

بيل يون نور اثار

محررومیتونه

محمد اسمعيل يون

محررومیتونه

(د ۱۳۹۷ ل کال په بهير کې د بېلا بېلو ليکنو ټولگه)

محمد اسمعيل يون

۱۳۹۷ لمريز کال

DEPRIVATION

By: Prof. Mohammad Ismael

يون پنځوس عنوانه بېلابېل اثار هم په جلا جلا ډول چاپ شوي. يونان لاندې په څوارلس ټوکيزو شوي، چې څرنگوالي يې په دې او ژباړې: مټکور، په اورونو کې افغانستان کې د واک جوړښتونه، ايټکارانو محاکمه، د افغانستان فلسفه او فلسفي بهير. دويم ټوک نه، د لوونو فصل، سيندونه هم. درېيم ټوک (راتولوني): د نازو انا څلورم ټوک (يونليکني): د اماراتو ښارگون تر څنډو، د کرملين په زړه بېلي تخت هېرومه، درې ورځې د (ج) تر کوره. شپږم ټوک (کلتوري ستني فرهنگ يو ځلاند ستوري، د ښود، ساينسي پرمختياوې، هيله کتابونو په وړمو کې. اووم ټوک ي فقر، له افغانستانه د مسلکي ستان فرهنگ ته اووښتي زياتونه، گ او فرهنگ په افغانستان کې. (ر): بېړنۍ لويه جرگه: ولسواکي سي کړلېچ کې، د سمون په لټه. (سار): که تريوال ماته وخوري؟، چ کې، ملي هويت او ملي عزت. (ار): ملي درسونه، د ارگ نا وېلي نار؛ لېسانس- ماسټري: د محمد وه کتنه، خوشال په خپل ايډيال، ټوک (تحصيلي اثار؛ دوکتورا): سد. ديارلسم ټوک (علمي اثار؛ شعر هندسي جوړښت، انډيال. څوارلسم ټوک (علمي اثار؛ دب تاريخ.

Ketabton.com

محرومیتونه

(د ۱۳۹۷ ل کال په بهیر کې د بېلا بېلو لیکنو ټولګه)

محمد اسمعیل یون

۱۳۹۷ لمریز کال

محرومیتونه

(د بېلابېلو لیکنو ټولګه)

لیکوال: محمد اسمعیل یون
خپرنډوی: د افغانستان ملي تحریک
چاپکال: ۱۳۹۷ ل / ۲۰۱۹ ز
چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه
ډیزاین: فیاض حمید
چاپ وار: لومړی
د خپرنډوی د خپرونو لړ: (۱۵۴)

برېښنایي پته: www.melitahrik.com

د دې کتاب د چاپي، کاپي، انلاین او بل هر ډول خپراوي حقوق له خپرنډوی سره خوندي دي

ډالۍ

خپل مظلوم او محروم ولس ته!

نيولیک

مخ	سرليک	گڼه
٦.....	د کار، فرهنگ، خدمت او جرئت سپړی	١
١١.....	زموږ د ولس محرومیتونه او یو څو یادونې	٢
١٥.....	ژبني محرومیتونه	٣
١٩.....	ټاپي د خلکو د ټپونو درملنه	٤
٢٢.....	ټاکنیزه کودتا	٥
٣٠.....	زهیر هم وکوچېده	٦
٣٢.....	زما پهلوانه وروره!	٧
٣٣.....	ای د پخې ارادې خاوندانو!	٨
٣٧.....	د ولسي جرگې نوماندانو ته خپله غاړه خلاصوم	٩
٣٩.....	د کابل د ټاکنو په باب یوه مننه او بله څرگندونه	١٠
٤٣.....	وړاندوینه	١١
٤٤.....	غزني کې ناوړین	١٢
٤٦.....	د ننگرهار غمیزه	١٣
٤٨.....	پکه دا دې لا بله سپکه	١٤
٥٠.....	ننگرهار نړیوال اسلامي پوهنتون او یوه توطیه	١٥
٥٣.....	د جمهور رییس د سترو مشاورانو د جدي پاملرنې وړ	١٦
٥٧.....	په ترڅو شېبو کې ((ساره بادونه))	١٧
٦٣.....	د ټاکنیزو کمېسیونونو د جدي پاملرنې وړ	١٨
٦٥.....	یو ځل بیا د قانون د ملاتړ غږ	١٩
٦٨.....	افغانستان کې: څوک د چا میراث دی؟	٢٠
٧٣.....	افغانستان کې د مشورې قیمت	٢١
٧٧.....	د ولسمشریزو ټاکنو معادله	٢٢

۲۳	د نن اړتیا.....	۸۲
۲۴	د کابل ټاکنې.....	۸۴
۲۵	د یووالي غږ.....	۸۶
۲۶	مقابله که معامله ؟.....	۸۸
۲۷	که شینواري ولایت شي څه گټې لري؟.....	۹۲
۲۸	یو ځل بیا د شینوارو ولایت په باب.....	۹۶
۲۹	د قانون د حاکمیت لپاره یو نیم گام.....	۹۷
۳۰	یو قانونپاله تاریخي مسوولیت.....	۱۰۰
۳۱	سوله، نظام او قانون.....	۱۱۲
۳۲	کله چې ارمان شهید شي... ..	۱۱۷
۳۳	منظور په نن او سبا کې.....	۱۱۹
۳۴	د یو ټولمنلي مشرتابه لپاره ستاسو نظر او رایه غواړم	۱۲۲
۳۵	پر تورې کرښې، سپینې خبرې.....	۱۲۷
۳۶	درې سترې نړیوالې تېروتنې.....	۱۴۲
۳۷	د افغان ملت نوش دارو!.....	۱۴۵
۳۸	جنگسالاران د چا زامن دي؟.....	۱۴۶
۳۹	له ژمنې تر عمله.....	۱۵۰
۴۰	د سیاسي منطق په دایره کې.....	۱۵۳
۴۱	نړیوال ریکارډونه.....	۱۵۷

د کار، فرهنگ، خدمت او جرئت سرې

الحمد لله، الحمد لله حمداً كثيراً طيباً مباركاً فيه، والصلوة والسلام على سيد الانبياء والمرسلين محمد وآله وصحبه اجمعين.

اما بعد، فأعوذ بالله من الشيطان الرجيم.

بسم الله الرحمن الرحيم

د استاد پوهاند محمد اسمعيل يون د ژوند هره خوا، هره برخه، هره گړۍ او هره لحظه خدمت، مبارزه او سربښندنه ده او دغه خدمت، سربښندنه او مبارزه يې له هغې مينې څخه سرچينه اخلي، چې استاد يې له خپل ولس سره لري.

استاد له خپل هيواد، خپلو خلکو او خپل ولس سره همدې بې کچې مينې دې ته مجبور کړی، چې د خپل ژوند ټولې خواوې د سترو ملي ارزښتونو دفاع، ساتنې او خدمت ته وقف کړي: په سياسي ډگر کې استاد تل د محرومو ولسونو د حقوقو د دفاع سنگر، د ظالم پر وړاندې د مظلوم ملاتړی، د خاين، فاسد او جنگسالار په مقابل کې په سپين ميدان او قوي عزم د حق غږ اوچتوونکی او د خاورې، ننگ، او ارزښتونو ساتونکی پاتې شوی دی.

په علمي، فرهنگي او ادبي ساحه کې استاد تردې دمه تر (پنځوسو) زيات بېلابېل علمي، سياسي ادبي اثار ليکلي او په هغو کې يې د پېښو،

واقعیتونو او حقیقتونو رښتیني انځور یې کارلی دی، استاد په دې اثارو د لوستونکو او مینوالو تنده ماته کړې او د پښتو ژبې او ادب د بډاینې او غني کولو لپاره یې داسې نوښت او ابتکار د تاریخ غېږې او د ټولنې خدمت ته وړاندې کړي چې په تاریخ کې یې کمې بېلګې لیدل کېږي.

استاد د پښتو ژبې د ودې لپاره هر اړخیز کار کړی، دفترونو، مکاتبو، پوهنتونو او اکاډمیکو مراکزو کې یې د پښتو ژبې د زده کولو او رواجولو لپاره خپله وجیهه په احسنه او ښه طریقه ترسره کړې ده، د غونډو او سیمینارونو په جوړولو سره یې د میډیا او رسنیو په مټ اړونده ادارې په دې برخه کې شته ستونزو او مشکلاتو ته متوجې کړې دي.

استاد په ملي او نړیوال سټیج د لوی افغانستان سپېڅلې او برحقه داعیه او پاک هدف په ډاګه کړي او دا نه هېرېدونکي او نه تېرېدونکي ارمان یې د خپل علمیت، منطق، دلیل او استدلال په قوت په ښه ډول ځلولی دی، استاد په خپل ژور منطق د لوی افغانستان جوړول د افغانانو حق ثابت کړی او د ډیورنډ توره فرضي او کرغېړنه کرښه یې مردوده، جبري او استعماري کرښه ثابته کړې ده او د هنې پالونکي او ملاتړي یې ملامت، تورمخي او شرمنده کړي دي او په دغه لار کې یې د لوی افغانستان د جوړولو لپاره د ځوان کهول په روزلو او د نویو خوځښتونو په رامنځته کولو کې نه سترې کیدونکې هلې ځلې کړې دي.

استاد د خپل ولس پر وړاندې د خپل رښتیني رسالت او مسوولیت په درک کولو سره، د یوه فکري مکتب په حیث د ولس د بیدارۍ، ښېرازۍ، ظرفیت جوړونې، علمي سطحې لوړونې او د دوی د حقونو د لاسته راوړنې لپاره په ټولنه کې رغنده رول ادا کړی دی.

د استاد یون پر ژوند، نړۍ لید او افکارو باندې بحث ډیر لوړ فکر او ژور نظر غواړي، پر هغو پوره بحث ډېر، زغم، کار او ژور فکر ته اړتیا ده او

پوره کتابونه پرې لیکل کېدی شي، چې زه یې له لیکلو عاجز یم. خو زه به د دې عصر او زمانې د تورې، قلم او مبارزې خوشال خټک؛ یون صیب ته دا لنډې ډالۍ کړم چې:

ستا د بنایست گلونه ډېر دي خو لۍ مې تنګه زه به کوم کوم ټولومه

هسې خو د استاد ژوند او د ژوند ټولې خواوې او اړخونه د ولس خدمت او مبارزه ده، دلته غواړم له نورو برخو یې تېر شم او یوازې پر همدې کتاب او د لیکنو پر همدې ټولګه یې یو څو کرښې ولیکم: د لیکنو په دې ټولګه (محرومیتونه) کې استاد د خپل طبیعت او فطري ژوند مطابق له ولس سره پاتې شوی دی.

دا تصادفي خبره نه ده چې د لیکنو دې ټولګې ته (محرومیتونه) سرلیک غوره شوی دی. زموږ ولس د جګړو او نورو ناخوالو له امله له زیاتو محرومیتونو سره مخ دی، لیکوال دې محرومیتونو ته په دقت متوجه شوی او په خپلو بېلابېلو لیکنو کې یې د هغو انځورونه کړي ده. لیکوال په خپله د ولس یوه برخه ده، ولس یې د ځان او ځان یې د ولس گڼلی، د دوی خوشالیانې یې نمانځلي او د ویر پر ټغر یې ورسره د غم او ویر اوښکې تویي کړي دي.

د دې ترڅنګ یې ولس علم، پوهې او وینستابه ته رابللی، وخت پر وخت یې خپلو مسوولیتونو ته متوجه کړی، چې له حالاتو او شرایطو څخه د ممکنه او مناسبې ګټې اخیستنې جوګه شي او د بېغورۍ په صورت کې له پېښېدونکو مشکلاتو او ستونزو څخه خبر واوسي، لکه له کابل ولایت څخه د ولسې جرګې ټاکنو ته د زیاتو پښتنو کانديدېدل او د هغو د

احتمالي ناکامۍ موضوع چې مخکې تر مخکې یې وړاندوینه کړې وه. سربېره پر دې استاد په دې ټولګه کې د چارواکو هغه پېښې، تصمیمونه او پروژې ستایلې او ملاتړ یې ترې کړی، چې د هېواد لپاره حیاتي ارزښت لري او د هېواد د بهبود، اقتصادي پیاوړتیا او د ولس د یووالي، اتحاد او ملي وحدت سبب ګرځي، لکه د ټاپي پروژه یا د شینوارو لپاره د نوي ولایت جوړول.

ورسره په خوا کې یې د حکومت او چارواکو هغه پېښې او تصمیمونه نقد کړي، چې هېواد او ولس ته ستونزې او مشکلات رامنځته کوي، ملي یووالی او وحدت زیانمنوي، ټولنیز عدالت له منځه وړي او د هېواد د بې ثباتۍ لامل ګرځي، لکه له ننگرهار ولایت څخه د اسلامي پوهنتون دانتقال توطیه، په تېرو پارلماني ټاکنو کې د اصلي تذکرې ترڅنګ د هغې پر کاپي باندې د رایې ورکولو لپاره د سټیکر وهل، یا هم د همدغو ټاکنو په لړۍ کې له غزني ولایت او ولس سره توپیري چلند او لکه د تېر په څېر هلته د یوه خاص قوم په ګټه د ټاکنو تنظیمول.

د دغو لیکنو په ټولګه کې استاد یاد شوي مسایل او موضوعات د خپل سیاسي بصیرت له زاویې څخه څېړلي، چارواکو ته یې سپارښتنې، وړاندیزونه او حل لارې په ګوته کړي، چې که ګټه ترې پورته شي، نو د بدو عواقبو مخه یې نیول کېدی شي.

د دې ترڅنګ د ځینو سیاسي پېښو او تحولاتو په باب لیکنې او وړاندوینې هم د خپل ټاکلي وخت په تېرېدو سره پر واقعیت بدلې شوي، لکه د ((لوی ملي ائتلاف)) په نامه د یوه ائتلاف د سیاسي ژوند په باب وړاندوینه چې سل په سلو کې پر واقعیت بدله شوه.

سربېره پر دې ملتپاله سیاسيونو ته د راتلونکو سیاسي جریانونو او د ولسمشرۍ د ټاکنو د تنظیم او مهارولو لپاره پلان او مشورې ورکړل شوې

دي، چې د عمل په صورت کې يې د ملت ضد عناصرو او سياسي لنډغړو د برياليتوب چانس له منځه ځي.

پر نورو يادو مسايلو سربېره استاد د مقالو په دې ټولگه کې د خپل وجود پر يوې اساسي برخې (محکوم افغانستان) او په ټوله کې د لوی افغانستان په درد دردېدلی او د هرې دردونکې او بدې پېښې په ویر يې خپل آه او فرياد د تاريخ حافظې ته سپارلی دی، لکه (په ننگرهار ولايت کې د شينوارو غميزه، د زهير شهادت، د هلمند د سولې ولسي حرکت، د غزني د ښار سقوط او سوزېدل، د علي وزير جرئت، د منظور پښتون ملاتړ او د ارمان لوني شهادت او داسې نور مسایل).

زه قدرمن استاد ته د رب لايزال له درباره د ژوند په ټولو چارو کې د پرمختگ، سرلورې او زياتو برياليتوبونو غوښتونکی يم او د زړه له تله ترې مننه کوم چې خپل دغه اثر يې ماته د لوستلو او پر هغه باندې د سريزې ليکلو لپاره راوسپاره.

لاره، لاروي، فکر، قلم او مبارزه يې تانده او تازه اوسه!!!

په درنښت

ماهرالله ماهر

د افغانستان ملي تحريک غړی

زموږ د ولس محرومیتونه او یو څو یادونې

له شاعرۍ او لیکوالۍ سره مې له هغه وخته مینه او لېوالتیا وه چې لا د لومړني ښوونځي زده کوونکی وم، کله چې لسم ټولګي ته ورسېدم، نو په اخبارونو او مجلو کې مې لومړني شعرونه او بیا ځینې لیکنې خپرې شوې، پر همدې مهال په خوشال خان لېسه کې د ادبي انجمن مشر شوم، د ښوونځي په (۱۲) ټولګې کې وم چې د لر او برو ځوانو پښتنو شاعرانو د کلام بېلګې مې راټولې کړې او پر (۱۳۶۶ل) کال مې د (هیلې) په نامه د یوه غورچاڼ په توګه چاپ کړې. دا نو په اصطلاح زما لومړنۍ ادبي راټولونه وه او چاپي اثر و.

وروستی کتاب مې (د خادم نړۍ لید)؛ د دوکتورا تېزس و چې د (۱۳۹۶ل) کال په وروستیو کې مې چاپ ته وسپاره، دا چې دا مهال مې د لیکوالۍ له چاپي عمر څخه پوره دېرش کاله تېر شوي وو او له ژوند څخه پوره پنځوس کاله، نو د (پنځه لسیزې) ژوند او (درې لسیزې) لیکوالۍ په زماني واټن کې مې ټول (پنځوس عنوانه) اثار راټول، ولیکل او وژباړل چې ټولټال څه کم څوارلس زره مخه شول او دا مې په (۱۴) ټوکونو کې د کلیاتو په بڼه د (۱۳۹۶ل) کال په وروستیو کې چاپ ته تیار کړل. په دې اثارو کې البته (درې) بېلابېل اثار چې (دوه) یې د تعلیمي نصاب ژباړې او (یو) یې د سیاسي او ټولنیزو لیکنو ټولګه وه، شامل نه وو چې هغه ان تر دې دمه زما لاس ته راغلل. د (۱۳۹۶ل) کال تر وروستیو پورې په حقیقت کې ما د خپل دېرش کلن فرهنګي ژوندانه دوسیه بشپړه کړه. تر هغه وروسته یو کال تېر شو، اوس د (۱۳۹۷ل) کال

وروستی شپې ورځې دي، د دې کال په بهیر کې مې هم یو شمېر لیکنې وکړې او همدارنگه یو زیات شمېر گړنۍ ویناوې چې دا د همغو لیکنو اساسي برخه ده چې زه یې پر بیا راټولونې بریالی شوم. دا لیکنې چې اوس گورئ د (۱۳۹۶ل) کال له وروستیو بیا د (۱۳۹۷ل) کال تر وروستیو پورې یو کلن مهال رانغاړي او د بېلابېلو پېښو او تاثراتو څرگندونه کوي. دې لیکنو کې همغو محرومیتونو ته نغوته شوې چې همدا اوس زموږ ولس ورسره لاس او گرېوان دی.

هره پېښه د خپل خاص چاپېریال او علت تر اغېز لاندې لیکل شوې ده. اوس خو هغه پېښې، خوږې وې که ترڅې، ټولې تېرې شوي، خو د دې لیکنو د لیکلو او بیا راټولو موخه همدا ده چې پېښې د تاریخ حافظې ته وسپارل شي او بل پښت ته ژوندۍ پاتې شي. افغانستان د پېښو هېواد دی، دلته پېښې یوه پر بل پسې په متواتر ډول زېږېدلې، له منځه تللي او هرې زړې پېښې بیا یوه نوې پېښه زېږولې ده، خو په خواشینۍ سره چې د پېښو د علت او معلول په باب افغان پوهانو ډېر څه نه دي لیکلي، که هغوی په خپله زمانه کې هره پېښه څېړلې او ارزولې وای، نو نوې پښت کولای شول چې له همغو لیکنو په الهام سره د یو شمېر ناوړه پېښو مخه ونيسي. گڼو بهرنیو لیکوالو پر افغانانو نیوکې کړي چې د خپل هېواد د تاریخ او پېښو په باب یې ډېر څه نه دي لیکلي او که څه یې لیکلي هم دي، ډېر یې خوندي نه دي پاتې شوي. بهرنیو لیکوالو بیا په خپل زړه چې څه لیکلي، په خپله خوښه او د خپل لید له زاوې یې لیکلي دي. د افغانانو هر نسل چې د خپل تېر نسل او یا حوادثو په باب مطالعه کوي، نو لومړی لاس اخځونه یې همغه اثار وي، چې بهرنيانو لیکلي دي. که پخوانیو زمانو کې هر څومره دا نیمگړتیا پېښېدلې، خو تر دې وروسته باید دا نیمگړتیا بشپړه شي. ما د یوه افغان او عادي لیکوال په توگه دا نیمگړتیا حس کړې وه، نو په دې خاطر مې په تېرو درېو

لسیزو کې تر خپلې وسې هر څه په منظم ډول لیکلي، خوندي کړي او پر خپل وخت مې چاپ او بیا مې تر دېرش کلن لیکنیز بهیر وروسته یو ځل بیا د (۱۳۹۶ل) کال په پای کې د کلیاتو په بڼه چاپ کړل او هم مې د انټرنېټ په څپو هېوادوالو ته ورسول.

دا اثر هم د همغږي پیل شوې لړۍ یوه بله کړۍ ده چې د یوه کال هغه پېښې رانغاړي، چې زه ورڅخه په یو نه یو ډول اغېزمن شوی يم. که ټولو افغانانو په تېرو څو لسيزو او په تېره بیا اوسمهال د هېواد حوادث په منظم ډول ثبت کړي وای او یا یې ثبت کړي، نو د هېواد هېڅ پېښه به د اوسني او راتلونکي پښت له نظره پټه پاتې نه شي. بهرنیانو ته به په خپله د افغانانو په قلم لومړی لاس مواد گوتو ته ورشي او د هغو د څېړنې او ارزونې له لارې به په گانده کې د ناوړه پېښو د پېښېدو مخنیوی شونی شي.

په دې اثر کې لنډې او د منځنۍ کچې هغه لیکنې راغلي دي چې اکثره یې زما د خپلې فیسبوکپاڼې او نورو رسنیو له لارې خپرې شوې دي. هغه وړې او څو جمله ییزې لیکنې په کې نه شته چې اوسمهال په فیسبوک کې باب دي او وجیزه یې بڼه لري. په دې ټولګه کې زما له هڅو سره سره که څه هم زما د یو کال اکثره لیکنې راغلي، خو بیا هم یو شمېر لیکنې په کې لادرکه شوي دي. په دې یو کلن بهیر کې ما د هېواد د بېلابېلو مسایلو په باب گڼې ویناوې او مرکې هم کړي چې اکثره یې د ځینو مستندو او لنډو یادښتونو پر بنسټ برابرې شوې دي، په سیمینارونو، ورکشاپونو او علمي غونډو کې مو هم خبرې کړي، د افغانستان ملي تحریک له خوا په رابلل شویو غونډو کې مو هم خبرې کړي، د تحریک په استازۍ مو د مهمو مسایلو په باب هم ویناوې کړي او هم مو لیکلي پیغامونه اورولي او خپاره کړي دي. که څه هم د ځینو مسایلو په باب ویناوې مهمې وې او په کار وه چې د هغو لیکنې متن هم

ترتیب شوی وای، خو د وخت د لنډون او ځینو نورو عواملو له کبله مو د دې سیاسي او ټولنیزو ویناوو لیکنی متن ترتیب نه کړای شو. یوازې پر همغو لیکنو مو بسنه وکړه چې لیکنی متن یې موجود و. دا لیکنې پر خپل وخت ځینو هېوادوالو لوستي، پر هغو یې خپل نظرونه هم څرگند کړي، د تائیدي او ردی نظرونو ترڅنګ سمونپالي نظرونه هم په کې شامل وو، چې د هغو ټولو راوړل دلته شوني نه بریښي او نه یې اړتیا احساسېږي، خو یو ځل بیا مې په کتابي بڼه ځکه راټولې کړې چې زموږ نوي او راتلونکي پښت ته ددغه تاریخي مهال او واټن په باب د یو ټولیز انځور په توګه وړاندې شي او همدارنګه هغه درنو لوستونکو ته چې دا لیکنې او یا د هغو له جملې څخه ځینې یې لوستلي، هغو ته هم د یوې ټولګې په توګه وړاندې شي. زه هیله لرم چې نور لیکوال هم دې ته ورته کار ترسره کړي او په دې ډول ټول د هېواد د فرهنګ د بډاینې په برخه کې د ډله ییز خدمت جوګه شي.

هېواد ته د زیاتو فرهنګي خدمتونو د ډالۍ کولو په هیله

محمد اسمعیل یون

(۱۳۹۷ ل) کال، د کب (۲۸) مه نېټه

ژبني محرومیتونه

د (۲۰۱۸م) کال د فبرورۍ پر (۱۹) مه نېټه، چې د (۱۳۹۶ل) کال د سلواغې له (۳۰) مې نېټې سره سمون خوري، په ډنمارک کې د افغانستان ملي تحریک له خوا د مورنۍ ژبې نړیواله ورځ د یوه علمي سیمینار په ترڅ کې ولمانځل شوه. دې سیمینار ته مې یو پیغام لېږلی و چې متن یې په دې ډول دی:

تر هر څه دمخه ډنمارک مېشتو افغانانو او له اروپایي هېوادونو څخه دې درانه علمي سیمینار ته د راغلو مېلمنو، استادانو، پوهانو او ټولو مېلمنو د راتګ له امله هغوی ته هرکلی او ښه راغلاست وایم، کور مو ودان چې دې غونډې ته مو ښکلا وېښله.

د افغانستان ملي تحریک له ډنمارک څانګې څخه مننه چې داسې یو پرتمین سیمینار یې جوړ کړی. د فبروري یو ویشتمه د مورنۍ ژبې نړیواله ورځ ده، په مورنۍ ژبه خبرې، لیک، لوست او مکالمه کول یو

الهی حق دی، په دې خاطر ملگرو ملتونو دا د یو انساني حق په توګه خپلو قوانینو کې تصدیق کړی، نو دا ورځ د نړۍ په ګوډ ګوډ کې نمانځل کېږي او اړتیا ده چې ونماځل شي، په ځانګړې توګه هغو هېوادونو کې چې ژبني محرومیتونه په کې زیات دي. په افغانستان کې ګڼ شمېر ژبې زموږ د هېوادوالو له خوا ویل کېږي، خو له بده مرغه یو شمېر ژبې د خطر له ګواښ سره مخامخ دي. ځینې وړې ژبې چې زموږ پخوانۍ ژبې وې د غرونو په لمنو کې ویل کېدې، تر نیمې زیاتې یې له منځه تللي او ډېرې کمې یې پاتې دي.

اوس په افغانستان کې نږدې لس ژبې د مرګ له تهدید سره مخامخ دي او په دې ژبو کې د افغانستان یوه ډېره لویه معنوي پانګه پرته ده، هره ژبه چې له منځه ځي، د هغې مکمله معنوي پانګه هم له منځه ځي، نو دا ژبې د افغانستان د بڼې بېلا بېل ګلونه دي او په دې باندې افغانستان ښه ښکاره کېږي. سربېره پر دې چې زموږ وړې ژبې له خطر سره مخ دي، زموږ د اکثریت ژبه (پښتو) هم له لویو ستونزو سره مخامخ ده، سره له دې چې د مرګ خطر ورته نه شته او ورځ پر ورځ غوړېږي، خو بیا هم د اساسي قانون او نورو قوانینو له مخې یې خپل هغه استحقاق ته نه ده رسېدلې، نو موږ هیله لرو چې دا ډول کنفرانسونه چې زموږ د هېواد پوهان او عالمان په کې ګډون کوي، اکثره یې داسې خلک دي چې هغوی ژبني محرومیتونه درک کړي او د هغو د حل پر لارو چارو باندې ډېر ښه پوهېږي، نو دا سیمینار چې نن جوړ شوی زموږ همدا ډول متخصص هېوادوال په کې ګډون کوي، دوی به دا موضوع لا ښه روښانه کړي او پرېکړه لیک به صادر کړي، نو له دغو سیمینارونو څخه باید په هېواد کې د ژبنيو محرومیتونو او محکومیتونو د له منځه وړلو لپاره اساسي ګټه پورته شي، د ولس ذهن روښانه شي او پر حکومتي چارواکو غږ وشي چې له نافذه قوانینو سره سم دې نه یوازې د لویو ژبو

لپاره چې قانون کې تسجيل شوي دي، کار وکړي، بلکې زموږ وړې ژبې چې زموږ د فرهنگ د بڼې بېلابېل ګلونه دي هغه هم باید مراوي نه شي او ډېره پاملرنه ورته وشي. اوس بلوڅي ژبه، پشه یي او نورستاني ژبې او همدارنګه پاميري، ترکمني ژبې او همداسې نورې ګڼې ژبې له سختو ستونزو سره مخامخ دي، موږ هیله لرو د اساسي قانون له پرېکړو سره سم چې د ژبو د خونديتابه په اړه، لکه څنګه چې قانون واضح کړې ده، یو مضمون په هغو سیمو کې چې دوی اوسېږي د هغه قوم په مورنۍ ژبه تدریس پیل شي، چې دا ژبې مراوې نه شي او له منځه لاړې نه شي.

هغه خلکو ته چې غواړي افغانستان اکثره نورې ژبې ختمې شي او ژبنی ستم کوي، زموږ دا پیغام دی چې راشئ مسئله واضح کړو، چې څوک ژبنيو محرومیتونو ته لمن وهي او چا ژبنی محرومیت رامنځته کړي؟ نو دا ډول غوندې او سیمینارونه د دې موضوع د وضاحت لپاره ډېر ګټور دي.

مخکې چا جرئت نه کاوه چې سپینه خبره وکړي اوس د علمي غونډو او سیمینارونو، رسنیو همدارنګه د ورکشاپونو، مشاعرو او لاریونونو له لارې هر سړی خپل غږ پورته کوي. موږه د ټولو هغو افغانانو ملاتړ کوو چې په دې هېواد کې اوسېږي او ژبنی محرومیت احساسوي، یو ژبنی ستم افغانستان کې حاکم دی، له ډېرو کلونو راهیسې د نورو ژبني حقوق له منځه وړي او تر ټولو زیات فریاد هم هغوی کوي چې زموږ ژبه تر خطر لاندې ده.

د حل یوه ښه لاره دا ده چې د افغانستان تعلیمي نصاب کې ټولو هېوادوالو ته د دې زمینه برابره شي چې ماشومان په خپله مورنۍ ژبه تعلیم وکړي، هېڅ یو قوم محرومیت احساس نه کړي، البته که د ټولو لپاره زمینه نه برابرېږي، نو هغه څوک چې تر ټولو زیات ژبنی محرومیت

احساسوي، لومړی دې هغو ته زمینه برابره شي. په مورنۍ ژبه زده کړې کول کومه سیاسي پروسه نه ده، دا یوه بشري حقوقي موضوع ده، دا باید له سیاسي موضوع سره ګډه نه شي، له دې څخه ناوړه سیاسي ګټه پورته نه شي او څوک چې ددغه حق غږ پورته کوي پر هغه باندې باید د نیشنلیست او فاشېست ټاپه پورې نه شي. له هېوادوالو په تېره بیا له ځوان روشن فکره قشر څخه زموږ هیله دا ده چې نور دې په دغسې حساسو مسایلو کې د چا د ټاپې او اتهام پروا و نه لري، ځکه حق اخیستل کېږي، دغه توروڼه باید موږه وزغمو او پر دې ارزي چې پر موږ باندې سل ټاپې ولګېږي، خو موږ باید له حقیقته ډډه ونه کړو.

یو ځل بیا له ډنمارک مېشتو افغانانو، د افغانستان ملي تحریک او همدا رنگه دې سیمینار ته چې له ډنمارک پرته له نورو هېوادونو زموږ متخصص هېوادوال راغلي او دې سیمینار کې خبرې کوي، ټولو ته کور ودانۍ، هرکلی او ښه راغلاست وایم، کور مو ودان. د یو سوکاله غښتلي، لوی، یو موتي او پرمختلي افغانستان په هیله.

ستاسو ورور

محمد اسمعیل یون

ټاپي د خلکو د ټپونو درملنه

دا لیکنه د (۲۰۱۸م) کال د فبرورۍ پر (۲۳) مه نېټه، چې د (۱۳۹۶ل) کال د کب له (۴) مې نېټې سره سمون خوري لیکل شوې او پر یاده نېټه د انټرنېټ پر خپو خپره شوې ده. دا لیکنه په افغانستان کې د ټاپي پروژې د پیل په باب لیکل شوې ده.

نږدې دوه نیمې لسيزې کېږي چې د ټاپي پروژه د هېوادوالو په زړونو او فکرونو کې ګرځېدله، تر (۲۵) کلونو وروسته دا دی دا خیال او ارمان پر واقعیت بدل شو. هغه وختونه هم تېر شول چې د (بریدپایس) او (یونیکال) شرکتونو تر منځ د دې پروژې پر سر سیالي روانه وه.

د دې سیالۍ په بهیر کې یو شمېر جنگسالاران دې ته تیار وو چې د دې شرکتونو له خوا په ډېر کم رشوت، هغوی ته زیات امتیاز ورکړي، خو

لوی خدای (ج) فضل وکړ او جنگسالارانو ته د دې شرکتونو د بډو د ورکړې زمینه برابره نه شوه، نو په دې ډول هغوی پر دې بریالي نه شول چې خپل جنگي ماشین د ملت په ملي پانګې تغذیه کړي. کلونه ډېر تېر شول، انتظار هم ډېر اوږد شو، خو ثمر خوږ او پوخ شو. د ایران ستراتیژیک ارمان له ماتې سره مخ شو، د هغوی کورني تالیختي پر دې بریالي نه شول چې د اخلال کچه پورته او هغه لا پسې وغځوي. دا پروژه که له یوې خوا یوه اقتصادي پروژه ده، له بلې خوا یوه ملي پروژه هم ده، په دې پروژه سره د پاکستان مداخلې د هغوی له اقتصادي ګټو سره تړل کېږي، دلته به جګړه د هغوی د اقتصادي ګټو د نزول په قیمت تمامېږي. د پاکستان چارواکي بیا داسې ځانګړنې لري چې د خپلو اقتصادي ګټو لپاره د خپل حیثیت سودا ته هم تیار دي. د څلورو هېوادونو ګټې د یوې نللیکې له لارې تړل کېږي، هر څوک چې پر دې اقتصادي رګ گوزار کوي، په حقیقت کې د څلورو هېوادونو او د هغو د ملتونو پر ګټو گوزار کوي.

افغانستان د انرژۍ له داسې سرچینې څخه برخمن کېږي چې پخوا یې هم ورته اړتیا وه، خو اوس ورته د نوش دارو حیثیت لري. طالبانو او یا لږ تر لږه د هغوی یوې ډلې هم د ملي ګټو په درک سره له دې پروژه څخه خپل ملاتړ څرګند کړ. د طالبانو دا حرکت هم د دې پیغام ورکوي چې د هغوی پوځي او مذهبي دریځ ورو ورو د سیاسي دریځ د منطق لمن نیسي، دا کار د دې سبب ګرځي چې د جګړې د دوام لپاره نورې پلمې ورو ورو خپل رنګ او ارزښت بایلي، دا حالت به د دې سبب هم شي چې په هېواد کې د سولې لپاره وړ پرانیځي. کله چې په هېواد کې سوله راشي، نو د پردیپالو عناصرو او ډلو غوږونه خپله ورو ورو مړاوي کېږي، په ټاکنو کې درغلي نه شي کولای، د هېواد ځمکنۍ بشپړتیا ته ګواښ نه شي پېښولای او د افغانیت او اسلامیت پر ضد پټې او ښکاره

۲۱ / د بېلابېلو لیکنو ټولګه

توطیې نه شي جوړولای. دا پروژه د هېواد د اقتصاد رګونو ته قوت ورکوي. هېوادوالو ته د کار روزګار زمینه برابروي او له دې پروژې څخه تر لاسه شوې پانګه او انرژي د نورو لویو پروژو پرانیستو ته لاره اواروي. له ټولو سیاسي ډلو او اشخاصو څخه هیله کوو چې ملي پروژې او ملي ګټې له سیاسي نظریاتو او تمایلاتو څخه لرې وساتي، حکومت وي، که ولس، ښو کارونو ته یې باید ښه ووايو، هغه تائید کړو او نیمګړتیاوو ته یې ګوته ونیسو او د سمون لاره وروښیو.

درنښت

په هېواد کې د ټاپي په شان

د نورو ټاپ او لویو پروژو د بریا په هیله

ټاکنیزه کودتا

دا لیکنه د (۲۰۱۸م) کال د می پر (۱۱)مه نېټه چې د (۱۳۹۷ل) کال (غويي) میاشتې له (۲۱)مې نېټې سره سمون خوري، هغه وخت ولیکل شوه چې حکومت پرېکړه وکړه، د ولسي جرگې د ټاکنو لپاره پر اصلي تذکرې سربېره د هغو په فوتوکاپۍ هم د سټېمر لکولو اجازه ورکول کېږي.

د تورې، سپینې، سرې، سیاسي، پوځي او نورو ډول ډول کودتاگانو نومونه مو اورېدلي وو، خو اوس د ټاکنیزې یا انتخاباتي کودتا له اصطلاح سره هم مخامخېږو.

د طالبې نظام تر ړنگېدو وروسته افغانستان د جمهوري ریاست، ولایتي شورا او ولسي جرگې څو پرلپسې ټاکنې ترسره کړې. په دې تېرو ډول ډول ټاکنو کې ډول ډول درغلۍ، ستونزې، اشتباهات او نور مشکلات وو. هیله وه، چې تېرو تجربو ته په کتو سره د رڼو او ښو ټاکنو لپاره لاره اواره شي.

په واحدې او اصلي تذکرې د یوې واحدې رایې کارول او د رایې ورکوونکو د نوملړ او حوزې معلومول، د رڼاوي لپاره یوه مهمه لار وه. که څه هم یوازې دې کار بسنه نه کوله؛ د شفافیت لپاره نور عناصر هم باید ورسره ملګري وای، لکه د ټاکنیزو کمېسیونونو ناپېیلتوب او مسلکیتوب، د حکومت بې طرفي، د امنیت ټینګښت، ټولو سیمو ته د ټاکنیزو وسایلو مساویانه رسول، هر افغان ته د تذکرې وېش او نور ګڼ ضروري ارکان؛ خو له دې ټولو اړتیاوو یوازې یوې اړتیا ته په نسبي ډول پاملرنه وشوه او هغه دا چې د اصلي تذکرو له مخې دې ټاکنې وشي. په

ګډوله حکومت کې د ډاکټر عبدالله ونډې او د هغوی اړوندو انتخاباتي متخصصینو پر دې ټینګار کاوه، چې انتخابات باید د ووتې لېست او تذکرې پر اساس تر سره شي. د دې خبرې تر شا د دوی سیاسي هدف دا و، چې اکثره پښتون مېشتو سیمو کې نا امنی ده، یو زیات شمېر خلک تذکرې نه لري، طالبان هم خلک تذکرو اخیستلو ته نه پرېږدي، زیاتې ښځې هم تذکرې نه لري او د نویو تذکرو وېش هم اسانه کار نه دی، په تېره بیا دا چې د تذکرو د وېش بهیر هم د دوی تر اغېز لاندې وي؛ نو که په داسې یو حالت کې ټاکنې ترسره شي، ولسي جرګې ته به د جمعیت، نظار شورا او شمالتلوالي نوماندان تر نورو زیات بریالي شي او د همدې ډېټابېس پر اساس به د جمهوري ریاست ټاکنې هم د دوی تر کنټرول لاندې راشي، نو ځکه یې د تذکرو پر بنسټ پر نویو ټاکنو ټینګار کاوه. کله چې د تذکرو له مخې نوملیکنه پیل شوه، دا بهیر هغه شان نه و چې دوی فکر کاوه، په اکثره پښتون مېشتو ولایتونو کې د نوملیکنې بهیر که څه هم ښه نه و، خو د ښه کېدو پر لوري روان و او کله چې په ولسوالیو کې دا بهیر پیل شوی وای، له ګڼو امنیتي مشکلاتو سره سره به بیا هم حالات هغه شان نه وای، چې ټلوالې یې هیله لرله.

دې سره په بېلابېلو سیمو کې د نفوسو ابتدایي او احتمالي شمېر هم تثبیتېده او که چېرې په ناامنو سیمو کې امن راغلی وای او یا طالبانو مخالفت نه وای کړی، نو بیا خو حالات بېخي مثبت لوري ته تلل. اکثره پښتون مېشتو ښارونو کې ګڼو نوماندانو د خپلو ځاني ګټو لپاره ولس دې ته وهڅاوه، چې هم زړې تذکرې ثبت کړي او که څوک تذکرې نه لري نوې تذکرې واخلې او ثبت یې کړي. دې بهیر کې د حکومت کوم فعالیت او کمال محسوس نه و، بلکې د کاندیدانو ضرورت او تشویق و، چې خلک یې نوملیکنې ته وهڅول.

کله چې د اصلي تذکرې پر اساس نوملیکنه پیل شوه، نو خلکو خپلو

رښتینو خدمتگارانو ته د تذکرو ټولول پیل کړل، دا مهال د زر او زور خاوند نوماندان د پیسو په زور د تذکرو د راټولولو په لټه کې شول، نو ځکه خو تذکرې له ځمکې څخه اسمان ته پورته شوې او خلک د نویو تذکرو اخیستلو ته وهڅېدل.

په ښارونو کې د نوملیکنې تمديدې وخت لا پیل شوی نه و، چې جمهوري ریاست او د ټاکنو کمېسیون اعلان وکړ، چې د تذکرو پر کاپۍ هم ټاکنیز سټیکر لگېدلی شي، دې کار هغو کاندیدانو کې وینه وغوړوله چې تردې دمه د اړتیا وړ اصلي تذکرو راټولولو ته حیران دربان پاتې وو.

اوس راځو د اصلي تذکرې پرځای پرکاپۍ باندې د سټیکرو لگولو گټو او زیانونو ته:

الف- گټې:

۱- لومړۍ گټه یې داده، چې ووتیر یا رایه ورکوونکی به د امنیت یا خوندیتابه احساس وکړي، کله چې طالبان او یا نور مخالفین ورته په ټاکنو کې د احتمالي گډون له امله گواښ وکړي؛ نو دوی به اصلي تذکره ور ښکاره کړي او وایي به چې زه په ټاکنو کې گډون نه کوم. دغه دی تذکره مې سټیکر نه لري.

۲- که چېرې پر اصلي تذکره سټیکر ولگوي او هغه ترې سر له همدې اوسه کوم کاندید واخلي، نو تر ټاکنو یا لږ تر لږه تر نوملیکنو پورې به دا تذکره نوماند سره پاتې وي او که د ده ورته اړتیا پېښه شي، نو د بیا ترلاسه کولو لپاره به یې طبعاً څو ورځې وخت ته اړتیا ولري.

ب - زیانونه:

۱- تر ټولو لومړی زیان یې نوماند ته دی چې یو ووټر کولای شي له خپلې اصلي تذکرې څخه څو کاپي واخلي، په بېلابېلو محلونو کې یې ثبت کړي، له بېلابېلو نوماندانو پیسې واخلي، ټول له ځانه خوشحاله او د هغوی د ووټ تقاضا لوړه کړي، کېدی شي ووټ یو یا څو تنو ته استعمال کړي.

۲- د نومليکني پرمهال کېدی شي، غبرګون، تکرار یا ډوبليکېشن رامنځته شي. په یوه نوم او یوې تذکرې څو کانديدانو خپل نومونه ثبت کړي وي. کله چې د نوملړ د چک وخت راځي، نو د دوو کانديدانو ترمنځ به لانجه پېښېږي. د شکایاتو کمېسیون به مجبور وي د هغه چا په ګټه پرېکړه وکړي، چې تر ټولو دمخه یې ځان ثبت کړی وي، که څه هم اصلي او حقيقي رایې ونه لري. دا مهال به دواړو نوماندانو ته د اصلي تذکرې راوړل هم ستونزمن وي.

۳- یو سړی کولای شي په کاپي تذکرو د یو ښار او یا یو ولایت په بېلابېلو ټاکنیزو محلونو کې ځان ثبت کړي او خپلې ګڼې رایې څو بېلابېلو محلونو کې وکاروي.

۴- یو نوماند کولای شي سر له همدا اوسه خپل پنځه سوه (۵۰۰) اعتباري کسان په لسو بېلابېلو محلونو کې ثبت کړي او د ټاکنو پر ورځ یې د واحد ترانسپورت په ذریعه پر اړوندو مرکزونو وګرځوي او په دې ډول د پنځه سوه تنو په وسیله پنځه زره جعلي رایې راخپلې کړي.

۵- ویل کېږي چې تر ټاکنو دمخه د لېست د چک په خاطر

ډېټابېس تکراري اشخاص تثبیتوي او یو تن چې په څو محلونو کې یې ځان ثبت کړی وي راباسي او یوازې یو واحد مرکز کې یې پرېږدي چې رایه ورکړي، دا یو ښه کار دی که عملي شي، خو که ډېټا انټري او ډېټابېس ته هم زورورو نوماندانو لاره پیدا کړه او د ټاکنیزو کمېسیونونو مامورینو هم ورسره لاس یو کړ، نو د ډویلېکېشن په پلمه به د خپل مخالف کانديد پلویان له لېسته وباسي او په دې ډول به خپل ځان ته لاره هواره کړي. دا مهال به اصلي معترض کانديد د دې وخت هم ونه لري چې اعتراض وکړي او خپل اصلي ووتیران بېرته ډېټابېس ته ور داخل کړي. هرڅه به د ټاکنو د ډېټابېس د مامورینو د ترحم او قضاوت قرباني شي.

۶- که احياناً ډېټابېس کې سم چک ترسره نه شي، نو تر ټاکنو وروسته به د ډبل رایو پر سر بیا هم جنجال روان وي. که چېرې په بېلابېلو محلونو کې په یوه نوم دوه رایې کاریدلې وي او یو کانديد پر بل کانديد د دې ډول رایې کارونې تور پورې کړي؛ نو بیا یې سپینول هم څه اسان کار نه دی، دا مهال به د شکایاتو کمېسیون د مامورینو غوا لنگه وي، چې د چا په گټه فیصله کوي.

۷- وایي چې د گوتې رنگ به هم د تکراري یا ډبل رایو مخه ډپ کړي. تېرو ټاکنو ته په پام سره دا وسیله به هم سل په سلو کې اغېزناکه نه وي.

۸- د اصلي تذکرې پرځای د هغې کاپي کارول به ځینو ملکاتو، خانانو او په اصطلاح ځینو مدني فعالانو ته ډېره ښه زمینه برابره کړي، چې په ځینو کانديدانو تکراري، خو راجستر شوي

تذکرې خرڅې کړي.

٩- د فوتو کاپۍ د ماشین کارونکو بازار به هم گرم کړي، ځکه چې ځينې ماشينونه د دې وړتيا لري چې يوه کاپي ځانته خوندي کړي، البته تر سټيکر مخکې حالت او هغه بيا بېلابېلو نوماندانو ته ورکړي چې ثبت او سټيکر يې کړي، په دې ډول به د راکړې ورکړې يو لوی بازار گرم شي.

١٠- هغه نوماندان چې اوس د نومليکنې يو زر اصلي تذکرې نه شي پيدا کولای، هغه به په دې بريالي شي چې په اسانۍ سره نومليکنه وکړي.

١١- يو شمېر کانديدان به بيا د پيسو په مقابل کې د نورو کانديدانو په ګټه تېر شي، خو انتخاباتي چاپېريال به ډېر ګډوډ کړي. هر سړی او نه سړی به هم نوماندی ته وهڅېږي.

١٢- يو شمېر زورور او پانګوال نوماندان به د نېکو کانديدانو د نفوس په ساحه کې نا امله کانديدان ور زيات کړي او د هغو د رايو د وېشنې سبب به شي.

١٣- ټاکنيزو کمېسيونونو ته به هم د شفافيت او رڼاوي په پلمه زمينه برابره شي، چې ګڼو کانديدانو سره مامعله وکړي او د نا مشروع پانګې څښتنان شي.

١٤- د تذکرو د کاپۍ کارونې په حالت کې د ګاونډيو ولايتونو اوسېدونکي کولای شي، خپل ځان دوو ګاونډيو ولايتونو کې ثبت کړي. په تېره بيا د کابل شاوخوا ولايتونو اوسېدونکي کولای شي پر خپلو ولايتونو سربېره په کابل کې هم خپله دويمه رايه وکاروي، تر اوسه دا څرګنده نه ده، چې د هر

ولایت دېتاپېس د همنه ولایت په کچه دی او که د ټول افغانستان؛ خو د ټاکنو کمېسیون له اوسني ظرفیت او کفایت څخه څرگندېږي، چې دوی نه د ټول افغانستان په کچه د یو شفاف دېتاپېس د جوړولو جوگه دي او نه هم د هر ولایت په کچه د ځانګړي دېتاپېس.

دوی اوس غواړي په اصلي تذکرو د نومليکني کم شمېر، د تذکرو د کاپۍ له برکته د تکراري سټېکرو له لارې جبران کړي او خلکو ته وښيي چې موږ په ټاکنو کې زیات شمېر خلک ثبت کړي دي. که چېرې نومليکنه د دېتاپېس له مخې وروسته رڼاوي ته راوځي، نو که د ګڼ شمېر کسانو نومونه تکراري بڼه ولري او کمېسیون بیا هغه له ووتېر لېست څخه وباسي، نو د ووتېرانو شمېر به ډېر راکم شي دا خپله په ټاکنو کې د درغلي لومړۍ بېلګه ګڼل کېدی شي، خلک به ووايي چې په نومليکنه کې دې دومره درغلي ده، نو په ټاکنو کې به دې څه حال وي؟

د ټاکنو کمېسیون به دې ته حاضر نه شي، چې سم رڼاوی رامنځته کړي او که چېرې یې واقعاً رڼاوي ته زړه وای، نو نومليکنه باید هم رڼه وای.

ج- حل لارې:

یوه واحده او اصلي تذکره د حل لاره ده. د اساسي قانون له مخې ټاکنې باید عادلانه، سري، مستقيمي او سراسري وي. حکومت باید لومړی هر افغان (ښځه او نر) ته تذکرې وېشي، هېڅ افغان باید له تذکرې پاتې نه شي، مخکې تر دې چې ټاکنې ترسره شي په هر ځای کې باید سوله ټینګه شي، که پر واحده ورځ په ټول هېواد کې سوله نه

شي ټېنگېدی، نو انتخابات دې ولایت په ولایت یا سمت په سمت ترسره شي، حکومت دې لومړی په یوه ولایت یا ساحه کې بشپړ امنیت ټینګ کړي بیا دې هلته ټاکنې ترسره کړي، ټاکنیز کمېسیونونه باید ناپېیلي او مسلکي شي. حکومت باید په ټاکنو کې هېڅ ډول لاسوهنه ونه کړي. ټاکنیز محلولونه باید د جغرافیې او نفوسو د انډول له مخې برابر، مساوي او متناسب ووېشل شي. عامه پوهاوی او ځینې نور اړوند ضروري کارونه باید ترسره شي.

که ټاکنیز کمېسیونونه حتماً د تذکرو پرکاپۍ د سټیکر ټینګار کوي، نو بیا باید د رایه اچونې پر وخت د سټیکر شوې تذکرې له کاپۍ سره اصل هم موجود وي. کله چې یو ووټر ته ووټ کارت ورکړل شو، نو د اصلي تذکرې پر وروستي مخ دې انتخاباتي ټاپه ووهل شي، چې نوموړي شخص رایه ورکړه، په دې ډول به که چېرې یو شخص په سټیکر شوې تکراري کاپۍ بل ووټ استعمالوي، نو له اصلي تذکرې پرته باید ورته جواز ورته کړل شي، نو کله چې یې اصلي تذکره ټاپه شوې وي د بل ووټ حق له لاسه ورکوي او په دې ډول د غبرګې او تکراري رایې مخه نیول کېدی شي.

يادښت:

دا لیکنه د نن ورځې د مهمې اړتیا له مخې په ډېره بېړه لیکل شوې، نورو توضیحاتو او څرګندونو ته هم اړتیا شته، هغه به که خدای کول بل وخت تاسو سره شریک کړو.

اوس لپاره همدومره

مننه

زهیر هم وکوچېده

د (۱۸م) کال د می پر (۱۸)مه ماښام په ننگرهار کې ډېره دردوونکې حادثه وشوه، په دې پېښه کې زموږ گڼ شمېر هېوادوال شهیدان شول او زیات شمېر نور ټپیان شول. پېښه په کرکټ لوبغالي کې د لوبې پر مهال رامنځته شوه، یوه ورځ مخکې ما ته خواږه ملگري (هدایت الله زهیر) زنگ راووه، ویل یې استاده! د کرکټ رمضان کپ د سیالۍ پیل دی، غټ جشن دی، د ماښام تر روژه ماتې وروسته، نو که ورته راشې ډېر به خوشاله شم، ما ترې ښه وغوښته، ما ویل ډېر مصروف یم. د شپې مې خبرونه وانه وربدل، سهار چې کله دفتر ته پر لاره وم، نو له ننگرهاره تېلفون راغی، استاده خبر نه یې، ما ویل څه خبره ده؟ ویل یې (زهیر صیب) خو شهید شو، تر دفتره د تگ پر مهال پر ځان نه یم پوه شوی، کله چې دفتر ته لاړم، نو دروازه مې ځان پسې کلکه کړه، د زړه له درده مې وژړل، کله چې لږ په ځان شوم، نو د شهید زهیر په باب مې دغه څو کرښې ولیکلې:

د الله هدایت او پر ملت زهیر هم له یو ټولي ملگرو سره له موږه وکوچېد. ، له موږه سترې مرور شو، د ابدی سفر لمن یې ونیوه. ننگرهار بې خراغه شو، څوک به وي چې اوس د خپلواکۍ پر ورځ د ننگرهار فضا گلورینه کړي؟ څوک به وي چې دغم په شېبو کې د ځوانانو پر شونډو موسکا راولي؟ څوک به وي چې ننگرهار کې د مېلمه پالنې تېر

۳۱ / د بېلابېلو لیکنو ټولګه

خور کړي؟ څوک به وي چې د لوی افغانستان لپاره ناره پورته کړي؟

زهیره! ته خو لاړې خو دا یوه گيله مو خپل رب ته ورسوه چې ته خو رحمان او رحیم یې، موږ په وچه گېډه ستا عبادت کړی او هېڅکله مو ستا له بندګۍ څخه بغاوت نه دی کړی، نو دا ستا د رحمت باران به کله پر موږ اوري؟

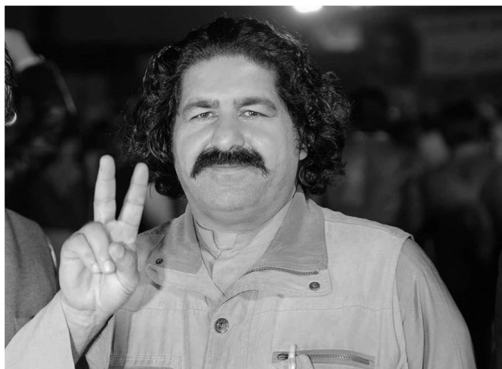
ای په دنگه ځوانۍ کې د لوی فکر خاونده! هېڅ فکر نه کوم چې ته به تللی یې، زه خو وایم چې زه به ننگرهار ته درځم (کمال) به وي (سهار) به وي، بنډار به وي. نه پوهېږم څه ولیکم الفاظ راڅخه تېښتي. داسې الفاظ به وي چې ستا د دنگې ځوانۍ انځور وکارې؟ ښه به وي چې د خپلې خونې ور بند کړم او ستا پر غم یوازې له ځان سره په زوره زوره وژاړم...

د خدای پامان زهیره! پر ما زهیره، پر ملت زهیره، پر انسانیت زهیره او پر هر چا زهیره!!!

زما پهلوانه وروره!

دا وړه ليکنه مې د پاکستاني پوځيانو له خوا د پښتنو ژغورنې غورځنگ د ستر مبارز او د لوی افغانستان د جوړېدو ارمانجن (علي وزير) د نيونې او خورونې پر مهال ليکلې وه او د (۲۰۱۸م) کال د جون مياشتې پر (۶)مه نېټه، چې د (۱۳۹۷ل) کال د غبرگولي له (۱۶)مې نېټې سره سمون خوري، خپره شوې ده.

ای علي وزیر، ای ستره انسانه، ای ستره افغانه! څومره سخته ده چې زه یې د ونې تر شا له غبرگو لاسونو او پښو تړلی یم او زما د سترگو پر وړاندې ستا پر ملا د اغزنو متروکو گوزارونه کېږي، ستا پر ملا هر خړپ زما پر زړه یو برهر جوړوي.

وروره بېوسه یم، په زنځیر تړلی یم. سبانی نسل دې پېغور نه راکوي چې ورور دې ونه ګاڼه؛ پر هغه د تورو گوزارونه وو او تا یې ننداره کوله. کله چې زما سترګې پټې شوې، نو بیا دې تاریخ زما سترګې بېرته کړي چې زما په اوبښکو کې ستا تصویر خوندي وو که نه؟ اوس درته پورته نه شم کتلاى، د پلار او مور د لوی وطن د غم پېټی مې ټول ستا پر اوږو ایښی، زما پهلوانه وروره اوږه ورکړه، زما رستمه وروره پورته شه، زما امیرحمزه جانانه توره دې پورته کړه...

ای د پخې ارادې خاوندانو!

د/ لیکنه د (۲۰۱۸م) کال د جون پر (۶)مه نېټه، چې د (۱۳۹۷ل) کال د غبرګولي له (۱۶)مې نېټې سره سمون خوري له هلمند څخه د سولې ولسي حرکت د راپیل شوي سفر په باب لیکل شوي ده.

ای د امن پېغمبرانو!

ای د انسانیت د مذهب لارویانو!

چېرته روان یی؟

له چا نه څه غواړئ؟

او چا ته څه غواړئ؟

ایا داسې څوک به وي چې ستاسو د مینې قافلې ته هر کلی ووايي؟

څومره مزل په سرو شګو کې او څومره واټن؟

ای د پخې ارادې خاوندانو!

د تاریخ یوه پاڼه مو واړوله

دلته خو تاریخ په وینو لیکل شوی، په اوښکو لیکل شوی

خو دا ځل مو د ټپاکو پښو په رڼو اوبو ولیکه. ما د دې ټپاکو په هره

هنداره کې د دې وطن د یوې ځورېدلې مور انځور ولید.

هو مو یادوم مو

په دې حقه روژه کې یې زامن مساپر دي
ایا د هغې خور او هغې مور انځور به څوک وکارې چې د ماښام ډوډۍ
له اوبکو سره خورینه؟

میندې به یې روژه ماتې ته په تمه وي
خور به یې ډول ډول خواړه تیار کړي وي
خو په دسترخوان به یې گاللي گاللي ورونه نه ښکاري
ایا د هغې مور، هغې خور او هغه پلار له ستوني به د روژه ماتې مړۍ
تېره شي چې زامن او ورونه یې له هلمنده تر کابله د یو سترې سفر لمن
نیولې وي؟

ایا میندو به د خپلو زامنو د ټپاکو پښو هغه تصویرونه لیدلي وي چې
رسنیو هغه د انسانانو له سترگو تېر کړي دي؟
ایا د هغې مور او خور د ټیکري پېڅکه څوک انځورولی شي چې په
ماښام کې یې خپلو سترگو ته نیولې وي؟
ای د پخې ارادې خاوندانو!
د تکل پر دلدل ناستو سپاهیانو! د عقیدې معراج ته ورسېدلې
څوک به وي چې ټوله روژه پلۍ مزل وکړي، روژه په خوله، عقیده په

۳۵ / د بېلابېلو لیکنو ټولګه

زړه او اراده په مزله کې عملي کړي؟ د کرامو صحابه وو مدارجو ته ورسېدلې، د هغوی برید مو فتح کړ.

او، های د طلايي مرغیو په دې ستړي سېل کې یوې وزرماتې مرغۍ! ستا ارادې ته سلام، تا خو د خپل ورور د جنازې کټ ته هم اوږه ور نه کړه، د هغه سترګې خو ستا پر لوري رنې پاتې وې، پر هغو دې لاس هم راکش نه کړ او د خپل سېل لمن دې ونيوه، سلام، سلام ستا ارادې ته سلام.

سوله به راشي که رابه نه شي
خو تاسو خپل ایوبي پیغمبري هوډ څرګند کړ.
هو خبر شوم چې اختر به مو هم پر لاره وي.
روژه خو مو ټوله پر لاره تېره کړه، اختر خو هر څوک کور ته وړي، ستاسو اختر به چېرته وي؟ پر کوم کور د چا پر کور او پر څنگه کور؟ زه پوهېږم چې ستاسو ارادې پخې دي، د دې وطن هره تړه ستاسو کور دی، تاسو به ځان یوازې نه احساسوئ، مساپر به یې نه ګڼي، خو ایا هغې مور ته څوک قناعت ورکولای شي چې د زړه ټوټې یې د اختر پر ورځ هم ورته جلا وي؟ دا نو د امتحان داسې شېبې دي چې هېڅ انسان ورته تاب نه لري.

ای د لویو ارمانونو څښتنانو! کله چې کابل ته راورسېدئ، نو ګڼ خلک به مو هر کلي ته راووځي، فیسبویان به بازار گرم کړي، د سولې په نوم جوړې شوې انجیوګانې به درته مېلمستیاوې وکړي، د ولسمشرۍ ماڼۍ مامورین به هم تاسو سره عکسونه واخلي. جمهور رییس به هم یوه غرمۍ یا ماښامۍ درته تیاره کړي. ستاسو ترڅنګ به نوي کاغذي اتلان هم وټوکېږي، تبصرې به هم خپرې شي، رسنۍ به څو ورځې ښې گرمې شي، بهرني سفارتونه به هم تاسې سره ملاقاتونه وکړي، ستاسو د چاودلو

تیاکو دردونه به یو څه کم شي، خو پر زړه به مو داغونه لا ډېر وخت پاتې وي، خو ستاسو تر شا چې کوم اصلي اتلان ولاړ وو (مینډې، خویندې او پلرونه) د هغو پوښتنه به هېڅوک و نه کړي، د هغوی تقاضا هم ډېره لوړه نه ده، د هغوی ستړیا یوازې په دې دمه کېږي چې خپل گلان یې بېرته په لمنه کې وغوړېږي.

نو گورئ ای د اخیلو میندو زامنو! کله چې هم د زمانې له دې دود و دستوره وزگار شوی، د خپلو میندو په پښو کې ورغړئ، لاسونه یې ښکل کړئ، پښې یې ښکلې کړئ، د ټیکري په پیڅکه یې خپلې تیاکې پښې وتړئ، په غېږه کې یې دمه شي، نو هله به د اصلي راحت احساس وکړئ، که زما مور ژوندۍ وای او ما د تاسو په شان توره کړې وای، نو حتمي به لکه د مرغۍ د بچي په شان د مور په لمن کې غوړېدل.

تاسو دا کار وکړئ، بیا نو نور کار خدای ته پرېږدئ، خدای پوهېږي او خپل کارونه یې، جنت د مور او پلار تر قدمونو لاندې دی.

د ولسي جرګې نوماندانو ته خپله غاړه خلاصوم

دا لیکنه د (۲۰۱۸م) کال د جولای پر (۷مه نېټه، چې د (۱۳۹۷ل) کال د چنگاښ له (۱۶مې نېټې سره سمون خوري، په کابل کې د ولسي جرګې تر ټاکنو وړاندې د نوماندانو شمېر د زیاتېدو په اړه د یوې اندېښنې په توګه لیکل شوی ده.

دلته د ټول هېواد په کچه د ولسي جرګې پر نوماندانو بحث نه کوم، یوازې له کابل څخه یادې جرګې ته احتمالي نوماندانو ته مخاطب یم.

کابل (۳۳) څوکی لري، (۲۴) یې د نارینه وو او (۹) یې د ښځو

لپاره، دې څوکیو ته اوس څه د پاسه (۸۰۰) تنه نوماندان دي، چې اکثره یې د بېلابېلو ولایتونو کابل مېشتي پښتانه دي. که دا نوملړ تر پایه په همدې بڼه پاتې شي، نو زیات احتمال دی چې له پښتنو نوماندانو څخه به یوازې یو څو تنه بريالي شي. راحی چې په دې باب په کابل کې د مېشتو پنجشېریانو او د ځینو نورو وړو قومونو له تجربو څخه ګټه پورته کړو، هغوی خپل نوماندان منسجم او کم کړل، په دې ډول یې احتمالي بريالیتوب باوري بريالیتوب ته نږدې کړ. څرنگه چې له کابل

څخه ولاړو نوماندانو کې اکثره شریف خلک او اکثره یې زما شخصي دوستان هم دي، نو په هېڅ وجه یې خفه کولای نه شو، چې ورته ووايو ته د هغه او هغه دې ستا په ګټه تېر شي، نو د دغه فیسبوکي پیغام له لارې ورڅخه هیله کوم چې په خپلو کې جرګه شي او یا نورو یې طرفه مشرانو ته د جرګې واک ورکړي چې هغوی د کانديدانو شمېر راکم کړي او یوازې هغه کانديدان پرېږدي چې وړتیا یې هم لري او د ګټنې چانس یې زیات وي. زما په شخصي نظر که په کابل کې د مېشته کانديدانو په ډله کې له ننگرهار څخه درې تنه، له لغمان څخه دوه تنه، له کونړ څخه دوه تنه، له لوګر څخه دوه تنه، له پکتیا څخه درې تنه، له خوست څخه دوه تنه، له غزني څخه دوه تنه، له میدان وردگو څخه دوه تنه، د کاپیسا له تګاب څخه یو تن، له کندهار څخه یو تن، له ارزګان او زابل څخه یو تن، له هوتخېلو څخه دوه تنه، په خپله له کابل مېشتو پښتنو څخه شپږ اوه تنه او همدارنګه د (۹) بنځینه څوکیو لپاره د هغو ولایتونو له جملې څخه چې په کابل کې ډېر نفوس لري، لکه میدان وردګ، ننگرهار، پکتیا، لوګر، کونړ، لغمان، خوست، غزني او ځینو نورو څخه یوه یوه او خپله له کابل څخه څلور پنځه تنه بنځینه ځانونه نوماند کړي، نو د ګټنې چانس یې اتیا سلنه پورته کېږي. له هغې پرته د ډېرو زیاتو کانديدانو ناکامي له همدا اوسه یقیني ده، نو که زموږ درانه کانديدان سر له همدا اوسه له نرمۍ، تعقل، فکر او سوچه کار واخلې، هم د دوی او هم د ټول ملت په ګټه ده. زموږ د غریبانو د ورورۍ دا یوه مشوره وه، منل او نه منل یې د کانديدانو کار دی. د دې وړیا مشورې قیمت کېدی شي ډېر لوړ لاړ شي، د نه منلو په حالت کې ناکامو نوماندانو ته کېدی شي د درې څلور لکه ډالرو په قیمت تمام شي، نو مخکې تر دې چې دومره لوړ زیان او تاوان وزغمې، ښه ده چې دا مشوره عملي کړئ!

د کابل د ټاکنو په باب یوه مننه او بله څرګندونه

دا لیکنه د (۲۰۱۸م) کال د جولای پر (۸مه)، چې د (۱۳۹۷ل) کال د چنگاښ له (۱۷) مې نېټې سره سمون خوري لیکل شوې ده.

پرون مې د فیسبوک پر څپو په کابل کې د ولسي جرګې لپاره د احتمالي نوماندانو د شمېر د کمښت په اړه خپل یو نظر لیکلی و، له هېوادوالو مننه چې په پراخه کچه یې د دې طرحې ملاتړ کړی و.

له نوماندانو: ښاغلي احسان الحق حنفي، غورځنګ سیال، حاجي میرزا محمد ساپي، انجنیر عزت الله نیازي او نورو څخه هم ډېره مننه چې دا طرحه یې خوښه کړې ده. د هېوادوالو پراخ ملاتړ، د موضوع په اړه نظر څرګندونه او معقول ملي نظریات د دې ښکارندويي کوي چې زموږ هېوادوال په تېره بیا ځوان نسل د سیاسي شعور د پوخوالي پړاو ته رسېدلی او د ورځني سیاست حساسیتونه یې ښه درک کړي دي، یو ځل بیا له ټولو څخه مننه، اوس راځم د پرونې طرحې تطبیقي میکانیزم ته:

• د مخورو یوه لس کسيزه- شل کسيزه جرګه باید جوړه شي

چې د اړوندو ولایتونو، ناپېيلي، ژبور، مخور او ملي شخصیتونه په کې راتول وي.

• جرگه باید په کابل کې د هر ولایت د نوماندانو لېست برابر او په ترتیب سره هر یو ته د خپل ملي ماموریت هدفونه بیان کړي.

• له نوماندانو سره تر خبرو او جاج وروسته دې د هر ولایت هغه کاندیدان په نښه کړي چې په ترتیب سره په لومړۍ، دویمه او درېیمه کته گوری کې راځي او تر نورو یې د گټنې چانس زیات وي.

• د غوراوي لپاره باید دوه معیارونه زیات مطرح وي، د وکالت علمي وړتیا او د بریالیتوب عملي چانس. د ټولو کاندیدانو دا دوه عناصر دې په دقیق ډول وارزول شي.

• تر ارزونې وروسته دې یو ځل بیا د اړوند ولایت له نوماندانو سره یا په ډله ییز او یا هم په انفرادي ډول وگوري او د ځواکمن کاندید د بري څرنگوالی دې ورته تشریح کړي.

• هغه کاندید چې چانس یې تر هغه بل لږ کمزوری وي، که د جرگې په خوښه انصراف ته زړه ښه کړي، نو جرگه دې د هغه پوره درناوی وکړي او د یوې درنې غونډې په ترڅ کې دې د بل نسبتاً قوي کاندید په گټه په خپله خوښه د هغه انصراف اعلان کړي.

• د منصرف کاندید له همکارۍ پرته بیا هم په یوازې سر د ولاړ کاندید د بریالیتوب چانس ډېر کمزوری دی. په دې حالت کې باید جرگه منصرف کاندید دې ته وهڅوي چې له خپلو پلویانو

وغواړي، د ده د خوښې کاندید ته رایه ورکړي. په دې حالت کې باید د منصرف نوماند ټول انتخاباتي ټیم د ولاړ نوماند د ټاکنیز ټیم برخه شي. که جرگه لازمه وگڼي او ولاړ کاندید د مالي وس خاوند وي، د منصرف کاندید د شوي لگښت یوه یا ټوله برخه دې هم پرې کړي، نو په دې حالت کې به د ولاړ کاندید د انتخاباتي ټیم د استحکام او گټنې چانس لا پسې زیات شي.

• که یو شمېر کمزورو نوماندانو د جرگې مخ و نه کړ، نو جرگه دې یو معیار وټاکي چې که د ټولو کارول شویو رایو (یوه یا صفر اعشاریه پنځه سلنه) پوره نه کړي، نو جرگې او ولس ته به ملامت وي.

• د دې احتمال هم شته چې د جرگې له خوا د منصرف شوي کاندید له انصراف سره سره غوره شوي کاندید هم بریالی نه شي، نو په دې حالت کې ډېر کرېږېټ منصرف کاندید ته پاتې کېږي، چې د جرگې مخ یې وکړ او له خپلې نوماندۍ تېر شو، جرگه هم دا استدلال کولای شي چې د نوماندانو له کمښت سره سره ځواکمن کاندید بریالی نه شو، نو که ټول نوماندان پر خپل ځای پاتې وای، حالت به څنگه و؟ لږ تر لږه خو جرگې د نورو نوماندانو د بې ځایه لگښت مخه ونیوله.

• یو شمېر هغه کاندیدان، چې نه د ډېر نفوذ خاوندان دي، نه سیاسي او اقتصادي ځواک لري او کېدی شي د ټاکنو تر پایه ډېر سترې هم شي، د هغوی عزت په دې کې دی چې د جرگې خبره ومني او په دې ډول هم خپله پانگه او هم خپل عزت خوندي کړي.

• په جرگه کې باید داسې مخور شخصیتونه وي چې پر حکومت هم خپل اغېز ولري او د ځينو هغو کاندیدانو د انصراف په حالت کې چې د جرگې له امله یې کړی، پر حکومت فشار راوړي چې د هغوی له شان سره سم یې پر یوه مناسبه حکومتي دنده وگوماري. په دې ډول به یو شمېر نوماندان بريالي شي، یو شمېر به د دولتي موقفونو خاوندان شي، د یو شمېر به عزت خوندي شي او د ځينو به د بې ځایه لگښت مخه ونیول شي.

• د نوماندانو تر منځ د جرگې مرکې او یو د بل په ګټه د هغو انصراف زیاتې ګټې لري، نه غواړم دلته ټولې بیان کړم او نه هم فیسبوک کتونکي د اوږدو لیکنو د لوستلو اوسېله لري. اوس همدومره.

• هغه ولایتونه چې پښتانه په کې په غوڅ اکثریت سره اوسېږي او همدارنګه هغه ولایتونه چې ګڼ قومیزه دي، د هغو د پارلماني ټاکنو په باب به لیکنه ان شاء الله وروسته ولولئ!

وړاندوينه

په سياسي مسايلو کې وړاندوينه سخته وي، په تېره بيا د افغانستان په شان په يوه ناښانه ټولنه کې چې د سياست لپاره په کې معيارونه هم پاڅه او مشخص نه وي، دا ليکنه ما د (٢٠١٩م) کال د جولای پر (٢٦)مه نېټه، هغه مهال کړې وه چې زه له هېواده بهر په سفر کې وم او په کابل کې د حکومت او نظام پر ضد يو نوی ائتلاف جوړ شو، ما د خپلې شخصي تجربې له مخې د دې ائتلاف اټکلي عمر وټاکه، ليک مې په خپل لاسليک سره خپور کړ چې هېوادوالو ته د تاريخ حافظه کې د يو سند په توګه پاتې شي، ليک به دې ډول دی:

وړاندوينه

د ملي ائتلاف په نامه اوسنی ملت ضد ائتلاف د متضادو
ائتلافونو مجموعه ده ، تر ديو مياشتو زيات دوام نه شي
کولای ، حکومت بايد ورته هېڅ ډول امتياز ور نه کړي .
د سياسي لنډيزو دا مافيايي ائتلاف حکومت ته شرعيت ورکوي .
کوم جنسسالاران که له دې ټولوالي بېر پاتې وي هغوی هم بايد
د دې ائتلاف غړي شي چې ولس يې له شره خلاص شي .
چېرته به يې د خپلمنځي اختلافاتو پراس پرته شي او د دوی دغور
ښکاره په شان به د بې وې شي ، دا ليک دې نېټه وي ،
ولس دې ډاډه اوښي !

ښکاري لال زړه ځمکه

له نېکه مرغه کله چې په ليک کې په گوته شوی وخت رانږدې کېده، د ائتلاف مزي هم سستېدل او تر ټاکلې نېټې څه موده وړاندې يې نږېدل پيل شول او له يادې نېټې سره سم ياد ائتلاف هم درې وړې شو.

غزني کې ناورين

دا ورځه ليکنه د (۲۰۱۸م) کال د اگست پر (۱۴)مه، چې د (۱۳۹۷ل) کال د زمري له (۲۳)مې نېټې سره سمون خوري، د غزني ښار د سقوط په اړه شوې وه.

د غزني پر مظلوم ولس د تپل شوي ناورين ملامت او سلامت لوري دواړه ملامت دي. تاريخ به د بې کفايته حکومت مشرتابه او تمدن

دښمنه مخالفين هېڅکله ونه ښي. د هېواد هغو رښتینو بچو او سرتېرو ته درناوی پکار دی چې د گډوله حکومت د بې کفايته سياسي مشرتابه له بې تفاوتۍ، ناغېرۍ او ناخبرۍ سره سره يې د ژوند تر وروستۍ سلگۍ

پورې د غزني دحيثيت او تمدن دخوندیتابه لپاره مبارزه وکړه، خپل سرونه يې نذرانه کړل خو خپل راتلونکي نسل ته يې دپېغور داغ پرېښود. اوس به د گډوله حکومت او گډوله طالبانو دواړو لورو مشرانو ته پته لگېدلي وي چې د جگړې نتيجه څه ده؟ کاشکې اوس لوی خدای پر موږ دومره لورېدلی وای چې د غزني د وړانۍ د دواړو غاړو اصلي محرکين يې تر هغه پورې د غزني په واټونو کې له پښو خړولي وای چې پلويانو او لارويانو يې دا سوی ښار بيا رغولای وای! غزنيوالو! موږ د بېوسه ورونو او خواخوږو په توګه وبښئ!

د ننگرهار غميزه

د (١٨٠٢م) کال سپتمبر پر (١١مه)، چې د (١٣٩٧ل) کال د (وږي) مياشتې له (٢٠مې) نېټې سره سمون خوري، د ننگرهار په مومندري ولسوالۍ کې د اچين ولسوالۍ د سيمه ييزو پوليسو قومندان (بالال پاچا) پر ضد پر لاريون کوونکو خانمرگی بريد وشو چې په ترڅ کې يې تر (سلو) زيات هېوادوال تپيان او شهيدان شول. دا ليکنه له همغې پېښې څخه د تاثر په نتيجه کې ليکل شوې ده.

په ننگرهار کې د نننۍ غميزې له امله بايد جمهور رييس غني لږ تر لږه دوه ورځنۍ ملي ماتم اعلان کړي، ور سره سم دې په هر اړخيز ډول د پېښې څېړنه وکړي، اصلي عاملين دې معلوم او سزا دې ورکړي، که سزا

نه شي ورکولای ملت ته دې اعلان کړي. د دې تر څنګ جمهور رييس دې ژر تر ژره د ټول هېواد د رښتينو استازو او مخورو شخصيتونو په ګډون د هېواد د اوسني بحران د هر اړخيزې څېړنې، شننې، ارزونې او

حل لارو په موخه لویه عنعنوي مشورتي جرګه جوړه کړي. جرګه باید د بحران ټول اړخونه وڅېړي. بهرنی او کورنی دواړه اړخونه باید تحلیل شي او د بهرني ملامت لوري د ضررونو د مخنیوي لپاره باید د ملت متفقہ عملي میکانیزم وړاندې شي. کورنی اړخ او لوري باید هم سم وڅېړل شي؟ څوک ملامت او څوک سلامت دی: شمالپلواله، طالبان، خپله جمهور رییس غني او که نورې ډلې ټپلې؟ البته دا دودیزه لویه جرګه ده چې مشورتي بڼه لري او جمهور کولای شي د ملت مشورې ته د مراجعې په خاطر د یوې لنډې لارې په توګه هغه را وېولي. نه د اساسي قانون لویه جرګه چې حکم یې الزامي او اوس یې د جوړښت ارکان پوره نه دي.

له دې پرته د مشورې سر دومره انځر دی چې د مفکراتو او نا مفکراتو سر پرې نه خلاصیږي. په لویه کچه د هېواد د بحران د پورتنۍ حل لارې تر څنګ په ننگرهار کې د حالاتو د ښه والي لپاره په کار دي چې جمهور رییس له غوړه مالو چارواکو او ابن الوقت مشاورانو پرته د ننگرهار داسې مشران او مخور د مشورې لپاره راوغواړي چې له جمهور رییس یې سترګه و نه سوزي. جمهور رییس ته ټول واقعیتونه په ګوته کړي او حل لارې ووايي او دولتمشر هم د چغو او بغارو پر ځای په تعمق سره پر عملي لارو چارو لاس پورې کړي.

پکه دا دې لا بله سپکه

دا لیکنه د (۲۰۱۸م) کال د اکتوبر پر (۱۱)مه نیټه، چې د (۱۳۹۷ل) کال د (تلي) میاشتې له (۱۹)مې نېټې سره سمون خوري، په غزني کې د ولسي جرگې د احتمالي ټاکنو د څرنگوالي په اړه شوې ده.

د ټاکنو کمېسیون له خولې ویل شوي چې د ولسي جرگې په شپاړسمه دوره کې د غزني وکیلان به د تلې د اته ویشتمې نېټې تر ټاکنو وروسته هم د یاد ولایت د وکیلانو په توګه پاتې شي. که څه هم هېڅ سالم عقل دا نه شي منلای، خو کله چې د چارو واګې د ناسالمو او ناروغو اشخاصو په لاس کې وي، د هر نامعقول کار د پېښېدو امکان شته.

لکه هغه تېر ځل چې د انتخاباتو په نامه د غزني پر مظلوم ولس ایران خوښي انتصابات وتپل شول، دا ځل هم د ورته توطیې امکان شته.

عجيبه خبره لا په دې کې دا ده چې له غزني د راغليو (يوولسو) په اصطلاح وکيلانو له جملې څخه يې يو څو تنه همدا اوس له کابل څخه کاندیدان دي. که چېرې دا کسان له کابل څخه به کېږي؟ يو وکیل به دوه څوکۍ خپلوي او که يوه؟ او هغه بله به بيا د غزني کوم همقومي او يا هم تنظيمي شخص ته پرېږدي؟ ځکه چې دا څوکۍ خو په واقعيت کې د هغوی ميراث گڼل کېږي او که کابل کې ناکام شي، نو غزني کې خو تياره ريزرف څوکۍ لري. يوه حل لاره دا ده چې د تلې تر اته وېشتمې وروسته سملاسي د غزني څوکۍ معلق شي، د يوې يا دوو مياشتو په بهير کې غزني کې عادلانه سراسري انتخابات وشي، البته سوله، امنيت او د دولت ټول خدمات هم په عادلانه، مساوي او متناسب ډول د غزني ټولو سيمو ته ورسېږي. که په لنډ وخت کې د سولې او د خدماتو عادلانه وېش شونی نه وي، نو بيا دې غزني د نفوسو د حقيقي وېش په تناسب پر څو حوزو ووېشل شي او هر ه حوزه کې دې ځانگړې ټاکنې وشي. له دې پرته د غزني پر اکثريت ولس د ايران خوښو اشخاصو تحميلول، ايران ته له څرگندې غلامۍ پرته بله مانا نه لري. که د ټاکنو کمېسيون د اوسني دريځ له مخې همدا اشخاص د غزني د وکيلانو په نامه پاتې شول، نو ايران به د همدغو وکيلانو د څوکیو د خونديتابه لپاره د کورنيو جاسوسانو په مرسته د غزني حالت وخت پر وخت همغه حالت ته بيايي چې موږ يې مياشت دوه وړاندې شاهدان وو. نو د غزني مظلوم خو با غيږته ولسه! را پورته شئ او د تلې تر اته وېشتمې وروسته د خپل حق لپاره پر يوې اساسي مبارزې لاس پورې کړئ. زه د يوه افغان او مسلمان په توگه ستاسو د حقوقو يو ملاتړی او لاروی يم.

ننگرهار نړیوال اسلامي پوهنتون او یوه توطیه

د (۲۰۱۸م) کال د اکتوبر پر (۲۴)مه نېټه د کابینې غونډې یوه ناستجول شوې پرېکړه وکړه، د دې پرېکړې مطابق باید نړیوال اسلامي پوهنتون له ننگرهار څخه کابل او یا بل ځای ته انتقال شوی وای، ځمکه ورته پیدا شوې وای او بیا یې کال وروسته ودانیزې چارې پیل شوې وای، کله چې زه له دې پېښې خبر شوم، نو یوه ورځ وروسته د اکتوبر پر (۲۷)مه نېټه مې د لوړو زده کړو وزارت له وزیر سره وکتل، د کتنې د جزیاتو لندیز به دې ډول دی:

همدا څو شېبې دمخه مې د ننگرهار د نړیوال اسلامي پوهنتون په اړه د

لوړو زده کړو وزارت له وزیر ښاغلي (خواجه عمري) سره وکتل. هغه تفصیلي خبرې وکړې چې لندیز یې په دې ډول دی:

۱- د اسلامي هېوادونو کنفرانس نړیوال پوهنتون په ولایاتو کې نه جوړوي، په مرکز کې یې جوړوي.

۲- که تر (۲۰۱۹ م) کال پورې موږ هغوی ته په مرکز کې د هغه د

جوړېدو خبر ور نه کړو (۳۵۰) ملیونه ډالره چې دې پوهنتون ته بېل شوي، هغه د افغانستان له لاسه ووځي.

۳- د پیسو د نه ور کړې خبر د اسلامي هېوادونو کنفرانس د بهرنیو چارو

۵۱ / د بېلابېلو ليکنو ټولگه

وزارت او هغوی د کابینې غونډې ته وړاندې کړی او د لوړو زده کړو وزارت په کې هېڅ دخالت نه لري.

زما (یون) د دلایلو لنډیز:

۱- پخواني ولسمشر په ننگرهار کې د دغه پوهنتون د جوړولو حکم کړی، که اسلامي هېوادونو ورسره اختلاف درلودلای هغه دا پرېکړه نه کوله.

۲- لوړو زده کړو وزارت هلته په عملي توګه ډېره ایښې او څه کار هم شوی دی.

۳- په ننگرهار کې د دې پوهنتون لپاره پراخه ځمکه شته او د نور انکشاف امکانات هم لري.

۴- په کابل کې نه دومره ځمکه شته او نه یې حکومت په څه کم یو کال کې پیدا کولای شي. بیا به هم یادې پیسې د افغانستان له لاسه ووځي. لکه د شاه فیصل مسجد او جامعي لپاره چې په سوونو ملیونه ډالر منظور شوي وو او ټاکل شوې وه په مرنجان غونډۍ کې یې کار پیل شي، خو غاصبینو او نورو توطیه گرو یې مخه ونیوله.

حل لاره:

۱- د وزیر نظر: پوهنتون دې په کابل کې جوړ شي او څانګې یا دوه پوهنځي دې په ننگرهار کې.

۲- زما یون نظر: د لوړو زده کړو، بهرنیو چارو او جمهوري ریاست یو ملي او مسلکي هیئت دې و ټاکل شي او اسلامي کنفرانس ته دې قناعت ورکړي او د ننگرهار پراخ امکانات دې ورته تشریح کړي. که بیا یې هم قناعت حاصل نه شو، نو بیا دې پر نورو لارو چارو بحث وشي، پوهنځي

او تدریسي برخه دې په ننگرهار کې وي او که کومه اداره يې په کابل کې وي هم پروا نه کوي. په دې باب نورې خبرې هم وشوې چې دلته يې د ټولو ليکل ضروري نه دي. ښه ده چې پر حل لارو يې سبا په يوه کاري غونډه کې اساسي بحث وشي او بيا همغه حل لارې جمهور رييس ته ولېږو او هغه خپله ژر تر ژره د لوی ننگرهار د حقوقو په پام کې لرو سره اقدام وکړي.

يادښت: يوه ورځ وروسته مو په ژوندون ټلوېزيون کې د دې موضوع د جزياتو د څېړنې لپاره يوه مسلکي غونډه جوړه کړه. د لوړو زده کړو وزارت پخواني مشاور، د ننگرهار پخواني والي (گلاب منگل) او د دې موضوع پخوانيو او اوسنيو څارونکو ټولو په کې گډون کړی و.

موضوع په اساسي ډول روښانه شوه چې نه اسلامي کنفرانس د دې غوښتنه کړې او نه هم هغوی د دې پوهنتون د جوړېدو ژمنه کړې ده. يوازې د ماليزيا نړيوال اسلامي پوهنتون د حق الزحمې په بدل کې د دې پوهنتون ماسټر پلان جوړ کړی او دا پوهنتون په خپله د افغانستان دولت له ملي بوديجې څخه جوړېږي چې اوس يې د احاطې چارې هم تر يوه حده سرته رسولي دي.

دا موضوع په هر اړخيز ډول دلته روښانه شوه چې دا موضوع يوازې د

۵۳ / د بېلابېلو لیکنو ټولګه

خو تنو د تنګنظری پر اساس رامنځته شوې او غواړي ننگرهار له دې نړیوال اسلامي پوهنتون څخه محروم کړي.

په ژوندون کې د غونډې تر خپراوي وروسته مې د جمهور رییس د مشاورانو په نامه یو لیک هم ولیکه، هغه کې مې له جمهور رییس د خپلې پرېکړې د بېرته اخیستلو غوښتنه کړې وه، لیک یا مکتوب په دې ډول دی:

د جمهور رییس د سترو مشاورانو د جدي پاملرنې وړ

د دولتمشر او یا هم جمهور رییس په دغو درنو، ښاغلو او سترو مشاورانو کې به داسې څوک وي چې په ننگرهار کې د نړیوال اسلامي پوهنتون په اړه د لوی ننگرهار او په ټوله کې د ټول افغان ولس غږ او دا غوښتنلیک د جمهور رییس مېز ته ورسوي، هغه ته قناعت ورکړي، خپلې تنې وشلوي او یا هم هغه ته په زغرده د مسلې حقانیت بیان کړي؟

ستر مشاور صاحبان په دې ډول دي:

- ۱- اسد الله غضنفر په فرهنګي چارو کې
- ۲- عبدالغفور لېوال په قبایلي چارو کې
- ۳- ډاکټر اکرم خپلواک په سیاسي چارو کې
- ۴- نبي مصداق په مطبوعاتي چارو کې
- ۵- پوهنوال لعل پاچا ازمون په ټولنیزو او علمي چارو کې

- ۶- مولوي قمر الدين شينواری په قومي چارو کې
 - ۷- ملالی شينواري په ټولنيزو چارو کې
 - ۸- شميم کټوازی په ځوانانو چارو کې
 - ۹- ضياء الحق امرخېل په سياسي او ولسي چارو کې
 - ۱۰- عبدالستار سعادت په انتخاباتي چارو کې
 - ۱۱- حاجي فضل الکریم فضل په مطبوعاتي چارو کې او ځينې نور...
- له دغو ښاغلو څخه په جدي ډول غوښتنه کوو چې يا جمهور رييس ته خپله قناعت ورکړي او که د دې ځواک او جرئت ورسره نه وي او هغه ته مخامخ د دې حق يادونه نه شي کولای، نو د لوی ننگرهار د علمي کدرونو او د لوړو زده کړو وزارت هغه هيئت چې د دې پوهنتون ډېره يې ايښې، په گډه هغوی ته له جمهور رييس سره د کتنې زمينه برابره کړي او که دا کار يې هم په وس پوره نه وي، نو بيا دې اعتراف وکړي، چې موږ په کال کې يو ځل هم جمهوررييس سره کتلاي نه شو او نه مو هم مشوره اوري، بيا دې په يوه لويه علمي او ولسي غونډه کې په شرافتمندانه ډول خپلې استغاوې وړاندې کړي، فکر کوم تر دې به ورته د عزت بله لوړه مرتبه نه وي. موږ ځکه ښاغلو مشاور صاحبانو ته دا تکليف ورکړ چې جمهور رييس ته د ولس د پيغام او فرياد رسولو نورې ټولې لارې بندې دي.

په درنښت

محمد اسمعيل يون

د غونډې د برخوالو په استازی

اصل: د جمهور رييس د دفتر عالي مقام ته!

کاپي: د جمهوري رياست د چارو ادارې ته!

کاپي: د ملي امنيت شورا دفتر ته!

کاپي: ټولو يادو سترو مشاور صاحبانو ته!

په ننگرهار کې د نړیوال اسلامي پوهنتون برخلیک

د افغانستان اسلامي جمهوریت د جمهوري ریاست محترم مقام ته!

د (۱۳۹۷ل) کال د لړم پر (۳)مه نېټه د کابینې غونډې، د بهرنیو چارو وزارت د مکتوب پر اساس چې ګڼې (OIC) ننگرهار کې نړیوال اسلامي پوهنتون ته بېلې کړې پیسې نه ورکوي او غواړي د ننگرهار پر ځای یاد پوهنتون په کابل کې جوړ شي، ګڼه بېلې کړې پیسې به د افغانستان له لاسه ووځي، نو ځکه خو د کابینې غونډې په کابل کې د یاد پوهنتون لپاره د ځمکې د تدارک لارښوونه کړې ده. د دې خبر په اورېدو سره د افغانستان ملي تحریک په کابل کې د لویې مشرقي د علمي کدرونو، مخورو شخصیتونو او باخبره اشخاصو یوه مشورتي غونډه راوبلله، په غونډه کې دا څرګنده شوه چې اصلاً نه (نړیوال اسلامي پراختیایي بانک)، نه (OIC) او نه هم کوم بل سازمان د دې پوهنتون لپاره د پیسو ژمنه کړې ده. نړیوال اسلامي پراختیایي بانک یوازې (دوه سوه زره ډالر) د سروی لپاره مرسته کړې وه، (پنځه سوه زره ډالر) نور د لوړو زده کړو وزارت له بودیجې څخه د دې پوهنتون پر دېوال لګول شوي او د مالیزیا نړیوال اسلامي پوهنتون یې ماسټر پلان بشپړ کړی دی. (زر جریبه) ځمکه ورته په ننگرهار کې مختص شوې او د (دوه زره جریبه) نورې الحاقیه ځمکې امکانات هم شته. په غونډه کې د مستندو دلایلو او اسنادو له مخې ثابته شوه چې له ننگرهار څخه کابل ته د نړیوال اسلامي پوهنتون انتقال سیاسي انگېزه لري او په مرکز کې یو شمېر کړۍ هڅه کوي، هم د لوی ننگرهار ولسونه له دې حقه او هم په ټوله کې ټول افغان ولس د دې پوهنتون له ګټو محروم کړي.

په دې برخه کې د ټولنیزو رسنیو له لارې هم پوره او کره مستند اسناد نشر شوي دي.

د يادونې وړ ده چې نه په کابل کې د دې پوهنتون د جوړېدو لپاره ځمکه شته، نه د بيا سروې لپاره پيسې شته، نه هم د کوم بهرني ډونر له خوا د مرستې ژمنه شوې او نه هم کوم شرط ايښودل شوی دی. دا ډول پلمې د (مرنجان غونډۍ) پر سر (د شاه فيصل مسجد او جامعي) پر وړاندې هم مطرح شوې او په پای کې يې د هغې گټورې پروژې مخه ونيوله، اوس ستاسو له محترم مقام څخه هيله کوو د لوړو زده کړو وزارت ته لارښوونه وکړئ چې د ماليزيا نړيوال اسلامي پوهنتون له خوا د جوړ شوي ماستر پلان او هم د دې وزارت د تېرو اجراتو مطابق پاتې کارونه پسې تعقيب کړي، هم ورته دولتي بوديجه په پام کې ونيسي او هم د بهرنيو ډونرانو مرسته راجلب کړي، له دې پرته به د لوی ننگرهار او په ټوله کې ټول افغان ولس، د دې ناقانونه پرېکړې پر ضد راپاڅي او د توطيه گرو پر وړاندې به هر هغه څه چې له واک و ځواک يې پوره وي، هغه به ترسره کړي.

په پای کې يو ځل بيا ستاسو له محترم مقام څخه هيله کوو چې د توطيه گرو مخه ونيسئ او په دې برخه کې قانوني او عاجل اقدام وکړئ.

په درناوي

د لوی ننگرهار د ولسونو په استازۍ د غونډې برخوال

وروسته د نورو رسنيو په تېره بيا د فيسبوک له لارې هم دا موضوع ښه پسې روښانه شوه، په حکومت کې يو شمېر هېوادپالو عناصرو هم په کې مثبت رول ولوباوه او حکومت مجبور شو چې پر خپلې پرېکړې له سره غور وکړي. د حکومت همغې کابينې چې څه موده وړاندې يې له ننگرهاره د دې پوهنتون د انتقال پرېکړه کړې وه، يو ځل بيا پرېکړه وکړه چې پوهنتون دې په ننگرهار کې موقعيت ولري او د ودانيو د چارو پروسېجر دې تعقيب شي.

په ترڅو شېبو کې ((سارې بادونه))

((سارې بادونه)) د ښاغلي (سید منتظر شاه هاشمي) شعري ټولګه ده، دا لیکنه د (۱۳۹۷ ل) کال د لېنډۍ میاشتې پر (۲۱)مه نېټه پر همدغې شعري ټولګې لیکل شوې ده.

په کوم زماني بهیر کې چې ښاغلي (سید منتظر شاه هاشمي) ژوند کړی او په تېره بیا، فکري بلوغ ته رسېدلی، هغه ډېره ترڅه زمانه وه او لا هم ډېره ترڅه زمانه ده. د دې زماني هره شېبه په وینو رنګ ده؛ د ((عقایدو بحران او د معنویت سقوط))، سیاسي کړکېچ او د هغو پر بنسټ د جګړې تداوم د دې زماني ترڅه واقعیتونه وو، چې ټولنه یې له سختو ناوړینونو سره مخامخ کړه. شاعر چې د ټولنې د حالاتو مصور دی، د دې پېښو پر وړاندې یې تفاوته نه پاتې کېږي، څه چې په ټولنه کې پېښېږي، هغه د ده پر ذهن او ضمیر ژور اغېز کوي او بیا همدا تاثیر د شعر په هنداره کې بېرته انعکاس پیدا کوي. دا ((سارې بادونه)) چې اوس موږ گورو دا زموږ پر ټولنه تېر شوي او ټولنه یې لړزولې ده. شاعر یوازې د دې سړو بادونو نندارچي نه دی، بلکې دې بادونو د شاعر ډېرې هیلې له ځان سره وړي، ډېرې یې مړاوې کړي، نو ځکه خو هغه د یوه حساس انسان په توګه مجبور دی چې د دې سړو بادونو انځورونه وکارې.

څه شی چې په ټولنه کې وي او څه چې پر هغې تېرېږي د شاعر په شعر کې همغه انځورېږي، که په دې وطن کې ((سارې بادونه)) نه وای تېر شوي، نو کېدی شي، دې ټولګې اوس بل نوم لرلای وای. دلته که په

دې شعري هېنداره کې (انگار، باد، باران، باندېگۍ، بلهاري، پرځې، تاوجن اقليم، تېاکې، تنده، توپانونه، تور ښکاري، چاره، د مرگي زړه، ډاکوان، رژېدلې پانې، ساړه، ښکار و څار، لمر و غم، ملال غږونه، نهيله اوبسکه، واټن، ویرژلی) او نور گورئ دا داسې نه ده چې دا مفاهیم شاعر پنځولي، بلکې دا په ټولنه کې پېښ شوي او شاعر یوازې د انځورگر په توګه انځور کړي او تر موږ یې رارسولي دي. کله چې څوک دا (ساړه بادونه) گوري او یا دا ساړه بادونه پرې لگېږي، نو د یو رنځور وطن او یوې رنځورې ټولنې سوي اوسېلي یې له نظره تېرېږي.

منتظر شاه پاچا د جګړې د نسل شاعر دی، کله چې دی د ځوانۍ منګ ته رسېدلی، نو جګړه پیل شوې، اوس چې نږدې شپېتو ته نږدې شوی لا هم جګړه او غمیزه دوام لري، یانې نږدې څلوېښت کاله یې په جګړه کې او له جګړې سره مزل کړی. پاچا صیب که څه هم په جګړه کې رالوی شوی انسان دی، خو په شعر کې یې د کرکې او د جګړې د منفي غچ اخیستنې پر ځای ډېر زیات انساني عواطف ځلېږي. د ده شعرونه او نظمونه ډېر آرام دي، ډېر ستر بشري پیغامونه په کې دي. د ده په شعر کې د نفرت کلتور نه تېلېږي، انساني عواطف په کې په څپو دي.

شاعر طبیعتاً له قید و بنده ازاد موجود دی، نو هاشمي صیب هم خپل فکر د مقید شعر او نظم په چوکاټ کې را ایسار کړی نه دی. ده د مقیدې دودیزې شاعرۍ پر ځای تر ډېره حده ازاد شعر ته مخه کړې او ازاد شعر کې یې چې هم مقید وزن زړه تنګ کړی، نو د ده په خپله اصطلاح (سپین شعر) ته یې مخ اړولی دی. د پاچا صیب شاعري لکه د سېلاب او چر په شان تېزه نه ده، بلکې د آرام سیند په شان روانه ده. تاثیرات یې اني او ګړندي نه دي، بلکې متداوم او ژور دي. شاعري یې د عوامو لپاره هم نه ده او د احساساتي مشاعرو لپاره هم نه ده، دا شاعري د خواصو لپاره ده، په خواصو کې بیا هم د خاصو اشخاصو په

تېره بيا په خپله د شاعرانو لپاره. دی په پښتو کې د گوتو په شمار هغو شاعرانو په جمله کې دی چې له عربي څخه د راغلو مقيدو شعري فورمونو څخه يې بهر شاعري کړې ده. ده ډېر ازاد شعرونه ليکلي دي، که يو نيم غزل او څلوريزه يې ليکلي، نو هغه يې هم بنايسته ليکلي دي.

ده نه يوازې يو شعري بهير تعقيب کړی، ترڅنگ يې د همدې شعري قوت په مټ يو نړه ژبپوهنيز او ژبړغاونيز بهير هم ورسره پيل کړی دی. د پوهاند زيار، ډاکټر اکبر اکبر او څو تنو نورو شاعرانو په شان يې دا ثابته کړې چې په نړه پښتو ويونو هم بنايسته شاعري کېدی شي، ده که نړه پښتو ويونه او ترکيپونه کارولي، نو بنايسته يې کارولي، کليشه يي کلمې او ترکيپونه په کې نه شته، اکثره نوي، خواږه او سوچه ترکيپونه او ويونه دي. (سترگړپ، کشنوتی، للمينه، مرگ مزل، خوږو ويونو باران، ليدن، بلهاري، وزگورو، بې نياوه، لارلودن، بنادنامه، پنځگر، رڼوې، پناڅی، تاند غږونه، ستوري ویده شول، يو څو پيمخو انځورونو لا ټالی وهلې، برمیل، دوديالې، لوني، د مړو اوبښکو اقليم، ويرغالو، د شعر پرموندونو، د باورونو ځالې، پاڼرېژ، غند لغړې) او نور چې گورئ اکثره يې داسې لغتونه او ترکيپونه دي چې نورو ډېرو کمو شاعرانو کارولي او ده چې په کومه صيقل شوې بڼه کارولي، دا نو بيا د ده خپل ځانگړی کمال او هنر دی.

د ((خدایا!)) شعر کې له لوی خدایه د خلاصون هيله لري چې له وړو خدایانو يې خلاص کړي. د ((لارې سړی)) بيا بل داسې يو ازاد نظم دی چې دی په کې د يو ورک برخليک لپاره ورته هيله من دی چې مقصود منزل ته يې ورسوي او د ((لمر سړی)) بيا دې ته راغواړي چې د تورې شپې له تورتمه يې وژغوري. د ((مرگ زړې)) نظم کې بيا د يوه بودا په څېره کې د مرگ تصوير کاري. دا اسانه هنر نه دی چې څوک دې د معنوي مفاهيمو تصوير په مجسمو شيانو کې انځور کړي، خو په

دې ازاد شعر کې دا کمال موجود دی، دا نظم له پيله تر پایه د عیني انځورونو یو تسلسل دی:

... ((مرگ مې ولید
چې لرونه په لاس گرځي
د هر گل تر سیوري لاندې
د غوتیو جرړې باسي
راربېي ترې
د ماشومو راشنو شوو بزغلیو
د موسکاوو تنکی فصل ...))

شاعر پر دې پوهېږي چې په کلي کې ((سارپه بادونه)) لگي، خو دی، هغوی ته هم یو پیغام لري:

((یه سړو سړو بادونو!
یو قلم یوه شپېلی لرم زه
مه اخلي یوه هم رانه
په یو نوم د خپل جانان لیکم
او په بل
کلي او کېږدی پاڅوم!))

د دې شعر مانا او تصویر ته که ژور شو، نو ډېر لوی پیغام په کې پروت دی، د ابادۍ او وېستابه پیغام، د علم او هوښیارۍ پیغام، د تعلیم او تعلیم پیغام، چې همدا اوس ورته زموږ ټولنه تر هر څه زیاته اړتیا لري.

((سیلاني)) شعر یې بیا د خپل هېواد د سیاسي او تاریخي برخلیک یا د سیاستوالو په اصطلاح د جیپولولتیک جوړښت او موقعیت یو واقعي

٦١ / د بېلابېلو لیکنو ټولګه

انځور دی، ((بي نیاوه ورمند)) شعر یې د زمانې د قضاوت پر وړاندې یو
غبرګون دی. ((انځورګري)) کې یې بیا رښتیا هم ښه انځورګري پرته ده.
((پلرنۍ مینه)) بیا د پلرنۍ مینې او عاطفې احساس څرګندونه کوي.
((تنده)) لنډ شعر کې د شهید شوي ګودر انځور کارې:

((که پر تالا والا ګودر

د مات منګي په کوم کودړي کې

را پاتې اوبه هېرې نه کړې

څه که دې تنده پرې خړوبه نه شي

شهید ګودر به دې

دا نیکی پر یاد ولري))

د ازاد شعرونو ترڅنګ یې غزل او څلوریزې هم له نوښته ډکې دي، د
بېلګې په توګه:

د ((غندلغاړې)) غزل یو څو بیتونه یې وګورئ:

د هلمند د سین تر غاړې، د جانان کېږدی ولاړې

د سپوږمۍ تر سیوري لاندې، یو دوه هیلې شاړې واړې

دغسې یې (ګلپانې ته) غزل کې هم د پېړیو پېړیو د نادرمانه رنځونو یو
تصویر خور کړی دی:

عجیبه شانتې فطرت لرم ګلپانې د خپل ځان یو حکایت لرم ګلپانې

خپلې مټې او لاسونه پرې کومه له پېړیو دا عادت لرم

ګلپانې

نور مې هېڅ پر نړۍ نه زده بې نفاقه د دې چارې مهارت لرم ګلپانې...

د پاچا صیب د دې جونگ شعرونه چې څومره سپرو، خوند یې زیاتېږي، څومره چې یې لولو لذت یې ډېرېږي، دا داسې شعرونه دي چې څو څو ځله باید ولوستل شي، پاچا صیب دا تجربه په ډاگه کړه چې په نړه پښتو کې هم شاعري کېدلای شي او ښه شاعري کېدلای شي. په دې شعري جونگ کې نه یوازې شعري انځورونه او ډېرې هنري تابلوګانې خوندي شوي، بلکې زموږ د نړه پښتو ډېره نړه پانګه هم په کې خوندي شوې ده. پاچا صیب د یوه فني او مسلکي لیکوال او شاعر په توګه د ژبني رغښت، لیکنې سمون او معیار په ګډون د شعر او په تېره بیا د ازادې شاعرۍ ټول رغنده توکونه په پام کې نیولي او دغه شعري جونگ یې د همدغو پخو معیارونو یوه پخه ټولګه ده. په دې کتاب کې ډېرې نورې نوې خبرې، انځورونه، دردونه او پیغامونه خوندي دي، ما یې یوازې څو بېلګو ته په ډېر لنډیز سره نغوته وکړه، نور نو کتاب خپله تاسو سره خبرې کوي او خپل رازونه او پیغامونه درته سپړي. دا هم تاسو او دا هم د نړه پښتو شاعرۍ یوه بریالۍ بېلګه.

په درنښت

په پښتو کې د نورې داسې بریالۍ شاعرۍ په هیله

محمد اسمعيل يون

۱۳۹۷ ل کال، د لېنډۍ (۲۱) مه

کابل - ژوندون ټلوېزيون

د ټاکنيزو کمېسيونونو د جدي پاملرنې وړ

دا ليکنه د (۲۰۱۸م) کال د دسمبر پر (۲۳) مه نېټه، چې د (۱۳۹۷ل) کال د مرغومي له (۲)مې نېټې سره سمون خوري، ليکل شوې ده.

د جمهوري رياست د نوماند لپاره د اساسي قانون دوه شپېتمه ماده ځينې ځانگړنې مشخصوي، خو د همدې مادې دويمه فقره څو اساسي ځانگړنې په گوته کوي چې له هغو پرته يو شخص د دې حق نه لري چې د ياد مقام لپاره ځان نوماند کړي.

دا فقره وايي، د جمهوري رياست نوماند بايد: ((د افغانستان تبعه، مسلمان، له افغان مور او پلار څخه زېږېدلی وي او د بل هېواد تابعيت و نه لري)).

اوس خبر شولو چې د لطيف پدram په نامه يو شخص چې هېڅکله يې ځان افغان نه دی بللی او تل يې په ډاگه د افغان او افغانستان له نامه او سياسي جوړښت سره مخالفت کړی او نورې ملت ضد څرگندونې يې کړي دي، غواړي ځان د افغانستان ولسمشرۍ مقام ته نوماند کړي، نو کله چې يو څوک خپله ځان افغان نه بولي نو طبيعي خبره ده چې له

افغان مور او پلاره به هم نه وي زېږېدلی او که مور و پلار يې افغانان وي او دی له افغانیته منکر وي دا خو لا بله گناه ده. په ډاگه باید ووايو چې ولسمشرۍ ټاکنو ته د لطيف پدram او د ده په شان د نورو اشخاصو ودرېدل د اساسي قانون د دوه شپېتمې مادې د اکثره فقرو په تېره بيا د دويمې فقرې له ټولې محتوا سره څرگند مخالفت دی. زه د يوه افغان او د اساسي قانون د يو پلوي په توگه پر ټاکنيزو کمېسيونو غږ کوم چې له قانون سره سم دې ولسمشريزو ټاکنو ته د لطيف پدram او د ده په شان د نورو اشخاصو د نوماندۍ مخه ونيسي او که دوی دا کار و نه کړ، نو دوی خپله په جرم او لاقانونيت کې شريک گڼل کېدی شي. په داسې يو حالت کې به زه د يو افغان په توگه د افغانستان د اساسي قانون ملاتړ خپل يو اساسي مسووليت وگڼم، پر عدلي او قضايي ارگانونو کې به پر ټاکنيزو کمېسيونونو خپل شکايت ثبت کړم او خپله قانوني او ملي داعيه به پر مخ يوسم. له ټولو ملتپالو او هېوادپالو افغانانو په تېره بيا له ځوانانو څخه مې هيله ده چې زما دا غږ بدرگه کړي. څرنگه چې زه اوس په بهر کې يم او هلته په کابل کې نومليکنه روانه ده نو زما تر راتگ پورې له قدرمنو ورونو هر يو: عبدالستار سعادت، شېرعلم امله وال، مجيب الرحمن لحاظ، ميرويس ستانيکزي او نورو ټولو با شعوره او قانونپاله افغانانو هيله کوم چې دا موضوع تعقيب کړي او پرې نږدي چې لطيف پدram او دده په شان نور پرديپالي، هم د افغانستان شيره وشربت وزېږيني او هم بېرته د افغانستان پر ضد غږ پورته کړي، هم له همدې اساسي قانون څخه ناوړه گټه پورته کړي او هم بېرته د همدې قانون محتوا تر پښو لاندې کړي. د يوويشتمې پېړۍ تر ټولو رزيلانه منطق: افغان نه يم، افغاستان نه منم، خو د جمهوري رياست مقام ته يې ولاړ يم. که موږ اوس ددغسې رزيلو مخه و نه نيسو، نو راتلونکي افغان نسل به زموږ پر قبرونو لاړې راتو کړي...

يو حل بيا د قانون د ملاتړ غړ

د/ ليکنه د (٢٠١٨م) کال د دسمبر پر (٢٦) مه، چې د (١٣٩٧ ل) کال د مرغومي له (٥) مه نېټې سره سمون خوري، ليکل شوې ده.

ښاغلي خالد او ښاغلي صالح خو غټې
څوکۍ اشغال کړې، دلته پر دې بحث
نه کوم چې دې ښاغلو پخوا څه کړي،
يا به راتلونکې کې څه وکړي او يا به هم
د څه کولو لپاره څومره وخت او څومره
مجال ولري؟ خو زه د قانون بېچاره غم
وړی يم، څومره چې څوک د خدای (ج)
په نامه قسمونه خوري همغومره د الله (ج)
له لارې تېری کوي او څومره چې د
قانون او په تېره بيا د اساسي قانون د
تطبيق چنې وهي، همغومره له قانونه
سرغړاوی کوي. دولتمشر غني په سوونو
ځله ويلي چې پر اساسي قانون معامله نه
کوم او دا معامله راته د اولاد پر سر
معامله ښکاري او د دې تر څنگ يې بار

بار د امنيتي سکتور پر ((غیر سياسي)) کولو ټينگار کړی دی. اوس چې

د دوو سياسي گوندونو مشران د دوو امنیتي ارگانونو د مشرانو په توګه و ټاکل شول، نو سړی حیرانېږي چې یا ښاغلی غني حافظه نه لري، یا ورته دا دېرش ملیونه افغانان د سړي زامن نه ښکاري او یا یې اساسي قانون لوستی نه دی. د اساسي قانون په (۱۵۳) ماده کې راغلي دي: ((قاضیان، څارنوالان، د وسلوالو ځواکونو د پولیسو منصبداران او د ملي امنیت کارکوونکي نه شي کولای د دندې د تصدی په موده کې په سياسي گوندونو کې غړیتوب ولري)). اوس خو دې مادې ته نه دولتشر او نه دولتکشر وکتل، هر څه د نامشروع سياسي ضرورتونو قرباني شول. اوس که دا دواړه یاد ښاغلي له خپلو سياسي گوندونو ظاهري استعفاوې ورکوي، هم له یو لړ ستونزو سره مخامخېږي، که گوندونه یې گوندونه وي کېدی شي ورته ووايي چې موږ مو د څوکۍ لپاره وسیله کړو، د غني پر وړاندې له نظریاتي اختلاف سره سره یو سلو اتیا درجې بدلون له گوندي اصولو سره اړخ نه لګوي او که چېرې دا کوم اغېزناک گوندونه نه وو او هسې وړې وړې ډلې او بیا نورو پسې تړلي فرکسیونونه وي، نو بیا یې په دومره درنه تیره تلل بله تېروتنه ده. ښاغلی صالح خو همدا اوس د دولت د یو اجرایی مامور تر کچې پورته د دولت د یو پالیسي میکر شخص په توګه خبرې کوي. د سولې په باب د هغه څرګندونې د نظر شورا له پخوانۍ نظریې الهام اخلي، دا چې جمعیت او طالبانو کې به کومې ډلې افغانستان ته ډېر زیان رسولی وي دا بېل بحث دی چې اوس پرې دلته بحث نه کوو، خو دلته غواړو یو ځل بیا د قانون پر حاکمیت ټینګار وکړو. یو نیم درباري غوړه مال لیکوال او میکوال کېدی شي د دولتشر د دې تېروتنې د پټونې لپاره دا سپېږوني ور پورې کړي چې د دفاع او کورنیو چارو وزارتونو د مقامونو پوستونه خو اوس ملکي شوي دي، نو څه پروا کوي که دا کسان دلته مقرر شي. دلته باید وویل شي چې د دې پوستونو سياسي کېدل

٦٧ / د بېلابېلو ليکنو ټولګه

په اصل کې د قانون خلاف کار دی. دویمه خبره دا ده چې دا دواړه
ښاغلي پوځي رتبې هم لري، دا ښاغلي که ملکي رنګ هم ولري اصلي
خبره همدا ده چې دواړه سياسي خلک دي او دلته هم د سياسي
انګېزې له مخې مقرر شوي. د اساسي قانون محتوا بيا په څرګند ډول د
دغې سياسي انګېزې مخالفه ده. نور نو د ولس او مفکر صيب خوښه چې
د اساسي قانون محتوا مني او که خپله خبره.

افغانستان کې: څوک د چا میراث دی؟

دا لیکنه د اوربند اوونیزې په (۱۳)مه گڼه کې چاپ شوې ده او د (۲۰۱۸م) کال د دسمبر پر (۲۹)مه نېټه، چې د (۱۳۹۷ل) کال د مرغومي له (۸)مې نېټې سره سمون خوري، پر بېلابېلو وېبپاڼو او فیسبوکپاڼو خبره شوې ده.

ډېر وړاندې ماضي ته نه ځو؛ د خپلې اوسنۍ زمانې پر قضاوتونو قضاوت کوو، په همدې تېر څلورنیم کلن حکومت غږېږو، هر کار چې د اوسني حکومت په وس پوره نه وي؛ په هغه کې پاتې راشي او یا یې هم په کار کې څرگنده نیمگړتیا احساس شي، نو وايي دا خو د تېر حکومت میراث دی. په همدې یو لنډ او نا معقول ځواب، ټولې خاورې پر تېر حکومت واړوي او په دې ډول خپل ځان له مسوولیته وژغوري، خو که چېرې د همدې حکومت رغښت، جوړښت، واکمنو چارواکو، د کورني حالت څرنگوالي او بهرني ملاتړ ته وگورو، نو له تېر حکومت سره په کې ډېر زیات توپیر نه لیدل کېږي.

په تېر حکومت کې هم فساد په څپو و، اوس هم دی، هغه وخت هم

جگړه روانه وه، اوس هم روانه ده، هغه وخت هم حکومت ائتلافي و، اوس هم ائتلافي دی، هغه وخت هم حکومت له بهرني ملاتړ پرته خپل ژوند نه شو تضمینولای، اوس یې هم نه شي خوندي کولای، هغه وخت هم ځانساتي، غوړه مالان او د وخت زامن په حکومت کې واکمن وو، اوس هم دي. هغه وخت هم د جنگسالارانو واک او راج چلېده، اوس هم چلېږي، هغه وخت هم زورواکو ولسمشر ته مخامخ کنځلې کولې، اوس یې هم کوي، هماغه وخت هم د سنبلي (اتلسمه) په وحشت او دهشت نمانځل کېدله، اوس هم نمانځل کېږي، هماغه څېرې چې هماغه وخت په ټلوېزیونونو کې ځلېدلې، اوس هم ځلېږي. ډېر کم کيفي او یو څه ظاهري بدلونونه محسوسېدې شي. کومې څېرې چې د بن تر کنفرانس وروسته پر هېواد واکمنې شوې، د کرزي په لنډمهاله، منځمهاله او دوو انتخابي دورو کې یې امتداد پیدا کړ، له یوې دورې بلې ته لا پسې وغوړېدلې، البته په طبیعي ډول به ځینې عمر خوړلې څېرې د ژوند له مداره وتلې وې، خو هماغه فکري او سیاسي جریان چې له همدې ورځې حاکم و، تر نن ورځې په ډېر کم تغیر او توپیر سره دوام لري. زه د هغو اشخاصو له جملې څخه یم چې له لنډ مهالې دورې څخه بیا تر ننه پورې د حکومت ټوله اډانه په دقت سره څارم. له همدغه پیله او تر دې دمه چې زما په گډون هر شخص د وخت د ناخوالو پر وړاندې بغاوت کاوه، نو د همدې زمانې واکمنو غوړه مالانو، ځانخوښو به د متعصب، ژبپال، نشنلیست او فاشیت په گڼو نومونو تورنولو. کله چې د اشرف غني د حکومت بڼه راجوړه شوه، نو موږ فکر کاوه چې ظاهراً د یو تاریخ او غوڅ سړي په وجود کې به د کرزي د وخت غوړه مالان وده ونه کړي، ځای به یې رانه، ژورليدي او زړور خلک ونیسي، خو کله چې دا حکومت خپل لومړني گامونه پورته کړل، نو پخواني غوړه مالان هم گام پر گام له دې حکومت سره همغږي شول. زه په دې حکومت کې د

نورو ډېرو ترڅنگ يو دوه داسې څرگند غوړه مالان پېژنم چې د ولسمشر کرزي د حاکمیت په وروستیو کې یې په پټه او څرگنده زموږ د هغو ملي مبارزو او مظاهرو مخالفت کاوه چې موږ د ملي هویت د خوندیتابه او خلا لپاره کولې، دې خلکو به همدا ویل چې: [تاسې ((رییس صاحب)) ته مشکلات جوړوئ، دا وخت اوس د دې خبرو نه دی، رییس صیب پرېږدئ چې ملت راټول کړي، اوس د هویت د پورته کېدو وخت نه دی.] موږ به یې ((ماجره جو)) معرفي کولو او خپل ځانونه به یې د وخت پر سیاستونو او رمزونو پوه گڼل.

کله چې د ملي هویت د خوندیتابه ستونزه د کرزي له حاکمیته د غني حاکمیت ته راوړسېده، نو موږ بیا هم لاریونونو ته اړ شولو، غني بیا د ښاغلي کرزي همغو پاتې شونو ښاغلو ته دنده وسپارله چې موږ سره په دې باب وغږېږي، هغوی بیا موږ ته وویل چې: [اوس د دې وخت نه دی چې تاسې دا مسئلې راپورته کړئ، ملک بحران ته ځي.] ((رییس صاحب)) نورې ډېرې ستونزې لري، له دې مسئلې څخه تېر شئ او تاسې خو پوهېږئ چې دا ځینې ستونزې موږ ته له تېر نظامه په میراث پاتې دي، دا باید هماغه وخت حل شوې وای، د تېر نظام مشکلات اوسنی حکومت او رییس صاحب نه شي حل کولای. [دا مهال نو زما اوسېله ختمه شوه، ما ویل تاسې نه پوهېږئ چې د تېر نظام میراث څه شی دی او څوک دي؟ د تېر نظام میراث خو همدا تاسې یاستئ، چې په هغه حکومت کې هم والیان او وزیران وئ او اوسني کې هم، دا مشکلات خو هغه وخت کې هم وو، اوس هم دي، هغه وخت هم تاسې چارواکي وئ او اوس هم یاست، هغه وخت هم تاسې موږ په بېلابېلو نومونو تورنولو او اوس هم همدا کار کوئ، هغه وخت به مو هم ویل چې ((رییس صاحب)) ته جنجال جوړوئ او اوس یې هم وایئ، چې ((رییس صاحب)) ته جنجال جوړوئ، که چېرې د تېر حکومت او یا د

٧١ / د بېلابېلو ليکنو ټولګه

کرزي صیب د میراث خبره وي، نو خو ستاسو دواړو په ګډون ډېر د کرزي میراث یاستی، خپله همدا ښاغلی اوسنی جمهور رییس د کوم نظام میراث دی؟ ایا د بن له کنفرانسه رانیولې بیا تر ننه پورې د همدې حکومت برخه نه وه؟ ایا دی د مرستو د انسجام ادارې مشر نه و؟ د ماليې وزیر نه و؟ د کابل پوهنتون رییس نه و؟ د واک د لېږد بهیر مشر نه و؟ چې په دومره واک کې څوک د تېر حکومت میراث نه وي، نو بیا یې نور څوک میراثیان دي؟

ما هغه وخت دې ښاغلو ته دا خبره هم وکړه، گورئ چې سبا بل حکومت راځي، هسې نه چې موږ بیا محکومیت کې او تاسې بیا حاکمیت کې اوسئ او بیا به مو موږ د تېر حکومت د میراثیانو په توګه د مجرمینو په تور تورن کړي یو، ایا تاسې به موږ ته داسې تضمین راکړئ چې پر همدې دوو حکومتونو بسنه وکړئ او بل کې شریک نه شئ؟

دا مې یوه بېلګه راوړه، اوس ټول حکومت له داسې بېلګو ډک دی، اوس خبره دا کوم چې د اوسني حکومت اصلي جوړښت په سلو کې (نوي) هماغه کسان دي چې په تېر حکومت کې راتاله وو. واکمن، مداحان، فسادګر او نور هماغه د وخت زامن دي چې پرون هم په حاکمیت کې وو، نن هم دي او سبا به هم وي. ډاکټر غني کېدی شي یوازې (لس) سلنه اشخاص چې په هغه کې یو شمېر ځوانان او ځینې هغه اشخاص چې له دې ټولنې څخه لرې او له لویدیځه راغلي دي، د حکومت پر ځینو مهمو څوکیو ګومارلي وي، نور نو هماغه غر او هماغه کربوري دي.

اوس پوښتنه دا ده چې د تېر حکومت میراث خو اوسني حکومت ته پاتې شو، د اوسني به هم سباني ته پاتې شي که نه؟ په خواشینۍ سره باید ووايو چې ځواب یې (هو) دی، هغه څوک چې د وخت پر نبض

پوه دي، هغوی د زمانې له باد سره سم چلېږي، د وخت د توپان مخې ته نه ودرېږي، خو هغوی چې د وخت نادودې نه شي زغملی، له هغو سره مقابلې ته وردانگي، یا یې د وخت توپان له ځان سره وړي او یا د توپان مسیر بدلوي، خو د وخت زامن له وخت سره سم زېږي، بیا ژوندي کېږي او د وختونو له رنگونو سره خپل رنگ بدلوي، تر موږه ډېر ((هوبسار)) دي.

موږه لېونو د زمانې گرېوان نیولی دی خلک هوبساران دي له وختونو سره ځي

ډېر حکومتونه او ډېر نظامونه همدغه ډول اشخاصو له ګرنگه غورځولي. د وروستۍ پایلې په توګه مې وړاندیز دا دی چې د اوسني حکومت د مهمو سیاسي او اداري چارواکو یو اوږد لېست باید د رسنیو او زمانې حافظې ته وسپارل شي چې دا ډول اشخاص بل حکومت ته د متواتر میراث په توګه په میراث پاتې نه شي، په دې مانا چې هغه حکومت به هم دغسې ریشخند کړي، لکه دا دوه تېر حکومتونه چې یې هم وخوړل او هم یې ملامتي پر نورو ور بار کړه. هدف دا دی چې د ((غني حکومت)) ((غني میراث)) کوم ((غریب ولسمشر)) ته پاتې نه شي.

افغانستان کې د مشورې قیمت

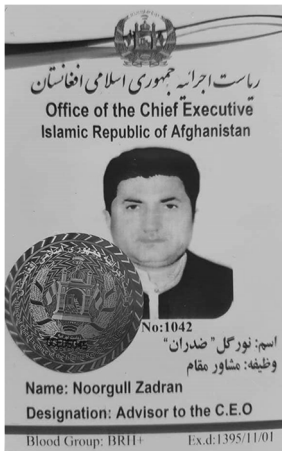
دا لیکنه د (۲۰۱۹م) کال د جنوري پر (لومړۍ) نېټه، چې د (۱۳۹۷ل) کال د مرغومي له (۱۱) مې نېټې سره سمون خوري، لیکل شوې ده.

مشوره یو اسلامي اصل دی، هر کله چې یو کار له ستونزو سره مخ شي، نو په مشورې یې غوټه خلاصېږي، یانې مشوره د بحراني مسایلو د حل یوه اساسي لاره ده، خو دا نه چې مشوره او مشاور په خپله د بحران پر یوه عنصر بدل شي. زموږ په هېواد کې چې له هر ارزښت سره سرسري، متضاد او معکوس چلند شوی، نو هغه ارزښت یې لاپسي پیکه کړی دی.

اوس نو د مشورې او مشاور وار را رسېدلی دی. اوس ارګ یا جمهور رییس غني په مجموعي ډول (۵۸۳) تنه مشاورین لري او سپیدار مانې یا اجراییه رییس ډاکتر عبدالله (۴۵۷) تنه. د جمهور رییس غني

وروستی مشاور اقبال عزيزي و چې تر (۲۰۱۹م) کال يوازي دوه ورځې دمخه يې د اقبال وزرونه وغوړېدل او د جمهور رييس په حکم د

مشاورانو له ستر کاروان سره وصل شو. د ځينو ارقامو له مخې د جمهور رييس د هر مشاور میاشتنی معاش له (۲۰۰۰-۱۰۰۰۰) او د اجرایه رييس د هر مشاور میاشتنی معاش له (۱۰۰۰-۶۰۰۰) امریکایي ډالرو پورې دی. البته په دې کې هغه نور لگښتونه او معاشونه لکه د ساتونکو او اشپز معاشونه او دفتري لگښتونه شامل نه دي. که دا ټول سره محاسبه شي، نو د هر مشاور

میاشتنی لگښت په اوسط ډول لس زره امریکایي ډالرو ته پورته کېږي چې په ټولیز ډول د ټولو (۱۰۴۰) تنو مشاورینو میاشتنی لگښت لس ملیونه او څلور لکه (۱۰۴۰۰۰۰) ډالره کېږي، چې د کال ورڅخه یو سلو څلیرشت ملیونه او اته لکه (۱۲۴۸۰۰۰۰) ډالره جوړېږي او که دا بیا په پنځو کلونو کې ضرب کړو نو شپږ سوه او څلیرشت ملیونه (۶۲۴۰۰۰۰۰) ډالره ور څخه جوړېږي. یانې زموږ هېواد په پنځو کلونو کې یوازي د جمهوري او اجرایه ریاستونو په کچه شپږ سوه وڅلیرشت ملیونه ډالره مشورتي لگښت زغمي. دا خو د مشاورینو د مشورو مستقیم زیان دی او تر دې اخوا که د اکثرو مشاورینو نا مستقیم زیان لکه له همدې نامه څخه ناوړه گټه اخیستنه، فساد کې بنسټلیتیا، رشوت او نور ډېر مسائل په پام کې ونیسو خبره تردې هم خرابېږي. د ریشخندی بله خبره خو لا داده چې د دې مشاورانو اکثره یې په کال کې یو ځل هم جمهور رييس لیدلای نه شي، مشوره خو لا پر ځای پرېږده، نو د افغانستان مشاوران مشوره نه شي ورکولای، خو د معاش مستحق گڼل

۷۵ / د بېلابېلو لیکنو ټولګه

کېږي. دا په داسې حال کې ده چې ښاغلي غني بار بار ویلي چا ته وړیا معاش نه ورکوم، غواړم اداره ځوانه، منسجمه، موثره او اداري تورم ختم کړم. خو دې سره سره د دې دومره مشاورینو شتوالی زموږ په ټولنه کې څو اړخیز متضاد واقعیتونه را برسېره کوي:

لومړۍ- جمهور رییس د ژوند په هېڅ ډګر کې پر هېڅ نه پوهېږي، نو ځکه یې په هر برخه کې دومره ګڼ شمېر مشاورین ټاکلي دي.

دویم- جمهور رییس پر هر څه پوهېږي، خو دا ښاغلي یې یوازې ددوی د خوشالۍ په خاطر مقرر کړي او مشورې ته یې هېڅ اړتیا نه لري.

درېیم- جمهور رییس مشاورین لري، خو مشوره ورڅخه نه اخلي، یانې غلي او بې مشورې مشاورین دي.

څلورم- مشاورین د مشورې اهلیت، کفایت او زړورتیا نه لري او یا هم جمهور رییس ورته وخت او ارزښت نه ور کوي.

پنځم- دوی په مشاورت او جمهور رییس یې په نه مشوره خوشاله دي، دواړه خپله گوزاره کوي او وخت تېروي.

شپږم- په دې دومره مشاورانو، مشاوراتو او مفکراتو کې بیا هم د مشورې

سر ورک دی او پری لاپسی انجریږي.

دا ټولې خبرې چې سره را ټولې کړو، گټې او زیانونه یې سره پرتله کړو، نو دې نتیجې ته سره رسېږو چې له دې مشورو څخه (نه مشوره) ښه او ولس ته په گټه ده. حقیقت خو دا دی چې جمهور رییس څلورو پنځو مشاورینو ته اړتیا لري چې په فرهنګي، ټولنیزو، سیاسي، اقتصادي، امنیتي، بهرنیو او نورو ضروري چارو کې جمهور رییس ته لازمي مشورې ور کړي، نور نو د مشاورینو دا لښکر هسې د ملت او بیت المال پر اوږو بار دی او نور دوام یې د نور زیان په مانا ده، نو که ښاغلی مفکر صاحب رښتیا هم مشورې ته غوږ ږدي، نو ښه لاره دا ده چې هم له جمهوري ریاست او هم د حکومت له نورو ارګانونو څخه د مشاورانو دا زوړ او گوزنوهلی کاروان ژر تر ژره رخصت کړي، که اکثره لوړ پوړي دولتي چارواکي دومره کمزوري وي چې په هره برخه کې یو یو مشاور ته اړتیا لري، نو بیا خو دې دا بېکاره خلک لرې او پر ځای دې هماغه هوشیار مشاورین مقرر شي چې په خپله خپلې مشورې په ښه ډول عملي کړي. د اوسنیو مشاورینو په میاشتني معاش موږ کولای شو په هر ولایت کې هره میاشت د یو مسجد، یو روغتیايي مرکز او یو ښوونځي ودانۍ جوړې کړو. اوس یوازې لگښتونه دي او معاشونه، نه مشوره شته نه یې کارونه. دا بحث تردې هم غځېدلی شي خو څرنگه چې زه په یو سفر یم او دا دی درې ساعته د نوي کال له پيله تېر شول او درې ساعته وړاندې هر یو د فیسبوک په څپو د (۲۰۱۸م) کال په وروستیو شپو کې خپل خپل انځور د یادگار په توګه وړاندې کړ، نو ما د خپل تصویر پر ځای د خپل هېواد د مشاورینو د یو بې هدفه کاروان یو رنځور تصویر هېوادوالو ته وړاندې کړ. هیله ده (۲۰۱۹م) کال مو دتېر کال په شان خونړی او بې هدفه نه وي. د خپل ملت د سوکالۍ او د خپل هېواد دا بادۍ په هیله.

د ولسمشریزو ټاکنو معادله

دا لیکنه د (۲۰۱۹م) کال د جنورۍ پر (۱۱مه، چې د (۱۳۹۷ل) کال د مرغومي میاشتې له (۲۱) نېټې سره برابره ده، لیکل شوې ده.

تر اوسه لا وخت شته چې سړی په څرګند ډول د ټاکنیزو ټکټونو په باب غوڅ نظر څرګند کړي، خو کوم څه چې لا تر مخه ښکاره دي، هغه په ټاکنو کې د قومیتي عنصر څرګند اغېز دی. د بېلګې په توګه که کرزی او غني اکثریت پښتنو ته منسوب نه وای، نو دا څوکۍ به یې په خیال کې هم نه وه لیدلې، خو د اکثریت پښتنو تر څنګ د نورو قومونو او قومي لږکیو شتوالي هم ټاکنو ته خپل خاص جذابیت ورکړی او د ګټونکي نوماند په ګټه یې د یو کټلیست رول اجرا کړی دی.

ځینې اقلیتونه او د هغوی مشران پر دې نزاکت ښه پوهېږي، په داسې حال کې چې اکثریت پښتون مېشته سیمې د جګړې په اور کې سوزي او په دې حالت کې یې د طبیعي ووب ساحه راتنګېږي، نو داسې

شرایط د دوی لپاره یو طلايي چانس دی، چې خپل قیمت تر اصلي حالتو څو ځله لوړ کړي. له دې واقعیتونو سره سره د تاجکانو په نامه له مطرح شویو ځینو څرگندو خبرو پرته نور قومونه د لومړۍ څوکی لپاره سیالی ته زړه نه ښه کوي. په دې کې د پنجشېر درې نظامي شورا ډېره زیاته مطرح ده. دوی هم جمهوري ریاست ته کانديد ورکوي او هم احتمالي گټونکي کانديد سره خپل یو یو مرستیال ملگری کوي. دوی وایي که موږ وگټله، نو جمهور رییس به زموږ وي او که موبایلونه، نو مرستیال خو مو تیار خوندی دی. که اوي شوه که للمي ددوی برخه خوندی ده او د دې تر څنګ اپوزېشن هم له لاسه نه ورکوي. د کرزي صیب د حاکمیت په دوو دورو کې ما د یو ملتپال افغان په توګه هڅه وکړه چې د جمعیت او نظامي شورا دا طلسم مات شي، خو د کرزي صیب په څېر ګڼ شمېر ځانساتو پښتنو سیاستوالو زموږ خبرې ته کوم ارزښت ور نه کړ. کله چې د کرزي صیب د واکمنۍ تر دوو دورو وروسته د ډاکټر صیب غني د نوماندۍ وخت را ورسېد، نو ما ورته په زغرده وویل چې که د کرزي صیب په شان دې له نظامي شورا او یا جمعیت څخه څوک د لومړي مرستیال په توګه راوست موږ دې سر له همدا اوسه مخالف یو او گټلی یې هم نه شي. ما ورته وویل چې د جمهوري ریاست ټاکنیز ټکټ د یو مثلث بڼه لري، هر چا چې د دې مثلث درې واړه ضلعي د اکثریت پښتنو په ګډون ددوو نورو مطرح قومونو (ازبکو او هزاره وو) په استازو ډکې کړې، همنه کانديد گټونکی دی او همدا د ټاکنو سیاسي ریاضي ده. هغه وخت زما خبرې پر غني او نورو ناستو مصلحتي او ډارنو سیاستوالو ښې و نه لگېدې، خو وروسته یې بیا همدا خبره ومنله. څه موده وروسته ښاغلي غني راته د یوې غونډې د پیل په بهیر کې په غوږ کې په ورو وویل: ((ستا فورمول خو مې عملي کړ ښه فورمول دی اوس خو به مې ملاتړ کوي؟)). هدف مې دا دی چې په تېرو

ټاکنو کې د غني د بري راز په دې کې و چې د جمعيت د بې رايو مرستيال پر ځای يې د ازبکو رايې را خپلې کړې. دا چې دوستم له اخلاقي او علمي پلوه د دې پوست لپاره څومره وړ و کله دا بېل بحث دی. خو رايې يې غني ته ډېرې په گټه وې. زما خپل هدف هم هغه مهال هم دا و او اوس هم دا دی چې ازبک قوم بايد په ټوليز ډول د سياسي قدرت په دايره کې داخل شي. هدف مې له شخص څخه نه و او نه موږ غوندې خلکو ته د دوستم جرمي سابقه د زغم وړ وه. غني بيا دا مهال له احمد ضيا مسعود سره بله معامله هم روانه کړې وه، هغه سره يې په پټه د درېيم معاونيت او يا هم د هغه د معادل پوست د جوړولو ژمنه کړې وه. ما همغه وخت د غني خوا ته د احمدضيا مسعود له راتگ سره ځکه مخالفت وښود چې د دې راتگ قيمت خورا زيات او د اساسي قانون له محتوا څخه د سرغړاوي په بيه و. زه پر دې پوهېدلې چې احمدضيا مسعود لکه څنگه چې کرزي ته رايې را نه وړې دغسې يې غني ته هم نه راوړي، خو دا څو رايې چې راوړي هم، دا د ډاکټر عبدالله هغو لسگونو زرو جعلي رايو ته مشروعيت ور کوي چې هغه يې په پنجشېر او نورو تاجک مېشتو سيمو کې د درغلۍ له لارې د ځان په گټه کاروي. تر ټاکنو وروسته غني له عبدالله سره گډ حکومت جوړ کړ، احمد ضيا ته يې د قانون خلاف خپل امتيازات ور کړل، خو موږ يو ځل بيا د قانون لار ونيوله او تر ننه همدا لاره پالم. اوس چې يو ځل بيا د ولسمشرۍ ټاکنو لپاره ټاکنيز ټکټونه خپله بڼه خپلوي، نو دې يادښت ليکلو ته اړ شولم. کله چې خبر شولم چې اتمر صيب په خپل ټکټ کې يونس قانوني ته ځای ور کړی، نو ما ورته مشوره ور کړه چې قانوني نه يوازې تاته د رايې د راوړنې سبب نه کېږي، بلکې ستا رايې به خرابې کړي. ما ورته وويل چې دوی يو ځل بيا همغه لوبه تکراروي چې مخکې يې کړې وه، يو کار چې درې ځله تجربه شي هغه بيا ولې تکرار

شي، ما ويل قانوني به درته دومره رايې راوړي لکه انجنیر محمدخان چې ډاکټر عبدالله ته ور کړې وې، تر هغو به لا هم کمې وي. ځکه تاجک به وايي له اتمر سره خو مو له رایو پرته څوکي خوندي شوه اوس نو راځه د ولسمشرۍ لپاره خپل کاندید ته رایه ور کړه. دې ورځو کې چې یونس قانوني خپل غړیز او بیا ویدیويي پیغام نشر کړ، نو خبره تر مرستیالۍ هم پورته لاړه. هم له اتمر سره اول معاونیت غواړي، هم د جهاد او مقاومت له حوزې یو بل کاندید ودروي، هم د صدارت پوست ایجادوي، هم درېیم معاونیت رامنځته کوي، هم والیان نیمه انتخابي کوي او هم رايې نه ور کوي. نو اوس به څوک وي چې ورته ووايي چې کله هم احمد ولي مسعود ستاسو د جهاد او مقاومت د حوزې کاندید وي، نو هماغه ښاغلی بريالی کړه، ټولې غوښتنې مو په یو وار عملي کېږي، نو ضرورت څه دی چې اتمر او غني سره هم یو یو مرستیال پینه کوي. کله چې قانوني خپله اعتراف کوي چې د ولسمشرۍ مقام ته نه شي رسېدلی، نو بیا ولې هغه سره د اکثریت ولس د هیلو خلاف معامله وشي؟ قانوني خو اتمر صیب له ګرځونو ګوزار کړ، خو اوس وار د غني صیب دی چې د بل کوم جمعیتي له لاسه به ورته ګوزار خوري. ښاغلي غني خپل مخلوع وزیر (صلاح الدین رباني) ته تر اوسه پورې په لسګونو جرګې ور لېږدلي دي چې د ده مرستیالي ومني، دا چې د هغه مرستیالي به پښتنو ته په څومره سرتیټۍ او هېواد ته به په څومره قانون ماتونې تمامه شي دا به څو ورځې وروسته روښانه شي. همدا رنگه له عبدالله سره هم د معاملې څرکونه ښکاره کېږي. اوس د نتیجې په توګه وایم هر کاندید چې له جمعیت او نظر شورا سره د خپل قدرت لپاره معامله کوي له دې وطن سره خیانت ګڼل کېږي. جمعیت او نظر شورا په افغاني سیاست کې یوه منفي پدیده ده او دا چې له هرې بلې مثبتې پدیدې سره یو ځای شي هغه پر منفي پدیدې بدلوي، نو غني او یا اتمر

که غواړي په ټاکنو کې بريالي شي او يا په لومړي او دويم مقام کې راشي، نو له ازبکو، هزاره وو او يا نورو ورونو قومونو څخه دې غوره اشخاص د مرستيالانو په توگه غوره کړي. احمدولي مسعود، قانوني، صلاح الدين رباني، عطا محمد نور، جمعيت او نور تاجک وروڼه دې دا ځل پرېږدي چې له کوم تشويش او ابهام پرته د خپلې خوښې خپل کاندید ته رایه ورکړي او تر ټاکنو بل ښه بديل خو لا دا دی چې ټول په گډه د سولې لپاره کار وکړو. هر چا که په افغانستان کې سوله ټينگه کړه له ووتونو پرته هغه د خلکو په زړونو کې ولسمشر دی، هم محبوب دی، هم اتل دی او هم د ابدې عزت څښتن. نورې خبرې بيا بله ليکنه کې. خو په پای پای کې د غني او اتمر له اورپکو پلويانو هيله کوم چې ډېره گرمه او ډېره سره يې مه خورئ چې دواړه حالته ستوني ته زیان رسوي، د اشخاصو پر ځای د سستمونو او قانون ملاتړ وکړئ، راځئ څوک چې له قانونه سرغړاوی کوي مخه يې ونيسو. زموږ د خلاصون لار قانون دی، د قانون پلي کېدنه او قانونپالنه.

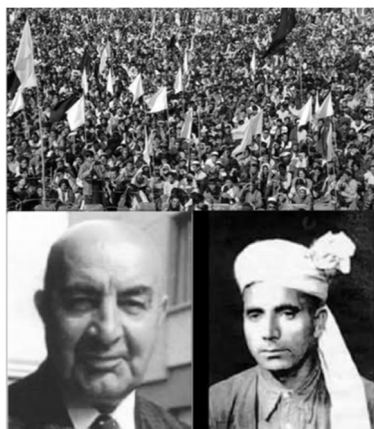
د نن اړتيا

دا ليکنه د (۲۰۱۹م) کال د جنوري پر (۱۴)مه نېټه، چې د (۱۳۹۷ل) کال د مرغومي له (۲۴)مې نېټې سره برابره ده، ليکل شوې ده. دا مهال د پښتون ژغورنې غورځنگ له خوا په محکوم افغانستان کې لوی لاريونونه روان وو.

نن چې په محکوم افغانستان کې د ازادۍ نارې خورې دي، که ملنگ جان ژوندی وای، نو لکه بلبل به ورته چغېدلی و او ضرور به یې دا ترانه زمزمه کوله:

نن زلمیان د پښتنو تجربه کېږي
تماشو له یې ولاړ دی ټول جهان
دا یادگار به تر قیامته پاتې کېږي
مېړنیه دا دې وخت دی د میدان

او نن چې سردار محمد داود خان ژوندی وای، نو بیا خو به د

لښکرکشی او سفرېری غږ وای، نو
د پنجاب به څه حال و؟

خو اوس موږ په ډېره پیکه زمانه
کې ژوند کوو، د ډیورنډ پر کرښې
اغزن تار تېرېږي، خو موږ لا ورته
سپینې سپینې گورو، لا هم د وطن
د گټو د غوړېدو پر ځای شخص
ته دعاگانې کوو چې زرکلی شې.
که زر کاله پر همدې چوپتیا او بې

ننګۍ تېرېږي، نو خدای (ج) دې دا عمر کال او میاشتي ته را لنډ کړي. د وخت واکمنه غاړه دې د ډیورنډ په اغزن تار وتړل شه چې د دې تار او ناتار پر ضد چغه نه پورته کوي او د له منځه وړلو لپاره یې عملي ګامونه نه اخلي. وخت تېرېږي، زمانه چاته نه ګوري، پورته شه د منطق او جنگ توره تر ملا کړه، خپل ځان وګټه، خپل ورور وګټه، خپل جانان وګټه، هغه کسان چې تا له داودخان سره پرتله کوي او تشبه کوي هغوی هم په خپله افرطي ستاینه کې مه شرموه، پورته شه یو داودخانی او پاچاخانی شګ دې معلوم کړه. د ارګ له څلورو دېوالونو سر را بهر کړه، د شمشاد څوکې ته پورته شه پر خیبر غږ وکړه:

موږ یاران د بدې ورځې به در دانگو
په دوستانو دې ډاډه اوسه خیبره

او که دا هم نه شي کولی او دجنگ توریالی هم نه یاست، نو د نړۍ دویم مفکر خو یې، لاره شه په ملګرو ملتو کې خپل ګرېوان وشلوه، د خپلې ځمکې او خپل ورور د ګټنې دعوه او داعیه دې را ژوندۍ کړه، دا مهمه نه ده چې ستا په یوه چغه به موږ (۱۲۶) کلنه دعوه او داعیه وګټو، خو لږ تر لږه به اینده نسل د پنجاب له هغه توره خلاص وي چې ستاسو هغه مفکر واکمن په خپل وخت کې توره و نه کړه، توره څه چې چغه یې پورته نه کړه، نو تاسې لا د چا زامن یاست؟ ښاغلی مفکر صیب! هیله ده د ډیورنډ ظالمانه کرښې په باب اساسي فکر وکړې، لکه د اوس په شان یې له سره تېره نه کړې. واک او زمانه تېرېږي خو تاریخ لیکل کېږي... مرحوم داودخان او مرحوم ملنګ جان دې په ګلونو کې وي.

د کابل ټاکنې

(ما خپله غاړه خلاصه کړې وه)

١٥ ليکنه د (٢٠١٩م) کال د جنوري پر (١٥) مه نېټه، چې د (١٣٩٧ ل) مرغومي له (٢٥) مې نېټې سره سمون خوري، ليکل شوې ده.

د (٢٠١٨ م) کال د جولای پر (٧) مه نېټه مې د ولسي جرگې لپاره په کابل کې له مېشتو پښتنو او هېوادپاله نوماندانو څخه د يوې ليکنې «د ولسي جرگې نوماندانو ته خپله غاړه خلاصوم» له لارې هيله وکړه چې خپلو کې جرگه شئ او شمېر مو را کم کړئ، کنه سخته ماته به وخوري

او زيات اقتصادي زيان به هم ووينئ. تر ليکنې وروسته مو د دوی ځينو تر منځ جرگې هم وکړې، خو ډېره مطلوبه نتيجه يې ور نه کړه. يو ځل بيا نوماندانو او لوستونکو ته د هنې ليکنې يادونه کوم چې ټول پرې قضاوت

وکړې. ددې تر څنگ زه چې کله کله پر جمهور رييس ښاغلي غني نيوکې کوم نو هدف مې دا وي چې خپله غني او ولس له زيانه و ژغورل شي، خو دې منځ کې بيا د ښاغلي غني تر وخت مخکې زېږېدلي

اورپکي مداحان اور واخلي او پر سپکو خوله خلاصه کړي. سبا به يې هغه هم له زيانونو سره مخ کړی وي او دوی به د خير پر غونډۍ ناست وي. هغه وخت چې به ما د نوماندانو تر منځ جرګه کوله نو هغوی چې به مې د يو بل په ګټه انصراف ته متمایل کړل، نو اورپکو کمپايرانو او غوړه مالانو به يې را ودانګل؛ نه ته په موږ ګټلي انتخابات بایلوې تا له مقابل لوري سره خبره پخه کړې، هغه ولې زموږ په ګټه نه تېرېږي چې موږ د هغه په ګټه تېر شو؟ دې کې به خبره همداسې ګډه وډه پاتې شوه. ښه به وي چې لوستونکي دا لیکنه يو ځل بيا د يوې تجربې په توګه له نظره تېره کړي.

د دې لیکنې نوم و (د ولسي جرګې نوماندانو ته؛ خپله غاړه خلاصوم)، چې اوس د دې کتاب په تېرو مخونو کې راغلي ده.

کله چې د ټاکنو خپلواک کمېسيون له خوا د کابل د ټاکنو لومړنۍ پایلې اعلان شوې، نو اکثره هغه نوماندان چې تر ټاکنو د مخه موږ ورسره مشوره کړې وه چې له خپلې نوماندې تېر شي، اکثره يې په ټاکنو کې پاتې راغلي وو، مالي زيانونه او سختې ستړياوې يې هم وزغملې، چې دا وخت به زموږ مشورې ور يادې شوې وي، که نه؟

د یووالي غږ

دا لیکنه د (۲۰۱۹م) کال د جنوري پر (۱۹) نه، چې د (۱۳۹۷ل) کال د مرغومي میاشتې له (۲۹) مې نېټې سره سمون خوري، لیکل شوې ده.

که دا سیاسي شخصیتونه (غني، اتمر، حکمتیار) یو بل سره د یووالي

لاسونه ورکړي او د ټاکنیزو اسنادو د ارزونې او انصراف په ټاکلې بهیر کې د یو بل په ګټه تېر شي؛ یو تن غوره کړي او بیا یو تن ښه کاري شخص له ازبکو او یو تن بل له هزاره ورونو څخه د لومړي او دویم مرستیال په توګه خوښ کړي، نو بیا د جمعیت او نظار شورا لنډېر د دې ځواک

لري چې له دوی او زموږ له ملت څخه دا ناوړه باج واخلي؟ یا هم دومره نازونه، چلونه، نخرې او توطیې وکړي؟ یا به هم کرایي لیکوالو او

فيسبوکيانو ته د دې زمينه برابره شي چې فیسبوک د شخصي عقدو او کنځلو پر ډگر بدل کړي؟ نو راځئ چې د لنډغرو او کنځلمارو مارکېټ ختم کړو، د دې ډول او دې ته ورته نورو اشخاصو تر منځ د پخلاينې او نږدېوالي لپاره کار وکړو، له دوی څخه خپله طرحه وغواړو، موږ هم خپله طرحه ورکړو، د هر چا طرحه چې پوره اوکره وه او دوی يې د عملي کولو وس درلود، د بريا عملي او نظري امکانات او دلايل يې څرگند وو، ټول د هغه ملاتړ وکړو او که په دې ډول دا او داسې نور ښاغلي روان وي، نو موږ باندې دې نور لېوان نه روږدي کوي، موږ ته د دوی تر ټاکنو او ولسمشرۍ سوله او امنيت ډېر ضروري دی، راځئ چې تر ټاکنو سولې ته لومړيتوب ورکړو، خپله ټوله انرژي د سولې د ټينگښت لپاره ولگوو، کله چې په ټول هېواد کې سوله راشي بيا به نه شمالتلواله وي نه به يې دا نازونه او نه يې هم دا چلونه؛ نه به دا ناصرخان وي او نه به يې دا سره سره اوښان او هغه وخت به ولس هم ازاد وي او مشر به يې هم؛ دوی به له جبري مرستيالانو خلاص شي او موږ به له جبري مشرانو...

مقابله که معامله؟

دا لیکنه د (۲۰۱۸م) کال د جنوري پر (۲۰مه نېټه، چې د (۱۳۹۷ل) کال د (مرغومي) میاشتې له (۳۰مې نېټې سره برابره ده، لیکل شوې ده.

نن د گډ حکومت دوو مشرانو ښاغلي (غني) او ښاغلي (عبدالله) دواړو په جلا جلا ټکټونو کې ځانونه راتلونکو ولسمشريزو ټاکنو ته نوماندان کړل. ښاغلي غني د قانون د حاکمیت ډاډ څرگند کړ او ښاغلي عبدالله د اوس په شان تر قانون اخوا د اجرائیه ریاست پوسټ یو ځل بیا تثبیت کړ.

لکه څنگه چې کانديدې د هر افغان حق دی، دغسې پر هغو تبصره او بحث هم د هر افغان حق دی. لیکوال مسوولیت لري چې د ټولنې د

اوسنیو حقیقتونو تصویر نښي او سباني نسل ته په ډاګه کړي. زموږ او د کاندیدانو ترمنځ د مناسباتو او معاملاتو لپاره د وصل او فصل کړۍ همدا اساسي قانون او نور وضعه یې قوانین دي. د جمهوري ریاست په ترکیب کې د اجراییه ریاست پوست د اساسي قانون له مخې مشروعیت نه لري، هر کورني او بهرني عنصر چې دا پوست له هرې وجې رامنځته کړ، له ملت سره یې خیانت او له اساسي قانونه یې سرغړوی وکړ.

د اساسي قانون له مخې له جمهور رییس پرته هر هغه دولتي شخص چې د ولسمشرۍ په ګډون په نورو هر ډول ټاکنو کې د نوماند په توګه ګډون کوي، باید خپله دولتي دنده خوشې کړي، خو جمهور رییس او مرستیالان یې له دې امره ځکه مستثنی دي چې هلته د قدرت خلا رامنځته کېږي، اوس چې اجراییه رییس نن نوملیکنه وکړه او ورځ دوه دمخه یې مرستیال (محقق) نوملیکنه کړې وه، پوښتنه دا ده چې دوی له خپلو دولتي دندو استعفاوې وکړې که نه؟ که نه یې کوي، د کوم دلیل له مخې یې نه کوي؟ جمهور رییس غني چې په راتلونکي کې د اجراییه ریاست د لغوې او د اساسي قانون د حاکمیت ژمنه کوي، نو ایا دا اوس چې اساسي قانون تر پښو لاندې کېږي، د دې مسوولیت د چا پر غاړه دی؟ که څه هم واقعیتونه ترخه دي، خو که و نه ویل شي، زیان یې تر دې ترخه حالته څو ځله زیات دی. د نظر خاوندانو سره یو ځل بیا یو لړ سوالونه پیدا کېږي: یو شک او ګومان دا دی چې شمالتلواله په تېره بیا نظر شورا او د هغې فعال کرکټرونه تر غني، اتمر او بل هر کاندیده په معامله، توطیه، سازش او دسیسه کې دمخه دي. ویل کېږي چې د غني په ټاکنیز ټکت کې د (امرالله صالح) او د اتمر په ټاکنیز ټکت کې د (یونس قانوني) ځایونه د دې ډلې یو دقیق، محاسبه شوی او ستراتیژیک هدف و چې په اسانۍ سره پرې بریالي شول. نظر شورا په راتلونکي کې د غني او اتمر د احتمالي ریفورمونو له احتمالي ګواښه

بېغمه شول او اوس د نور لا زيات امتياز په لټه کې دي. داسې احتمال شته چې د غني او عبدالله تر منځ داسې يو نا ليکل شوی تفاهم موجود وي چې عبدالله ځان نوماند کړي، که په دويم روڼه کې غني او عبدالله سر ته ووتل او د عبدالله د گټې چانس کم وي، نو عبدالله به د غني په گټه تېر شي او اجرائيه رياست به يو ځل بيا همداسې پاتې شي. که چېرې اتمر او غني سرته ووتل، نو عبدالله به بيا له غني او اتمر سره يوه معامله وکړي او وبه وايي چې دومره رايې درکوم، زما لپاره اجرائيه رياست خوندي کړئ. هغه وخت به دا دواړه نوماندان په نازک حالت کې وي، نو لکه د تېر په شان به په اسانۍ سره يو ځل بيا نامشروع امتياز ته غاړه کېږدي، نو که غني رښتيا هم اساسي قانون ته ژمن وي، نو ولې بيا راتلونکې دورې ته د قانون د تطبيق مسله غځوي، همدا اوس يې ولې نه تطبيقوي؟ اوس خو دا اجرائيه رياست نه ولس ته، نه ملي شورا ته او نه هم کوم بل ارگان ته هېڅ ډول مسووليت نه لري، يوازې جمهور رييس تر خپل سوگند پنځه لس دقيقې وروسته د يو فرمان له لارې رامنځته کړی او بېرته بايد د يو فرمان له لارې له منځه لاړ شي.

غني اوس برحال جمهور رييس دی او راتلونکي کې احتمالي، اوس دی د خپلې واکمنۍ په حالت کې د اساسي قانون تطبيق نه غواړي، خو گانده کې چې يې کاميابي يو احتمال دی، ولس سره د اساسي قانون د تطبيق ژمنه کوي؟! د غني په راتلونکي حاکميت کې د اجرائيه رياست نشتوالی دا حقيقت په ډاگه کوي چې په اوسنۍ دوره کې اساسي قانون تر پښو لاندې شوی، خو په راتلونکې کې به دا کار نه تکرارېږي.

زه فکر کوم چې غني د نظار شورا د خطرناک دام په لومه کې گیر دی، د يوه قوي مرکزي حکومت د جوړېدو مفکرين ده ته د پيغام رسولو لار نه لري او دولتي غوړه مالان بيا د داسې يو فکر د لېږد ظرفيت او جرئت

نه لري.

تاریخ به دا ثابتۀ کړي چې راتلونکو شپږو میاشتو کې به هم غني او هم عبدالله دواړه له دولتي امکاناتو څخه د ځان په ګټه پوره کار واخلي، یو ځل بیا به د قانون حاکمیت د معاملي مسیر ته ولوېږي.

د کانديدانو پر پلويانو به زموږ دا خبرې ښې ونه لګي، خو موږ د قانون د حاکمیت پلويان یو. د قانون حاکمیت اصلاً د جمهور رییس یوه اساسي دنده ده، خو که خپله چارواکي له قانونه سرغړاوی وکړي، نو په ملت کې باید داسې یو څوک هم وي چې د هغوی پر وړاندې خپل غږ پورته کړي. دا لیکنه د اوسنیو ټاکنیزو جوړښتونو یو نسبي انځورونه کوي، د دې زیات اټکل هم شته چې د دې ټیمونو اکثره یې تر ټاکنو پورې خپل ژوند تضمین نه شي کړای، دا ترکیبونه به ماتېږي، ځینې برخې به یې یو بل ته اوږي، ځینې ټیمونه کېدای شي تر ټاکنو لږ وړاندې له خپلو نازولو مرستیالانو یې برخې شي او نور زیات ادلون بدلون په کې راشي. طالبان او د سولې بهیر لا بل اساسي عامل دی چې دا ټیمونه خپلخوښو ټاکنو ته پرېږدي او که نه؟ په پای کې جمهور رییس غني ته وروستی مشوره دا ده، که غواړې اساسي قانون حاکم شي او سولې ته لاره اواره شي، سر له سبا دې اجرائیه ریاست له خپل ټول تشکیل سره لغوه کړي او ژر تر ژره دې طالبانو سره د سولې خبرې له هرې ممکنې لارې چې وي، پیل کړي، هر چا چې افغان ولس ته سوله راستنه کړه، هغه هم د ټاکنو ګټونکی دی، هم رښتینی اتل دی، هم د ولس خدمتګار او هم د زړونو واکمن.

که شینواري ولایت شي څه گټې لري؟

دا لیکنه د (۲۰۱۹م) کال د جنوري پر (۲۱)مه نېټه، چې د (۱۳۹۷ل) کال د سلواغې له (لومړۍ) نېټې سره سمون خوري، د شینوارو سیمې ته د ولایت درجې د اوازو په باب لیکل شوې وه.

دا د شینوارو د ولسونو یوه اساسي هیله وه او هیله ده.

لږ تر لږه اتلس کاله کېږي چې زه د شینوارو د یو شمېر مخورو، ځوانانو، سیاسيونو او روښنفرانو د پرلپسې هڅو شاهد یم، د کرزي صیب په حاکمیت کې خبره د هغه تر مېزه ورسېدله.

د ننگرهار د هغه وخت بېلابېلو چارواکو ځکه د دې سیمې د ولایت

۹۳ / د بېلابېلو لیکنو ټولګه

کېدو مخه ونيوله چې تورخم ګمرک يې له لاسه ونه وځي، کرزي د شمالټلوالې له وېرې دا کار نه کاوه او پلمه يې دا کوله چې ننگرهار وړوکی کېږي. زه چې د کيسې په جريان کې يم، د دې کيسې بيان زيات تفصيل ته اړتيا لري چې بل وخت به پرې رڼا واچوم، خو څرنگه چې اوس موضوع عاجله ده، نو غواړم پر گټو يې لنډه رڼا واچوم:

۱- د امنيتي پرسونل تشکيل به يې زيات شي، امنيت به يې ښه شي.

۲- د روغتيايي، تعليمي او نورو برخو تشکيلات به يې زيات شي، هم به دې برخه کې ودانۍ جوړې شي او هم به اړوند پرمختگونه وشي.

۳- دولت مجبور دی لکه د نورو ولايتونو په شان شينوارو ولايت ته هم يو ځانگړی پوهنتون منظور کړي.

۴- شينواري به مشرانو جرگه کې د دوو منتخبو استازو خاوندان شي.

۴- شينواري به په ولسي جرگه کې له يوې ښځينه استازې برخمن شي او د نارينه استازو له غړيتوبه به هم نه محرومېږي.

۵- شينوارو کې به د جلال اباد په شان يو نوی ښار ظهور وکړي او هلته به يو مدني مرکز جوړ شي.

۶- په بېلابېلو برخو کې به د اداري تشکيلاتو په زياتېدو سره هلته بوديجه منظوره شي او خلکو ته به کار پيدا شي.

۷ - شينواري به په ولايتي کچه د يو روغتيايي کمپلکس او لوی روغتون خاوندان شي.

۸- شينواري به د اساسي قانون په لويه جرگه او نورو لويو جرگو کې خپل استحقاق ولري.

۹- شينواري به په اسانۍ سره خپله جغرافيه کنترول کړي او په اسانۍ سره به د ډيورنډ کرښې له اخوا او دېخوا څخه د وړانکارو عناصرو مخه

ونيسي او په لسگونو نورې گټې چې ضرور نه ده ټولې دلته بيان شي. که چېرې د اداري واحدونو زیاتون گټه نه لرلای، نو له پنجشېر او دایکندي څخه هغوی هېڅکله ولایتونه نه جوړول، نه یې د بدخشان شپاړس ولسوالۍ (۳۲) اداري واحدونو ته پورته کولې او نه یې هم د نورو اداري واحدونو د زیاتولو غوښتنه کوله. اوس به د اساسي قانون په لویه جرگه کې د بدخشان استازي تر بل هر لوی ولایته زیات وي.

د ځینو ننگرهاریو بې ځایه اندېښنې او وسوسې او د هغو ځوابونه:

۱- ننگرهار به تجزیه او کمزوری شي!

خوست چې له پکتیا، پنجشېر چې له پروان، نورستان چې له لغمان او کونړ څخه جوړ شول دا جغرافیه بل هېواد ته لاړه او که دې خلکو ته اداري سهولتونه او امتیازونه زیات شول؟

۲- مومند او نور قومونه نه غواړي شینوارو سره یوځای شي! نو شینوارو کله ویلي چې دوی دې موږ سره یو ځای شي؟ دلته حل لاره دا ده چې نه یوازې مومند او نور قومونه چې جلال اباد ښار ته نږدې پراته وي او ان د شینوارو هغه سیمې چې جلال اباد ته نږدې وي، ټولې باید د اوس په شان د ننگرهار د فعلي تشکیلاتو برخه وي. یوازې د شینوارو د شپږو ولسوالیو هغه برخې چې له مرکز جلال اباده لرې دي هغه باید د شینوارو د نوي ولایت برخه شي او د دې تر څنګ دې په یادو سیمو کې نفوس او جغرافیې ته په پام سره نوې ولسوالۍ جوړې شي.

۳- ننگرهار څخه چې تورخم لاړ، نو ننگرهار کې نور څه پاتې شول؟ د تورخم گمرګ د افغانستان ملکیت دی، خو موقعیت یې په ننگرهار کې دی، که د شینوارو مربوط شي که د ننگرهار عواید به یې مرکز ته انتقالېږي. یا هم کله چې د شینوارو مربوط شي له جلال اباد ښار څخه به یې واټن زیات شي که کم؟

د شينوارو ولايت په دې مانا نه دی چې خدای مه کړه شينواري به له جلال اباد په پوپناه کېږي، بلکې شينواري به هم په ننگرهار کې وي او جلال اباد به يې مدني مرکز وي او هم به په شينوارو کې د يو بل مدني او اقتصادي مرکز جوړېدو ته لاره اواره کړي. کله چې لغمان او کونړ له ننگرهاره مستقل اداري واحدونه يا ولايتونه شول، نو نه له ننگرهاريتوبه ووتل او نه له مشريقيوالي. اوس په جلال اباد مدني مرکز کې دومره لغماني او کونړي اوسي چې د کونړ او لغمان په مرکزونو کې نه اوسي، ان ملکي او وکالت هم په کې کوي، نو تکړه شئ شينوارو عزيزانو همدا مو وخت دی خولا چې که بيا چا ولايت در کړ. خوند خو به هله وکا چې شينواري ولايت شی لومړی والي يې ياغيستان حاجي، کريټ حاجي، پېښوری، کابلی، کندهاری جرمنی، مېړی، هندوستان حاجي او لومړی ښارواله يې خموزوره ترور، بي بي سي خور، پلوسه ترور او داسې نور سوچه شينواري وي چې سوچه پښتانه بسلامان وي او وروسته که بيا نوبت اديانو والاوو لکه: قمرالدين، جلال الدين، مفتاح الدين او ښاري شويو شينوارو، لکه غيرت، ننگ، پرتم او نورو ته رسېده هم پروا نه کوي. سلامليکرم شينوارو عزيزانو! ستاسو د ولايت د ليدو په هيله.

یو ځل بیا د شینوارو ولایت په باب

د لنډ یادښت د (۲۰۱۹م) کال جنوري پر (۲۲) مه نېټه، چې د (۱۳۹۷ ل) کال د (سلواغې) میاشتې له (۲) یمې سره سمون خوري، لیکل شوی دی.

زما د تېرې لیکنې په باب اکثره دوستانو مثبت نظر ورکړی و، خو ځینو سره تشویشونه هم وو، چې هغه کېدی شي رفع شي. ددې ولایت د نامه په باب هم د ملي فکر خاوندانو سره مقعول وړاندیزونه وو چې قومي رنگ باید ونه ولري. عبدالنافع همت صیب او ډاکتر صیب شېرولي شېر دا سمونپالی نظر څرگند کړی و. زه اوس دا وړاندیز کوم چې جمهوررییس دې په اصولو کې د دې سیمې لپاره ولایت ومني، نوم یې کېدی شي (سپینغر) شي او یا کوم بل غوره نوم، هغه باید شینواري عزیزان، مومند، خوگیانی، پشه یان، د ننگرهار نور قومونه، ولایتي اداره، فرهنگیان او متخصصین او نور سره کیني هم یې پر مرکز، هم یې پر نوم، هم یې پر جغرافیایي حدوداتو او هم یې پر نورو نویو اداري واحدونو فکر وکړي. نور اړوند ضروري توضیحات بل وخت...

یادښت: د شینوارو ولایت په باب زما د پورتنی یادښت تر خپرواي وروسته گڼ شمېر هېوادوالو خپل نظرونه څرگند کړل، اکثره یې مثبت نظرونه وو، خو ځینو کې اندېښنې او اختلافي نظرونه هم وو، چې د هغو د ځوابونو په خاطر مې دغه بل لنډ یادښت هم خپور کړ.

د قانون د حاکمیت لپاره یو نیم ګام

دا لیکنه د (۲۰۱۹م) کال د جنوري پر (۲۴مه)، چې د (۱۳۹۷ل) کال د سلواغې له (۴مې) نېټې سره برابره ده، لیکل شوې ده.

د ټولنې د کنټرول او د یوه نظام د حاکمیت لپاره تر ټولو غوره وسیله د قانون تطبیق دی، د څلورنیمو کلونو په بهیر کې جمهور رییس غني کله کله د اساسي قانون د تطبیق لپاره یو نیم ګام پورته کړی چې د ولس د هرکلي وړ ګرځېدلی دی، خو زیاتره وخت قانون تر پښو لاندې شوی دی.

کله چې ډاکټر اشرف غني له ډاکټر عبدالله عبدالله سره یو ځای ګډوله حکومت جوړ کړ او له اساسي قانونه یې سرغړوی وکړ، نو له هماغه پيله ما د یوه افغان په توګه د اجرائیه ریاست او نورو نا قانونه کارونو مخالفت وکړ او دا لړۍ لا هم دوام لري، خو یو شمېر غوره مالانو به هغه وخت زموږ دا قانونپاله حرکت په ناسم ډول تعبیراوه او خپله ځان ساتنه به یې هم توجیه کوله. د ټاکنو د شفافیت د تضمین په خاطر ما څو میاشتې د مخه وړاندیز کړی و چې د ټاکنیزو کمېسیونونو کمېشنان باید د ټاکنو له

ورځې رانیولې بیا د ټولو دوسیو او جنجالونو تر پایه رسېدو څو میاشتې وروسته پورې هم له هېواده ممنوع الخروج شي او کله چې د درغلیو د نشتوالي په باب بشپړ ډاډ ترلاسه شو، نو بیا دې دوی ته د نورو افغانانو په شان د ټولې ازادۍ حق ورکړای شي. څو موده دمخه مې ولیکل چې ډاکټر عبدالله عبدالله او حاجي محقق دواړه د ټاکنیزو ټکټونو اساسي برخې دي، باید له قانون سره سم له خپلو دندو استعفاوې وکړي او که دوی دا کار نه کوي جمهور رییس دې د یوه فرمان له مخې له خپلو دندو لرې کړي.

له نېکه مرغه چې جمهور رییس د ټاکنیزو کمېسیونونو غړي ممنوع الخروج اعلان کړل او حاجي محمد محقق یې هم له دندې گوښه کړ.

اوس ډاکټر عبدالله د محقق په اړه د غني فرمان نه مني، خو غني ته په کار دي چې ډاکټر عبدالله عبدالله هم د یوه فرمان له مخې له خپلې دې ناقانونه دندې لرې کړي. غني اجرائیه ریاست د خپل یوه ناقانونه فرمان په ترڅ کې رامنځته کړی، نو اوس ورته په کار دي چې د یوه قانوني فرمان له لارې یې بېرته له منځه یوسي.

غني په دې برخه کې له قانوني پلوه ځکه برلاسي لري چې یاد ښاغلي د ولسمشرۍ ټاکنو ته ولاړ دي. عبدالله او ډله یې کېدی شي، استدلال وکړي چې اجرائیه ریاست خو د غني او عبدالله د گډ تفاهم له مخې رامنځته شوی و، نو کله چې غني په حاکمیت کې وي، اجرائیه ریاست به هم په حاکمیت کې وي. د دې دلیل په مقابل کې باید وویل شي چې دا گډوله حکومت له سره هم د اساسي قانون له روحیې سره مخالفت کې رامنځته شوی و، بل دا د دوو گروپونو تر منځ توافق و، نه د قانون حکم. دې گروپونو نه یوازې له اساسي قانون څخه سرغړاوی

وګړ، بلکې په خپله د ملي وحدت حکومت له توافق لیک څخه یې هم سرغړونه وکړه، هلته ویل شوي وو چې د دوو کلونو په بهیر کې به لویه جرګه جوړېږي او دا پوست به په اجرائي صدارت بدلوي، خو دواړو گروپونو خپله دا ژمنه هم عملي نه کړای شوه، نو هغه اشخاص او ډلې چې هم له اساسي قانون او هم له خپلمنځي توافق څخه په متواتر ډول سرغړونې کوي، ایا افغان ولس ته په کار دي چې لا نور هم دوی ته صبر وکړي؟ اوس اصلي خبره دا ده چې د ټاکنیزو قوانینو له مخې له جمهور رییس او مرستیالانو پرته یې هر دولتي چارواکی چې غواړي ځان هر ډول انتخابي بهیر کې نوماند کړي، باید له دولتي څوکی څخه استعفا وکړي، جمهور رییس باندې دا حکم ځکه د تطبیق وړ نه دی چې هلته قانوني خلا رامنځته کېږي.

نو اوس له اجرائیه رییس (عبدالله)، مرستیال یې (محقق) او نورو څخه پوښتنه کېږي چې تاسې د اساسي قانون له مخې ځان کاندیدوئ، که د ملي وحدت د حکومت د تړون له مخې؟ د ملي وحدت حکومت خو د ټاکنو لپاره کوم بل خاص قانون نه لري چې ټولو نوماندانو او ملت ته د منلو وړ وي، خو یوازېنۍ لار همدا اساسي قانون او نور ټاکنیز قوانین دي، نو په هغو کې خو د حکومتي چارواکو استعفا حتمي ده، نو که چېرې قانون نه منئ، بیا ځان مه کاندیدوئ، تر هغه پورې پر همدې پوستونو بسنه وکړئ، چې ځای مو بل قانوني او انتخابي حکومت ونیسي.

د وروستیو خبرو په توګه یادونه کوم چې د جمهور رییس وروستی دوه پرېکړې که څه هم د هر نیت له مخې دي او ډېرې ناوخته دي، خو بیا هم د قانون د حاکمیت لپاره یو ښه اقدام دی. موږ هیله لرو چې تر محقق وروسته ډېر ژر د عبدالله عبدالله د عزل لپاره هم ورته فرمان صادر کړي، چې لږ تر لږه خو د قانون د حاکمیت لپاره یو دوه ګامه مزل وهل شوی وي.

يو قانونپاله تاريخي مسووليت

دا ليکنه د (۲۰۱۹م) کال د جنوري پر (۲۶) مه نېټه، چې د (۱۳۹۷ل) کال د سلواغې له (۶) مې نېټې سره سمون خوري، ليکل شوې ده.

اساسي قانون د هېواد سياسي چارو د سمبالښت مهمه سرچينه ده، ټاکنيز کمېسيونونه مکلف دي چې د همدې اساسي قانون په رڼا کې د خپل فعاليت مسير وټاکي. د ولسمشرۍ او نورو انتخاباتي بهيرونو کانديدان مجبور دي، هم د اساسي قانون احکام او هم د ټاکنيزو کمېسيونونو

شرایط ومنې، خو اوس د ولسمشرۍ ټاکنو ته ځينې داسې نوماندان هم ولاړ دي چې ځينې يې په مطلق ډول د اساسي قانون محتوا او د ټاکنيزو قوانينو شرايط نه مني او ځينې يې بيا په ځينو برخو کې سرغړاوی کوي.

په همدې نيت زه (يون) د نورو همفكره قانونپاله افغانانو په استازی د ټاکنو خپلواک کمېسيون ته لارم چې د ځينو نوماندانو پر کړنو،

۱۰۱ / د بېلابېلو لیکنو ټولګه

څرګندونو او له قانون څخه پر سرغړونو هغو ته خپل اعتراض وړاندې کړم.

کمېسیون ته زموږ تر تګ وړاندې د ټاکنو کمېسیون غړي زموږ د اعتراض د اورېدو لپاره یوه خوله نه وو، د نظر اختلاف یې درلود. د خبرو په ترڅ کې دې نتیجې ته رسېدلې وو چې زموږ له خوا لیکل شوي دلایل واخلي او بیا پرې غور وکړي. موږ یوه نیمه بجه کمېسیون ته ورغلو، د کمېسیون په استازی مو د کمېسیون مشر ښاغلي (عبدالبدیع صیاد) سره وکتل، هغه ته مو خپل اسناد تسلیم کړل، هغه وویل چې موږ به یې خپلې اړوندې کمېټې ته ورکړو، خو له چلند او خبرو یې داسې ښکارېدله چې نه د دې اعتراضونو د ارزونې جرئت لري، نه هم په کمېسیون کې دی د ځانګړي واک څښتن دی او نه هم نور کمېشنران د ملي مسایلو د پاللو او د قانون د تطبیق په برخه کې یوه خوله دي. دلته غواړم تر اعتراض لاندې نوماندانو په باب خپل اعتراضونه په مسلسل ډول درنو لیدونکو ته وړاندې کړم او په دې ډول د قانونپالنې په برخه کې خپل مسوولیت ادا کړم.

پر دې هم پوهېږم چې نه به څوک دا اعتراضونه واورې، نه به قانون عملي شي او نه به هم په اسانۍ سره سمون رامنځته شي، خو دا د هر افغان حق دی چې تاریخ ته خپله غاړه خلاصه کړي او خپل قانوني او ملي مسوولیت ادا کړي.

په درناوي

محمد اسمعیل یون

د دواړو انتخاباتي کمېسیونونو محترمو مقامونو ته!

څرنگه چې انتخابات یوه ملي پروسه ده، اساسي قانون او انتخاباتي قوانینو یې مسیر او څرنگوالی مشخص کړی دی، نو ملت، نوماندان او ټاکنیز کمېسیونونه مجبور دي چې انتخاباتي قوانینو ته غاړه کېږدي او د سرغړاوي په حالت کې په قوانینو کې راغلي مجازات پرې تطبیق شي.

اوس چې د جمهوري ریاست لپاره د نوماندانو د نوملیکنې بهیر بشپړ شوی او د هغوی اسناد تر ارزونې لاندې دي، نو داسې ښکاري چې یو شمېر نوماندانو تر نوملیکنې دمخه هم د اساسي قانون او هم د انتخاباتي قوانینو له محتویاتو سرغړونه کړې او تر نوملیکنې وروسته هم د دې احتمال شته چې دې لړۍ ته ادامه ورکړي، خو د ملت غوڅ اکثریت په تېره بیا قانونپاله افغانان غواړي د جمهوري ریاست پر نوماندانو باندې قانون په بشپړ او عادلانه ډول تطبیق شي. ګڼ شمېر هېوادپالو او قانونپالو افغانانو سره دا اندېښنه ده چې که چېرې پر یادو نوماندانو قانون تطبیق نه شي او دوی د چل، فریب، زر او زور له لارې واک ته ورسېدل، نو بیا خو به د قانون ماتونې پرله پسې لړۍ پیل شي او په نتیجه کې به هېواد له لوی بحران او ملت له لوی زیان سره مخامخ شي، نو ځکه خو ما محمداسمعیل یون د زرګونو قانونپاله افغانانو په استازۍ دا ضروري وګڼله چې د قانون د تطبیق لپاره تر ټولو لومړی ټاکنیزو کمېسیونونو او بیا وروسته عدلي او قضایي ارګانونو ته عارض شم.

ستاسو له محترمو مقامونو څخه هیله کوم چې که چېرې زموږ دلایل، اسناد او شواهد قانع کوونکي نه وو او له قانون سره یې سمون نه درلود، په دلایلو سره یې رد او مسترد کړئ او که چېرې دې دلایلو د اساسي قانون او د انتخاباتي قوانینو له محتویاتو سره سمون درلود، نو بیا ستاسو له مقاماتو څخه جدي غوښتنه کوو چې د نافذو ټاکنیزو قوانینو په رڼا

۱۰۳ / د بېلابېلو لیکنو ټولګه

کې سرغړوونکي له لېسته حذف او یا پرې اړونده جزا او انضباط تطبیق کړئ! زه دلته غواړم له قانونه د ځینو نوماندانو د سرغړونو په باب مشخص دلایل وړاندې کړم، هیله ده په جدي ډول یې وڅېړئ او په پای کې له قانون سره سمه پرېکړه وکړئ!

یادښت: په دې عرضپاڼه کې د عبدالطیف پدram، ډاکټر محمد اشرف غني، ډاکټر عبدالله عبدالله او محمد حنیف اتمر انتخاباتي ټکټونه زموږ تر اعتراض لاندې دي.

په درنښت

محمد اسمعیل یون

د قانونپاله افغانانو په استازی

عبدالطیف پدram:

لطیف پدram په تېره یوه نیمه لسیزه کې د ولسواکۍ له نامه څخه ناوړه ګټه پورته کړې، په متواتر ډول یې اساسي قانون او نور قوانین نقض کړي، خو چا پرې د قانون د تطبیق هڅه نه ده کړې. د ده ګوند (کنګره ملي) د اساسي قانون له محتوا او د ګوندونو د قانون له روحیې سره مخالف دی. ده خپله په لښکونو

ځله قومي تفرقي ته لمن وهلې او د هېواد د وېشنې او پاشنې ګواښ یې کړی دی.

پر ده باندې باید وار له مخه قانون تطبیق شوی وای، خو اوس چې دی یو ځل بیا د اساسي قانون او انتخاباتي قوانینو له ازادیو او مزایوو څخه

بېرته د همدغو قوانینو پر ضد ګټه پورته کوي، نو په کار ده چې د قانون د مجازاتو برخه هم پرې تطبیق شي، په دې برخه کې په لنډیز سره څو دلایلو ته نغوته کوو:

۱- د اساسي قانون (۴، ۲۲، ۲۴، ۳۹، ۴۲، ۴۸، ۴۹، ۶۲) او نورو مادو کې د (افغان) کلمه د دې هېواد د هر فرد لپاره کارول شوې او د ټولو اوسېدونکو ملي هویت ګڼل شوی دی، خو پدram په هېڅ وجه د اساسي قانون دا محتوا نه مني او په څرګنده یې په تېرو وختونو کې د اساسي قانون د دې محتویاتو پر ضد څرګندونې کړي او راتلونکي کې یې هم د دا ډول عملونو امکان شته، نو څوک چې په څرګند ډول د اساسي قانون له دومره مادو څخه سرغړوی کوي، نو بیا ولې د اساسي قانون له نورو مزایاوو څخه ناوړه ګټه پورته کړي؟

۲- د اساسي قانون (۳۵) مه ماده وايي: ((د قوم، سیمې، ژبې او فقهي مذهب پر بنسټ د ګوند جوړول او فعالیت کول جواز نه لري.))

خو عملاً لیدل کېږي چې د عبدالطیف پدram ګوند (کنګره ملي) د اساسي قانون د دغې مادې خلاف جوړ شوی او ناقانونه فعالیت کوي او بیا د همدغه ناقانونه ګوند په نامه په هر ډول ټاکنو کې ګډون کوي.

۳- د اساسي قانون (۵۹) ماده وايي: ((هېڅوک نه شي کولای، په دې اساسي قانون کې له راغلو ازادیو او حقوقو څخه په ناوړه استفادې د هېواد د خپلواکۍ، ځمکنۍ بشپړتیا، ملي واکمنۍ او ملي وحدت پر ضد عمل وکړي.))

که د پورته مادې محتویاتو ته ځیر شو، نو عبدالطیف پدram په لسګونو ځله د دې مادې د محتویاتو پر ضد څرګندونې او عملونه ترسره کړي دي.

۱۰۵ / د بېلابېلو ليکنو ټولگه

۴- د اساسي قانون د (۶۲)مې مادې لومړۍ فقره وايي؛ څوک چې جمهوري رياست ته کانديدېږي، بايد د لاندنيو شرطونو لرونکي وي: ((د افغانستان تبعه، مسلمان، له افغان مور او پلار څخه زېږېدلی وي.))

لطيف پدram په لسگونو ځله ويلي چې دی (افغان) نه دی او دا يې يو جعلي هويت بللی، نو څوک چې خپله وايي زه افغان نه يم، نو طبيعي خبره ده چې له افغان مور و پلاره به هم زېږېدلی نه وي او که مور او پلار يې افغانان وي او دی ترې منکر وي، نو دا خو لا بېخي بده گناه ده چې سړی له خپل نسب څخه منکر شي، نو يو څوک چې خپله له خپل ملي هويت او د خپل پلار او مور له هويت څخه منکر وي او اساسي قانون هم د نوماندي لپاره دا يو اساسي شرط گڼلی وي، نو څوک چې دا شرط نه مني او يا يې نه وي پوره کړی، هغه ته بيا ولې اجازه ورکړای شي چې جمهوري رياست ته نومانده شي؟

۵- د سل زره سټيکر شويو تذکرو په باب هم موږ شک لرو چې د پدram انتخاباتي ټکټ او يو شمېر نورو کانديدانو به دا تذکرې له بېلابېلو سيمو او د ټاکنو له قانون سره سمې راټولې کړې وي که نه؟ موږ غوښتنه کوو چې د تذکرو او د گوتو چک بهير له تخنيکي پلوه په دقيق او ډاډمن ډول ترسره شي.

نور گڼ شمېر داسې دلايل هم شته چې موږ د ټولو له راوړلو ډډه کوو. موږ يو ځل بيا له ټاکنيزو کمېسيونونو څخه په جدي ډول غوښتنه کوو چې د عبدالطيف پدram د نوماندي په باب د اساسي قانون (۶۲)مه او نورې مادې په بشپړ ډول تطبيق کړي او له قانون سره سم جمهوري رياست ته د هغه ناقانونه نوماندي فسخه کړي.

ډاکټر محمد اشرف غني:

د ډاکټر محمد اشرف غني په شعار او عمل کې هم ځينې تېروتنې او قانون ضد عملونه ليدل کېږي، داسې ډېر اسناد او شواهد شته چې ډاکټر اشرف غني هم له خپل دولتي مقام او صلاحيتونو څخه د ټاکنيزو قوانينو خلاف د خپلې نوماندۍ لپاره ناوړه گټه اخلي. دلته غواړو ځينو سرغړونو ته يې نغوته وکړو:

۱- نومليکنه: د نومليکنې پر مهال د اساسي قانون خلاف، درېيم معاون او يا هم هغه ته د ورته مقام د ممثل په توگه د ښاغلي (محمد يوسف غضنفر) شتوالی د غني له خوا د اوسني قانون خلاف عمل دی. د نومليکنې پر مهال د ځينو دولتي چارواکو شتوالی هم د

قانون خلاف کار دی. غوره بېلگه يې د قومونو او قبایلو چارو وزارت د وزير (گل اغا شېرزي) شتوالی دی. له جمهور رييس څخه په ډاگه د اجراييه رياست د لومړي مرستيال انجنير محمد خان ملاتړ هم د قانون خلاف عمل دی.

۲- شعار: د غني انتخاباتي شعار هم د اساسي قانون د لومړۍ مادې خلاف دی. د اساسي قانون لومړۍ ماده، د افغانستان د دولت بڼه او محتوا تثبیتوي: ((افغانستان خپلواک، واحد او نه بېلېدونکی اسلامي جمهوري دولت دی)). خو د غني انتخاباتي ټيم وايي چې موږ ((دولت جوړوونکي)) يا ((دولت ساز)) يو. دا خو دا مانا ورکوي چې دلته دولت نه شته او يوازې همدا ښاغلي دي چې موږ ته دولت جوړوي. دا د افغانستان تېر تاريخ، تېرو دولتونو او په تېره بيا د اوسني اساسي قانون او

۱۰۷ / د بېلابېلو لیکنو ټولګه

د هغه لویې جرګې ته چې ډاکټر غني د هغو په برکت همدا نن جمهور رییس او بیا هم ولسمشرۍ ته نوماند دی، یو توهین دی.

دولت جوړونه د ټول ملت کار دی، نه د درېو افرادو، دوی کولای شي د دولت د استحکام لپاره کار وکړي، نه دا چې څوک د دولت جوړونې دروغجن شعار ورکړي. که دلته دولت نه وي، نو دوی د کوم دولت جمهوري ریاست مقام ته نوماندان دي؟

۳- ژمنه: تېر ځل ټاکنو کې د ډاکټر غني شعار (تحول او تداوم) و، ده ویلي وو چې د تحول لسیزه (لس کاله) دوام کوي، اوس په خپله هم له (تحوله) تېر شو او هم له (تداومه). له اساسي قانون څخه پر سرغړونې سربېره یو څوک چې له کوم فشار پرته له خپل شعار او کړې ژمنې تېر شي، نو د هغه پر راتلونکې ژمنې او حافظې څه باور په کار دی، له دې خبرو مو هدف دا دی چې کانديدان باید داسې لوړو شعارونو ته پرېښودل شي چې د عملي کولو وس یې نه لري او د ولس د اذهانو د تېر ایستلو سبب ګرځي.

۴- دولتي زور و ځواک: جمهور رییس غني له کوم مسلکي ضرورت پرته په بې درېغه ډول د خپلې خوښې افرادو پر تقرر او تبدیلی لاس پورې کړی، د مشاورینو لښکر یې ورځ تر بلې زیاتېږي او له دې ټولو څخه په څرګند ډول د ټاکنیزو مبارزو لپاره ګټه اخلي، د دې ترڅنګ یو شمېر دولتي مامورین له دولتي امکاناتو څخه ناوړه ګټه پورته کوي، په ډله ییزو او نورو رسنیو کې د غني په ګټه ناقانونه او تر وخت دمخه کمپاین کوي او خپلواک شخصیتونه او رسنۍ تهدیدوي. موږ د ټاکنیزو شکایتونو له کمېسیونونو څخه غواړو چې دې ټولو سرغړونو ته متوجه اوسي، پر غني او د ده پر انتخاباتي ټیم قانوني او انضاطي جزا تطبیق کړي.

ډاکټر عبدالله عبدالله:

ډاکټر عبدالله عبدالله هم له ټاکنیزو قوانینو څخه سرغړاوی کړی دی. دلته یې څو مهمو برخو ته اشاره کوم:

۱- د استعفا نشتوالی: د ټاکنیزو قوانینو له مخې باید ښاغلي ډاکټر

عبدالله عبدالله له خپلې دندې استعفا کړې وای، ځکه چې د دندې د تصدی پر مهال له خپل موقف څخه د ځان په ګټه کار اخلي. دی کېدی شي ووايي چې د ملي وحدت حکومت خو د دوو ټیمونو د توافق پر اساس رامنځته شوی و، نو زه د دې حکومت تر پایه خپلې دندې ته دوام ورکوم. دلته باید څرګنده شي چې دا خو د

هغه وخت د دوو کانديدانو ترمنځ شوی هوکړه لیک يا توافق و، نه له اساسي قانون سره توافق و او نه هم له ټاکنیزو قوانینو سره. اوس خو ډاکټر عبدالله د اساسي قانون او ټاکنیزو قوانینو له مخې ځان کانديدوي او له نورو کانديدانو سره مساوي الحقوقه دی، نو د ټاکنو لپاره خو د ملي وحدت حکومت کوم ځانګړی قانون نه لري چې دی دې له نورو نوماندانو څخه مستثنی وي. بله عجیبه خبره دا ده چې په خپله د ملي وحدت حکومت جوړوونکي ټیمونه په خپله هم خپل تعهد ته ژمن پاتې نه شول، دوی ژمنه کړې وه چې د دوو کلونو په بهیر کې به لویه جرګه دایروي او اجرائیه پوست به پر صدارت بدلوي، دوی هېڅکله هم خپلې خپلمنځي ژمنې عملي نه کړای شوې، نو څوک چې

۱۰۹ / د بېلابېلو لیکنو ټولګه

خپلې ژمنې عملي نه کړي، نو بیا هغه ولې پر همغو ژمنو اسناد وکړي؟ د ټاکنیزو کمېسیونونو مسوولینو ته په کار دي چې پر ټولو کانديدانو اساسي قانون او د ټاکنیزو کمېسیونونو قوانین تطبیق کړي او له دې پرته څوک حق نه لري چې ځان د جمهوري ریاست مقام ته کانديد کړي، نو تر هغه پورې چې ډاکټر عبدالله عبدالله له خپلې دندې استعفا نه وي کړې، دی حق نه لري ځان نوماند کړي.

۲- د قوانینو تهديد: عبدالله عبدالله سره له دې چې اوس غواړي د همدې اساسي قانون له مزایاوو ګټه پورته کړي، خو پر ورته مهال یې پر خلاف ګام هم پورته کوي، اجرائیه ریاست چې په اساسي قانون کې هېڅ ځای ځایګی نه لري، ده په خپل انتخاباتي ترکیب کې هغه ته ځای ورکړی او غواړي سر له همدا ننه اساسي قانون تهديد کړي، اوسنی اساسي قانون هر ډول قومي مسایلو ته لمن وهل منع کړي، خو دوی سر له اوسه د قومیت پر اساس د دولتي څوکیو وېش په پام کې نیولی دی.

له ټاکنیزو کمېسیونونو څخه جدي غوښتنه کوو چې د ډاکټر عبدالله عبدالله د استعفا د نشتوالي په حالت کې د هغه نوماندې فسخه کړي.

محمد حنیف اتمر:

د محمد حنیف اتمر له انتخاباتي ټیم څخه هم ځینې داسې تېروتنې شوي چې د اساسي قانون او ټاکنیزو قوانینو له روحیې سره په ټکر کې دي، دلته یې د ځینو یادونه کوو:

۱- د استعفا نشتوالی: د ښاغلي محمد حنیف اتمر دویم مرستیال

(حاجي محمد محقق) چې د ملي وحدت د حکومت يوه برخه ده، بايد له نومليکني سره سم يې له خپلې دندې استعفا کړې وای. ټاکنيزو قوانينو د نوماندۍ په حالت کې له جمهور رييس او د هغه له مرستيالانو پرته د ټولو حکومتي يا دولتي چارواکو د استعفا شرط قيد کړی دی. که دا اشخاص يا په ائتلافي ډول، يا هم په تنظيمي ډول او يا هم د خپل لياقت له مخې د حکومت برخه وي، هلته دا فضا خلاصه نه ده چې څوک دې د کومو روابطو او ضوابطو پر اساس د حکومت برخه شوې وي، خو چې حکومتي شخص وي، استعفا يې حتمي ده. ښاغلی محقق د افغانستان د اساسي قانون او ټاکنيزو قوانينو په رڼا کې د يو نوماند د انتخاباتي ټکټ برخه ده، دا قوانين د ملي وحدت د حکومت تر خپلمنځي توافق لور دي او د ټولو هېوادوالو حقوق تمثيلوي.

اوس چې جمهور رييس د هر نېټ له کبله ښاغلی محقق له خپلې دندې عزل کړی، دا يو قانوني کار دی، خو د جمهور رييس تېرو متزلزلو پرېکړو ته په پام سره که چېرې ښاغلي محقق او ښاغلي عبدالله بيا هم د کومې سياسي معاملې په ترڅ کې پر خپلې دندې پاتې شي، نو ټاکنيز کمېسيونونه بايد تر هغه پورې د دې انتخاباتي ټکټ اسناد بشپړ و نه گڼي چې محقق خپله ليکلې او منظور شوې استعفا نه وي ورورې.

۲- تر وخت مخکې د اساسي قانون د بدلون ژمنه: سره له دې چې ښاغلي اتمر د خپل ټاکنيز ټيم له ملگرو سره د اساسي قانون له مندرجو احکامو سره سم د قانون د بدلون ژمنه کړې او په هغې کې يې ويلي چې د صدارت پوست به ايجادوي، خو دا ژمنه له يو لړ ناسالو امتيازاتو سره مله ده چې د اوسني اساسي قانون اکثره پلويان يې مخالف دي.

زموږ په نظر د اساسي قانون بدلون بايد د هېڅ ډول نامشروع امتيازاتو د

۱۱۱ / د بېلابېلو ليکنو ټولگه

ورکړې په نتيجه کې رامنځته نه شي، دلته بايد هېڅ ډول فشار نه وي او که چېرې د اساسي قانون د بدلون اړتيا وي، نو دا کار بايد د ولس او د اساسي قانون د لويې جرگې په خوښه خپله د اساسي قانون د مسير له لارې ترسره شي، نه د ائتلافونو او سازشونو له لارې.

۳- د درېيم معاونيت ايجاد: د ښاغلي اتمر انتخاباتي ټيم ژمنه کړې چې تر برياليتوب او د اساسي قانون تر تعديل وروسته به د (ترک تبارو وروڼو) لپاره يو درېيم معاونيت هم رامنځته کوي. دا هم د اوسني قانون خلاف عمل گڼل کېږي، د اساسي قانون تر تعديل دمخه هرې قومي، سياسي او اتنيکي ډلې ته د ځانگړو امتيازاتو منل تر وخت وړاندې يو ډول سياسي رشوت گڼل کېږي، هر څه بايد قانوني مسير ته پرېښودل شي. د قوم په نامه د معاونيت ايجاد په افغانستان کې د لبنان تجربه تکراروي، موږ وايو، ټول هېوادوال بايد د نظام په اډانه او ملي برخليک کې دخپل وي، خو نه د کوم مشخص سياسي او قومي ادرس له لارې. هر ټيم چې دا او دېته ورته کارونه ترسره کوي او دا ډول ژمنې کوي، دا کار اوسمهال د اساسي قانون او په اينده کې د ملي گټو خلاف عمل گڼل کېدای شي.

موږ له ټاکنيزو کمېسيونونو څخه په درنښت هيله کوو چې د (سولې او اعتدال) پر ټيم هم انتخاباتي قوانين او انضباط تطبيق کړي.

سوله، نظام او قانون

۱۵ لیکنه د (۲۰۱۹م) کال د جنوري پر (۲۹مه نېټه، چې د (۱۳۹۷ل) کال د سلواغې له (۹مې نېټې سره برابره ده، لیکل شوې ده.

۱- سوله: سوله د افغانانو د پرون ضرورت هم و، د نن هم دی او د سبا به هم وي، نو څه شی چې زموږ د ټول عمر اړتیا ده، نو بیا ولې د هغه د تامین لپاره هلې ځلې و نه کړو؟ تر اتلس کلنې جگړې وروسته اوس یو ځل بیا خبره د مېز سر ته رارسېدلې. له دې طلايي چانس څخه باید اعظمي گټه پورته شي. طالبان هم باید داسې شرایط کېږدي چې میږ زما ټوله زما.

طالبان اصلاً یو نظامي او مذهبي قوت دی چې ورو ورو سیاسي رنگ

هم اخلي. طالبان باید له سیاسي تدبیره کار واخلي، ځان د پاکستان له اسارت خلاص کړي، لومړی له نړیوالو (امریکایانو) سره خپل مشکل یو طرفه کړي او دویم له افغان حکومت سره غاړه یوسي. د نویمو کلونو پېښې باید بیا تکرار نه شي، پوځ او نظام باید ونه پاشل شي. د غني تر مشرۍ لاندې حکومت باید هم له ډېر احتیاط څخه کار واخلي، په انقلابي شعارونو او متضادو څرګندونو، ځان د سولې د بهیر پر وړاندې ونه دروي، دا کوم انتخاباتي بهیر نه دی چې د کوم کانديد پر وړاندې دریځ ونیسي او فیسبوکي مجازي لښکر د هغه پر وړاندې پرازیت خپاره کړي، سوله د ملت غوښتنه او اړتیا ده، هر څوک چې د دې بهیر پر وړاندې ودرېږي، هغه باچا وي که امیر، غني وي که فقیر، د عام ولس له محسوس او نامحسوس غبرګون سره مخامخېږي. د ډاکټر غني حکومت ته په کار دي چې پر امریکایانو ډېره ډډه ونه لګوي، هغوی جنوبي ویتنام کې خپل پلویان په ډاګ پرېښودل او پښې یې سپکې کړې. هغوی خپلو ګټو پسې گرځي. غربي ټولنه کې سیاسي شرم، اخلاق، دوستي او ژمنه کومه مانا نه لري. روسانو ډاکټر نجیب نه یوازې په ډاګه پرېښود، بلکې پر ضد یې ورته د جبل السراج کودتاه هم پلان کړه.

۲- نظام: سوله او نظام یو بل سره تړلي دي. که سوله نه وي، نو نظام ته به ګواښ وي، د چا ژوند به خوندي نه وي، خو که نظام نه وي، نه سوله شته، نه هم پرمختګ او نه هم خونديتوب، نو د دې لپاره چې سوله ټینګه شي، د نظام پایښت ورته ډېر ضروري دی. سوله کېدای شي د یوه تړون پر اساس ډېره ژر رامنځته شي، خو نظام جوړونه اوږدې زمانې ته اړتیا لري، موږ په شلمه پېړۍ کې دوه ځله له نظامه یې برخې شوي یو، لومړی ځل (سقاوي اړو دوړ) او دویم ځل د (ډاکټر نجیب الله) حکومت تر ړنګېدو وروسته حالت، چې دواړه ځله راغلي حالتونه افغانستان ته په ډېر لوړ قیمت تمام شول. اوس یو ځل بیا حالات

کړکېچن دي، د ډاکټر نجيب الله د حکومت له زمانې سره ورتوالی لري؛ نن ډاکټر اشرف غني احمدزی د ډاکټر نجيب الله احمدزي په موقعيت او طالبان د مجاهدينو په موقعيت کې واقع دي. نظار شورا او دېته ورته ځينې نورې ډلې اوس د حکومت په داخل کې د ببرک کارمل گروپ او ستميانو په بڼه فعالې دي او جمعيت، دوستم ملېشې، وحدت ډلې او نور گروپونه هم په حکومت او هم تر حکومته بهر فعال حضور لري. ايران، پاکستان او نور گاونډيان هم څار ته ناست دي، نو که غني او طالبان ډېره وړه او جزیې تېروتنه وکړي، نو د غني برخليک به د ډاکټر نجيب په شان شي او د طالبانو برخليک به د اسلامي حزب په شان، نظام به هم وپاشل شي، پوځ به هم متلاشي شي او په کابل کې به يو ځل بيا هماغه ډلې واکمنې شي چې په نويو کلونو کې يې د جگړې اور بل کړی و. امريکايان به د پخواني شوروي يا روسيې د رول بڼه خپله کړي او افغانان به يو ځل بيا په اوږدې او نا مفهومه جگړه کې رابښکېل شي، نو ټولو ډلو په تېره بيا طالبانو او د اوسني حکومت مشرتابه ته په کار دي چې د سولې او توافق په هر ډول خبرو کې تر ټولو دمخه د نظام بقا تضمين کړي. د نظام داخلي سمون که له هر لوري مطرح کېده بايد ومنل شي، که هغه د غني په گوښه کېدو او يا هم د طالب د داخلېدو په قيمت تمام شي او يا هم د ثالث حاکميت په رامنځته کېدو سره، خو د حکومت او نظام عمومي اډانه بايد روغه پاتې شي. هر چا چې تر سولې خپل مقام او غرايز قربان کړل، تر هغه بل رښتينی اتل نه شته، خو که د نظام محسوس او نامحسوس تخريب له هر لوري و، بايد مخه يې ونيول شي. موږ دا خبره يو ځل بيا تکراروو چې طالبان يو مذهبي او پوځي قوت دی، قهریه قوه د دوی د مطرح کېدو سبب شوې، د نظام چلونې لپاره پوره سياسي تجربه او کادر نه لري، دې خوا بيا د غني حکومت د اعدادو يو مجموعه ده چې اکثره يې په خپله د حکومت د کمزورۍ

سبب شوي. که د ډاکټر نجيب الله د حاکمیت په وروستيو کې نجيب الله، حکمتيار او نور جهادي مشران ټول سره يو سالم تفاهم ته رسېدلي وای، د کودتاوو مخه به نيول شوې وه، نو د هغه وخت د حکومت وسايل او د مجاهدينو امکانات چې سره يو ځای شوي وای افغانستان به په سيمه کې يو لوی ځواک و، خو اوس هغه خبرې يو خيال او خوب دی. اوس يو ځل بيا له ورته واقعیت سره مخامخ يو، که د غني حکومت او طالبان سره پخلا شي او دواړه لوري له نرمښت او ژور تعقل څخه کار واخلي، نو افغانستان به يو ځل بيا په سيمه کې يو مطرح سياسي، اقتصادي او پوځي ځواک شي او که نه خبره بيا د نويمو کلونو د پېښو تکرار ته ځي. غني بايد له امريکا، روسيې، چين، سعودي عربستان، غربي او اسلامي نړۍ څخه يو نړيوال عملي تضمين واخلي چې د امريکايي پوځيانو تر وتلو وروسته ګاونډيان په تېره بيا پاکستان، د افغانستان په کورنيو چارو کې هېڅ ډول لاسوهنه نه کوي.

طالبان بايد په افغانستان کې د غربي نړۍ سياسي او اقتصادي حضور تضمين کړي، مخالفت يې ونه کړي، امريکايان بايد موږ د پاکستان له عينکو مطالعه نه کړي او نه هم بيا پاکستان ته د سيمې د ژانډرام رول ورکړي.

غني بايد له داخلي نانډريو، فيسبوکي مبارزې، انتخاباتي شعارونو او تدارکاتي جلسو راووځي، له خپل نړيوال اغېز څخه ګټه پورته کړي، د نړۍ دروازې وټکوي، افغانستان تر سولې وروسته له نړيوالې هېرېدا او انزوا څخه وژغوري، طالبان بايد د کورني نظم او امنيت په ټينګښت کې مرسته وکړي، د شرعي قوانينو تر څنګ مدني قوانينو ته غاړه کېږدي. هغه انرژي چې د يوه بل پر رفع او دفع مصرفېږي، هغه بايد د هېواد پر ودانۍ ولګول شي. د غني حکومت او طالبان دواړه بايد له امريکا څخه د افغانستان د اقتصادي ښېرازۍ تضمين هم واخلي. هغه پيسې چې په

جگړه کې لگېږي، د هغو لسمه برخه چې افغانستان ته ورکړي، د هېواد د پرمختګ سرعت (۵۰) ځله زیاتېږي.

۳- قانون: که سوله هم وي، نظام هم وي، خو چې قانون نه وي او یا هغه تطبیق نه شي، نو سوله هم له گواښ سره مخامخېږي او نظام هم. که قانون حاکم شي، نو د ټولو ژوند به خوندي وي، هم به پاچا خوندي وي، هم گدا، هم به غني خوندي وي، هم غریب، هم به امیر ته ځای وي، هم به فقیر، افغانستان لوی هېواد دی، ټولو ته اړتیا ده او ټولو ته په کې ځای شته، طالب، ملا، روښن فکر، هوجره، دېره او وستل، ټول د دې وطن اړتیا او ښکلا ده.

د بدمرغۍ خبره دا ده چې وطن موږ ته هر څه راکړي، خو موږ دې وطن ته هېڅ نه دي ورکړي، راحۍ چې په هر ځای او هر مقام کې یو د وطن پور ادا کړو، د زمانې هم ډېر پورويو، په (۲۱) پېړۍ کې د منځنیو پېړیو شعارونه ورکوو. د آخرت حسابونه په دې دنیا کې تصفیه کوو، نو لږ باید گربوان ته سر ښکته کړو، قانون ته غاړه کېږدو، قانون زموږ هر څه تضمینوي، نور مو نو خپله خوښه.

کله چې ارمان شهيد شي...

دا ليکنه د (۲۰۱۹م) کال د فبرورۍ پر (۳مه)، چې د (۱۳۹۷ل) کال سلواغې له (۱۴مې) نېټې سره برابره ده، ليکل شوې ده. د ارمان شهادت ډېر ودرېدولم او همنه شېبه مې دا څو کرښې وليکلې.

کله چې خور شهیده شي نو ورور يې جنازې ته اوږه ورکړي تر ابدې کوره يې ملگرتيا وکړي او کله چې ماښام راستون شي نو گردنې تر ملا کړي شپه لا وتې نه وي چې د خپلې خور غچ واخلي.

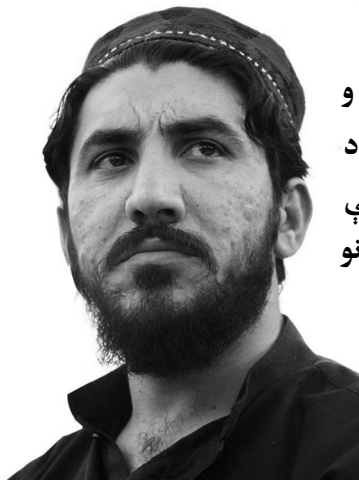
خو کله چې ورور شهيد شي، نو خور د دېوال غاړې ته کېږي، خپل

وېستان وشلوي، ورور په ساندو کې یاد کړي، د ورور د جنازې کټ ته اوږه نه شي ورکولی، نو اوس چې د لونی خور ورور شهید شو څه به کوي ؟ جنازه به یې خپله پورته کوي که نور به یې وړي؟ او های د ارمان خورې! ای د پښتانه قام وړانگې! جگه شه پورته شه! د خپل ورور جنازې ته دې خپله اوږه ورکړه، تر هديرې وړ سره لاړه شه، پر قبر یې وغوړېده، خپل پرونی پرې خپور کړه، ستا پروني کې بېشانه قوت دی، پام چې د ژړا غږ دې پورته نه شي، ته خو ارمان د یو ارمان لپاره روزلې وې، ته خو یې یوازې خور نه وې، ورور یې هم وې د مورچل ملگرې یې هم وې، نو د ورور غچ خو پر ورور فرض وي. ته د یوه ویده او تیاره قام وړانگه یې، ته به سوزې، ته به ویلې کېږي. دا قام به ډېره کلونه وروسته راوینښېږي، وړانگه به نه وي ارمان به نه وي، خو د ارمان ارمانونه به غوړېږي. کله چې له سړي څخه ژوندی ارمان لاړ شي، نو الفاظ یې روحه شي. تر دې به د زیاتې بېوسې حد څه وي چې ورور مې خاورو ته سپارل کېږي او زه یې په جنازه کې گډون نه شم کولی؟ ټول بار پر تا دی خورې! د پنجاب له قصده، غریو و نه کړې، فرياد و نه کړې د ارمان پر قبر دارمان ارمانونه بیان کړه. موږ که په دې دنیا کې ستا د پروني پور ادا نه کړ، نو د صراط پول راته ونیسه یو یو ته په جگو سترگو وگوره! ته به جگ گورې یې او هر پښتون به کوز گوری... بیا هم: پام چې وار دې خطا نه شي...

منظور په نن او سبا کې

۱۵ لیکنه مې د (۲۰۱۹م) کال د فبرورۍ پر (۵)مه نېټه، چې د (۱۳۹۷ل) کال د سلواغې له (۱۶)مې نېټې سره برابره ده، له منظور پښتون سره تر تېلفوني خبرو اترو لږ وروسته لیکلې ده.

نن مې د پښتون ژغورنې غورځنګ له مشر ښاغلي منظور احمد پښتون سره د تېلفون پر لیکه تفصیلي خبرې وکړې، ځینې خبرې به یې په دې خاطر دلته راوړم چې د تاریخ د حافظې برخه شي او د افغان ملت ځوان قشر ورڅخه روحیه او الهام واخلي او ځینې به یې د وخت د ښامار له غضبه د خوندیتوب په خاطر په خپله حافظه کې خوندي وساتم.

۱- د منظور مننه: منظور له ټول لږ و بر افغان ولس څخه مننه وکړه چې د شهید ارمان د شهادت په غبرګون کې راپاڅېدل او په یو غږ یې په ټولو ښارونو کې مظاهرې وکړې.

۲- د منظور اوسېله: ما ورته وویل چې لرو بر افغان وطن له سختو ستونزو او کړاوونو سره مخ

دی، تاسو ته خورا ډېر زیات مشکلات دي، په کمه موده کې مو ډېر کار

کړی، سترې به یاست، خو گوره چې اوسپله ونه بایلي، خبره مو د بریا پولې ته نږدې کړې ده.

منظور پښتون وویل، د اوسپلي د بایلو خبره به هېڅ نه کوي، دا به هېڅکله رښتیا نه شي، خو دا خبره کېدی شي رښتیا شي چې د لوی وطن د جوړېدو او د پښتانه قام د وینېدو لپاره خپل سر بایلیم.

۳- د منظور خوشالي: ما ورته وویل چې له څو ورځو راهیسې او نن دې د خپل لوی کور په ټولو لویو ښارونو؛ کابل، ننگرهار، کندهار، کونړ، پکتیا، غزني، پکتیکا، خوست، لغمان، هرات، بلخ، زابل او نورو کې لاریونونه دي او دا لړۍ لا روانه ده، په خپل لوی کور دې ډاډه اوسه: موږ یاران د بدې ورځې به دردانگو. په دوستانو دې ډاډه اوسه خیږه. او پام چې وار دې خطا نه شي — ما منلې غرغړې دي.

منظور پښتون وویل چې ما ته خو دې خبرې ډېر خوند راکړ چې د لر او بر وطن په ټولو ښارونو کې یو غږ پورته کېږي، د پیوستون او یووالي غږ، دا کار په تېرو سلو کلونو کې په دې شان نه و ترسره شوی، په همدې خاطر مې ملگرو ته وویل چې د کوزې او برې پښتونخوا د مظاهرو ښارونه په جلا جلا ډول مه اعلانوی، یو ښار د برې او یو د کوزې پښتونخوا یو په بل پسې په اعلان کې ولیکئ، چې دنیا پوه شي دا یو وطن او یو ملت دی.

۴- د منظور لرلید: ما او منظور پښتون د راتلونکي لرلید او مبارزو په باب هم خبرې وکړې، نظر یې ډېر معقول و، ویې ویل چې یو ځل موږ په کوزه پښتونخوا کې خپلې لیکې منظمې کړو، بیا به د مبارزې دویم پړاو ته داخلېږو. دا چې د مبارزې دویم پړاو څه و؟ نه غواړم، هغه دلته بیان کړم، هغه به په خپله حافظه کې وساتم، خو ډېر هیله مند پیغام و، ټینگ عزم، یو منظم فکري او عملي پلان په کې پروت و.

په داسې حال کې چې منظور پښتون د ابراهیم ارمان د شهادت له امله له څو ورځو راهیسې سترې او بې خوبه و، خو په ټلېفون کې په یو ناڅاپي ډول د لویو ارمانونو په باب د نظر له څرګندونې څخه یې داسې ښکاره شوه چې منظور پښتون داسې یوه پخه ککړۍ ده او داسې یو کاري سړی دی چې هم فکر لري، هم اوسېله، هم تعقل لري، هم پلان او هم لرلید، دا نو د لوی څښتن یوه خاصه مهرباني ده چې د زمانې په دې تاوجن بهیر کې یې داسې یو شخصیت پر لر او بر افغان ولس لورولی دی.

د یو ټولمنلي مشرتابه لپاره ستاسو نظر او رایه غواړم

د/ لیکنه د (۲۰۱۹م) کال د فبرورۍ پر (۶)مه نېټه، چې د (۱۳۹۷ل) کال د سلواغې له (۱۷)مې نېټې سره سمون خوري لیکل شوې ده.

نږدې نیمه پېړۍ کېږي چې په ټول افغان ولس په تېره بیا په پښتنو کې د یوه ټولمنلي ملي او سیاسي مشر خلا موجوده ده.

هر کله چې خبره د مشرۍ برید ته رسېدلې، نو اختلاف پرې پیدا شوی دی. اوس چې تر لسيزو وروسته په کوزه پښتونخوا او یا محکوم

افغانستان کې منظور احمد پښتون د پښتنو د حقوقو، ژوند او ازادۍ نارو پورته کړه، د پښتنو ځوانانو یو لښکر یې تر شا ودرېد او د پنجابي ښکېلاک د اتوم بم تر وزرونو لاندې یې د لر و بر افغان د یووالي چغه پورته کړه، نو ډېرې

هیلي په ټوکېدو شوې. منظور پښتون د محکوم افغانستان تر کرښې

پورې ووت، د برې پښتونخوا یا ازاد افغانستان د ولسونو زړونه یې هم راخپل کړل او تر دې اخوا د نړۍ په نورو هېوادونو کې هم د مېشتو افغانانو او پښتنو مینه پرې ماته شوه، نو بیا خو یې د یوه ملي مشرتابه لپاره اکثره معیارونه د بشپړېدو په حال کې دي. نو څنګه مو خوښه ده چې یو اخلاقي، ایماني او افغاني جرئت وکړو او منظور پښتون ته د ټولو افغانانو؛ که لر دي او که بر دي، سیاسي او ملي مشر ووايو؟

له تېر یو کال څخه مې ډېر ځله دلته او هلته دا اورېدلي او لوستلي چې په محکوم افغانستان کې خو د پښتنو د حقوقو لپاره منظور پښتون پیدا شو، په بر افغانستان کې هم یو بل منظور پښتون ته اړتیا ده او دا هم په دې خاطر چې په نتیجه کې لر او بر افغان سره یو شي. نو کله چې د لر او بر افغان د یووالي هیله لرو، نو لر او بر دواړو ته د ځانګړو ځانګړو مشرانو څه اړتیا ده؟ یو واحد او لوی افغانستان، یو واحد، یو مدبر او یو زړور مشر ته اړتیا لري. زما په نظر منظور احمد پښتون اوس په لر او بر افغانستان کې په زړه پورې محبوبیت لري؛ ښځې او نر، ځوانان او پېغلې، واړه او زاړه، مشران او کشران ټول یې تائیدوي، نو دا یو ښه طلايي وخت دی چې د بر افغانستان د مشرۍ لپاره هم پر همدې منظور پښتون دعا وکړو. ښه به وي چې د نوي کال په پسرلي کې منظور پښتون خپل لوی کور (ازاد افغانستان) ته دعوت کړو، یا په کندهار کې خرقې مبارکې ته ورڅېرمه د احمدشاه بابا د مبارک قبر، یا د میرویس خان نیکه د مزار په محوطه، یا په جلال اباد کې د غازي امان الله خان د مقبرې ترڅنګ او یا هم د کابل په عیدګاه جومات کې د ټولو افغان قومونو د مخورو شخصیتونو په شتوالي کې منظور پښتون ته د لوی افغانستان د سیاسي او ملي مشرتابه پګړۍ پر سر کړو او په دې ډول هغې خلا ته د پای ټکی کېږدو چې له نږدې نیمې پېړۍ راهیسې په ژور ډول احساسېږي. دې کار سره به موږ د متعددو او مصنوعی مشرانو له اضرارو

هم بې غمه شو او د عملي مبارزې يو نوي پړاو ته به هم داخل شو.

موږ چې کله په شعار کې د لر او بر افغان د يووالي خبره کوو، رايي چې دا په عمل کې ثابته کړو. د يو واحد مشرتابه رامنځته کېدل د لر او بر افغان د يووالي لپاره لومړی گام دی، که کښته يو مشر وي او دلته بل، بيا دوی څوک سره جوړوي؟ نو رايي چې يو گام وړاندې لاړ شو؛ د لر او بر لپاره يو مشر غوره کړو.

زه د لوی افغانستان د يو ارمانجن په توگه له ټولو افغانانو سره ژمنه کوم چې د يوه قلموال سپاهي او سرتېري په توگه به د دې لښکر غړی يم او تر هغه پورې به خپلې مبارزې ته دوام ورکوم چې خپل وروستي هدف (لوی افغانستان جوړېدو) ته ورسېږو.

له ټولو افغانانو څخه هيله کوم چې زما د دې وړاندیز په باب خپله رایه او نظر څرگند کړي، خو مخکې تر دې چې موږ د مبارزې بل پړاو ته داخل شو، د لوی افغانستان مينوالو او سربښدونکو ته يو دوه زېري هم لرم:

لومړی کار او زېری دا دی چې د يوه کال په بهیر کې به د ټولو پښتنو افغان پوهانو له نظرونو څخه (د پښتو ژبې د ودې ماسټر پلان) جوړوو.

دویم کار به دا وي چې د لوی افغانستان د جوړېدو او د افغان ملت د سوکالۍ مارشال پلان ترتیبوو، د همدې دوو پلانونو په رڼا کې به د خپلو مبارزو مسیر ټاکو او وروستي هدف ته به ځان رسوو. د ماسټر پلان او مارشال پلان جزیات به ډېر ژر درسره شریک کړو. خو اوس یو ځل بیا خپل لومړني وړاندیز ته راگرځم چې رايي د لر او بر افغان د رښتیني یووالي لپاره د همدغه منظور پښتون پر مشرتابه، لکه د شېر سرخ د جرگې په شان دعا وکړو او د غنمو وېرۍ یې په لونگۍ کې وروټومبو. پاچا خان په مرگ د لر او بر افغان د یووالي تصویر وړاندې کړو، رايي چې د

همدغه ژوندي پاچا خان په وجود کې په ژوندوني د لر او بر افغان د یووالي او د لوی افغانستان د جوړېدو انځور وړاندې کړو.

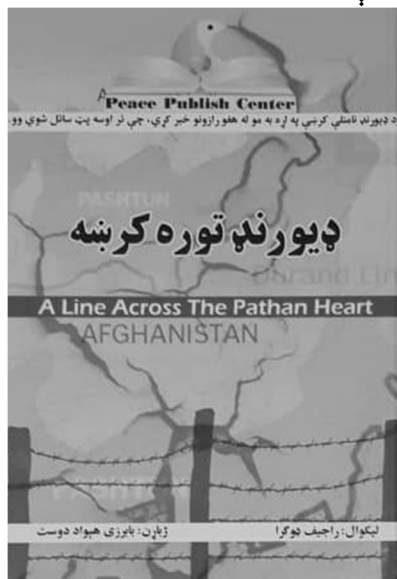
منظور پښتون، هم د فکر سپری دی او هم د عمل، هم د خبرې سپری دی او هم د ډګر. په عمر کم، خو په عقل پوخ دی، زغم، استقامت، غیرت او شجاعت ټول لري، د خوشال د قلم او تورې، د احمدشاه بابا د فکر او جرئت ټول عناصر په کې خوندي دي، ځوان دی، که ژوند ورسره وفا وکړه څلوېښت کاله نور هم د مبارزې تاب لري. طبیعت پر پښتنو باندې د شخصیتونو په لوربڼه کې ډېر مهربانه نه دی، پېړۍ او نیمه پېړۍ کې که پښتنو کې ټولمنلی شخصیت پیدا شي، اوس خدای (ج) یوه استثنایي لوربڼه کړې، راځئ چې دا د ملي یووالي سمبول کړو، ماستر پلان او مارشال پلان ورته برابر کړو. نور پخواني، سیاسي او گوندي مشران دې هم له خپلو خوارونو تجربو او لږو ډېرو عملونو سره د ده تر شا ودرېږي. تر هغه چې منظور همداسې او تر دې هم ښه روان وي، ملاتړ یې وکړو او که خدای مه کړه تیندک یې وخوړ او وښوېد، زر او زور ته تسلیم شو، بیا به د بل منظور لټه کوو، خو هېڅ ټولنه یې منسوره، بې منظوره او بې منصوره پرمختګ نه شي کولای او ځان له غلامۍ څخه نه شي خلاصولای.

یادښت: کله چې مې دا لیکنه پر هماغه ورځ د نظر غوښتنې لپاره پر فیسبوک خپره کړه، نو په زرګونو کسانو لوستې وه، تر زرو زیاتو کسانو پرې خپل نظر لیکلی و، (۹۰) سلنه خلکو په متن کې د راغلي محتوا ملاتړ کړی و، یو څلور-پنځه سلنه خلکو قضاوت تر وخت دمخه ګڼلی و، ځینو ورسره (امنیتي ستونزې) او (احتیاط) دواړه قید کړي وو او درې څلور سلنه خلکو یې مخالفت کړی و. که هغه ټول نظرونه دلته کاپي کړم، نو ډېر ځای به ونیسي، خو په عام ډول یې موږ ته یو ټولیز انځور راپه گوته کړ او دا یې هم ثابته کړه چې په پښتنو کې رښتیا هم اوسمهال د یو سیاسي او

ملي مشرتابه خلا ده او له دې تشياله ټول پښتانه كېږي. د لوستونكو له نظره منظور پښتون كولای شي دا تشيال تر ډېره بريده ډك كړي، دا چې گانده به څه كېږي، منظور پښتون او پښتون ژغورنې غورځنگ به كوم لوري ته ځي او كه همدا مسير به تعقيبوي؟ دا به وخت ثابتوي خو زموږ قضاوت د ده د اوسنيو كړنو د مصداق له مخې و.

پر تورې کرښې، سپینې خبرې

سریزه: هندي لیکوال (راجیف ډوګرا) د ډیورنډ کرښې او د هغې پر چورلیز د نورو راڅرخېدونکو حوادثو په باب یو ډېر مهم، شننیز او څېړنیز اثر لیکلی دی. په انګلیسي کې د دې اثر نوم دی: (Durand Curse) ښاغلي (بابرزي هېواد دوست) د دې اثر ازاده محتوايي ژباړه کړې او هغه ته یې د (ډیورنډ توره کرښه) نوم ورکړی دی.

سولې خپرندويې ټولنې د زرو ټوکونو په شمېر په (۳۷۱) مخونو کې په ښکلې کچه او صحافت خپور کړی دی. کتاب له افسانوي روایاتو تر عیني واقعیاتو په منظم او مسلسل ډول په ډېر دقت سره لیکل شوی دی. ژباړن یې ژباړه په ښکلې او معیاري ژبه

ترسره کړې او چاپوونکي یې په چاپ کې خورا زحمت ګاللی دی. په پیل کې د دې کتاب له لیکوال، ژباړن، خپرندوی او نورو ټولو شریکبانو څخه مننه په کار ده چې په ډېر حساس وخت کې یې دا کتاب افغان ولس ته ډالۍ کړ.

د کتاب ارزښت، منځپانگه او ضرورت: دا کتاب مې په مسلسل ډول په دوو شپو ورځو کې ټکي پر ټکي په ډېر دقت سره ولوست، کتاب په داسې داستاني بڼه لیکل شوی چې یو ځل یې څوک پیل کړي، بیا یې نه پرېږدي چې مخ ترې واړوي. له پیل سره سم مې د یادښتونو لپاره نښې هم په کې کېښودې، خو کتاب دومره خوندور و چې پر لوستلو یې سړی نه مړېږي؛ افسانوي روایات هم په کې راغلي، پخې سیاسي وجیزې هم لري، تاریخي حوادث هم په کې تشریح شوي، د غمیزې پیل، منځ او پای هم سره په مستقیم ډول اوډل شوي، عیني واقعیتونه هم په کې په دقیق ډول ثبت شوي، د افغان غمیزې او په تېره بیا د ډیورنډ کرښې په باب په کې د خپلو او پردو لیکوالو مثبت او منفي نظرونه هم راوړل شوي، منطقي پوښتنې او ځوابونه هم مطرح شوي او ډېرې داسې نوې خبرې هم لري چې په اول ځل یې سړی په دې کتاب کې لوستلای شي. په کتاب کې زما له خوا په نښه شوي ځایونه دومره زیات شول چې له هغو څخه خپله یو بل کتابگوټی جوړېده او که بیا له هغو یادښتونو سره تبصره هم ملگرې شي، نو خبره ترې، تر دې غټ کتاب ته رسېږي.

زړه کې مې راوگرځېدل چې دا به د هغو گوټو په شمار کتابونو له جملې څخه وي چې کړې تبصرې پرې له متن سره سیالي نه شي کولای؛ د کتاب متن دومره خوږ، منظم، ورېښمین، دردوونکی او لوری ورکوونکی دی چې ښه ده سړی لوستونکو ته توصیه وکړي؛ خپله د کتاب متن ولولي. متن کې ټولې هغه پوښتنې ځوابولای شي چې د افغانستان د سیاسي-جغرافیایي موقعیت، پر هغه د

تحمیل شوې غمیزې او د ډیورنډ کرښې په باب د سړي په ذهن کې گرځي. په اثر کې له ډېرو اثارو څخه ګټه پورته شوې، خو په متن کې داسې نه ښکاري چې دلته دې د اخځونو بار او اغېز محسوس وي. ځکه پېښو ته داسې تسلسل ورکړل شوی چې سړی فکر کوي کومه کیسه لولي. پر ما خو یې دومره ژور اثر وکړ چې همغه لوستې پېښې مې یو ځل بیا په خوب کې هم راغبرګې شوې، ځکه خو یو ځل بیا وایم چې زما تبصره او احساس په کتاب کې د راغلي متن او احساس تل ته نه شي پرېوتلی، خو په دې خاطر چې کومو لوستونکو ته تر دې دمه د دې کتاب متن لاس ته نه دی ورغلی، هغو ته تر یوه حده د دې کتاب اهمیت څرګند شوی وي، نو یو څو برخو ته به یې په ډېر لنډیز سره نغوته وکړم:

افسانوي پیل: لیکوال (راجیف ډوګرا) د خپل کتاب په پیل کې د پښتنو او افغانانو په باب افسانوي روایات راوړي، د هغو کرکټر او مېړانه تشریح کوي، د نړۍ د فاتحانو سردردی بیانوي او د پښتنو اناټومیک جوړښت توضیح کوي. هغه وایي: ((که افغانانو ته وویل شي چې خپله یوه هیله ووایئ، نو هغوی به دا وایي چې مونږ ازاد پرېږدئ)). لیکوال د افغانانو په باب د سکندر مقدوني روایات نقلوي، هغه به ویل: ((چې خدای مو د کوبرا له زهرو، د زمري له غاښونو او د افغانانو له غچ اخیستلو په امان کې لره)). سکندر خپلې مور ته په یوه لیک کې د افغان خاورې په باب لیکي: ((د دې خاورې هر فوټ ځمکه پولادین دېوال ته ورته ده، مورې تا خو یو الکساندر نړۍ ته راوړی، خو هلته هره مور یو الکساندر زېږوي)). لیکوال د افغان ملت ټولنیز کرکټر او د پولادي امیر هوډ ته په کتلو

سره همدا پوښتنه مطرح کوي چې کوم علتونه وو چې امير يې پر داسې يو گونگ سند لاسليک ته اړ کړ؟ کتاب له همدې پوښتنو او انگېرنو پيلېږي او په پای کې دې ټولو پوښتنو ته ځوابونه ورکوي، خو د دې لپاره چې موضوع ښه روښانه شي، دی د موضوع شاليد، دلايل او عوامل په تفصيل سره روښانه کوي.

د لويې لويې پيل: ليکوال د ډيورنډ کرښې تر لاسليک دمخه په نږدې يوه پېړۍ کې د تزاري روسيې او لويې بریتانيې ترمنځ لويه لوبه تشرېح کوي، دی هغې نظريې ته نغوته کوي چې وايي: ((افغانستان په منځنۍ اسيا کې د پراخېدونکې روسيې او د پنجاب پر لور د پراخېدونکې بریتانيې ترمنځ د يوه ساندوېچ په څېر و)). په دې کتاب کې څرگنده شوې چې د روسيې او بریتانيې ترمنځ پټه جگړه يا لويه لوبه څنگه پيل شوه؟ روسانو څه غوښتل؟ انگرېزانو په منځنۍ اسيا کې څه فعاليتونه کول؟ د بخارا امير ولې د انگرېزانو د جاسوسانو سرونه پرې کړل؟ امير دوست محمد خان له انگرېزانو او روسانو سره څه ډول روابط او څه ډول مجبوريتونه درلودل؟ (خېوه) او (پنجده) څنگه ونيول شول؟ د افغان او روسي پوځونو ترمنځ جگړه ولې ونښته، د افغانستان او روسيې سرحدونه څنگه مشخص شول؟ شاه شجاع دويم ځل څنگه واک ته ورسول شو؟ امير شېرعلي خان ولې له روسانو ناهيلي شو؟ انگرېزانو او روسانو په کومو برخو کې مخالفت او په کومو برخو کې توافق درلود؟ دا او دېته ورته نورې گڼې پوښتنې د لويې لويې د تشرېح په برخه کې ځواب شوي دي.

کله چې څوک دا برخه ونه لولي او په ناڅاپي ډول د ډيورنډ

کرنېې په باب بحث ته داخل شي، عادلانه قضاوت نه شي کولای. لیکوال د غميزې پیل له همدې ګریت ګیم څخه ګڼي. عبدالرحمن خان له تزارې روسيې سره روابطو ته ډېر متوجه و، هغه به ویل چې ((روسیه د فیل په څېر ده چې هر څه مخې ته ورځي له منځه یې وړي))، نو ځکه خويې په ډېر دقت سره پر دې خبره ټینګار کاوه چې: ((افغانستان باید له دواړو ځواکمنو هېوادونو څخه مساوي واټن ولري.))

د پښتنو سایکولوژیک او ټولنیز کرکټر: لیکوال په خپله او د نورو لیکوالو او پوهانو له نظره د پښتنو سایکولوژیک او ټولنیز کرکټر تشریح کوي، د دې نظریاتو په یوه نتیجه کې دی وایي: ((پښتون هغه کرکټر دی چې ښځې، سرو زرو او ځمکې سره ډېره لېوالتیا لري.)) دی د یو بل لیکوال (رودیارډ کلیپر) خبرې هم رااخلي، هغه وایي: ((افغان ته چې کله د باطني شهوت خبره مطرح وي، نو شتمني، قانون، باچايي او سپېڅلتیا ورته ارزښت نه لري، ځکه هغه په غریزوي لحاظ غل، د وراثت او تربیې پر اساس قاتل او په طبیعي لحاظ بد اخلاقه دی، د دوی ټوله شتمني یوازې او یوازې د ویاړ یو احساس دی چې تل ورسره دی. ځینې وخت هغه تر دې اندازې جګړه کوي چې ټوټه ټوټه شي او ځینې وختونه تر هغې جګړه نه کوي، څو چې د انزوا حالت ته نه وي تللی.))

انګرېزانو د خپلې تګلارې په اړه خپلو پوځیانو ته ویلي وو: ((پر پنجابیانو امر کوه، سندیان وډاروه، بلوڅانو ته ویاړ ورکوه او پښتانه وپېره.))

لیکوال د پښتنو د کرکټر په باب د نظریاتو ترڅنگ د انگرېزانو ټولنیز کرکټر ته هم نغوته کوي، هغه په دې باب د (برنارد شاو) یو نظر وړاندې کوي، هغه وايي: ((انگرېزان درسره د هېوادنیو موخو پر اساس جگړه کوي، د سوداگریزو موخو لپاره درنه غلا کوي او د امپراتورۍ د جوړولو په موخه دې غلام گرځوي.))

د پښتنو په باب د بهرنيانو له نظریاتو د لیکوال مطلب دا دی چې اکثره بهرنیو لیکوالو پښتانه او افغانان په ناسم ډول تعبیر او انځور کړي دي. دی وايي چې د نولسمې پېړۍ په دویمه نیمايي کې تقریباً ټولو انگرېز لیکوالو او تاریخ لیکونکو پښتانه ظالمان، منفي گرا او بې باوره پېژندلي دي. لیکوال د پښتنو په باب د ځینو نورو لیکوالو مثبت نظریات هم خپرې، لکه د رابندرناټ ټاگور او نورو، دی په خپله وايي: ((افغانان ښه جگړه ماران دي او د دې ترڅنگ ژر باور کوونکي هم دي، چې دې لومړي عادت دوی تل بوخت ساتلي او دویم عادت د دوی د کمزورۍ ټکی دی چې تل ترې بهرنيانو د دوی پر وړاندې کار اخیستی. همدې عادت په نولسمه پېړۍ کې تر هر وخت زیات د افغانانو بخت وراړولی دی.)) خو دې سره سره دی وايي: ((افغانستان ښايي ټپي شوی ډېر وي، خو هېڅکله هم تورې ته نه دی تسلیم شوی.))

د نیواکگرو خصلت: راجیف ډوگرا په دې اثر کې په عام ډول د نیواکگرو خصلت او کرکټر ته هم نغوته کوي او دا توضیح کوي چې د استعمار په ماهیت کې تغیر نه راځي، خو ښه یې کېدی شي بدله شي. دی وايي: ((استعمار تر ډېره غځېږي او استعماري عادتونه په سختۍ سره له منځه ځي.)) په کتاب کې راځي چې

((اروپایانو هغه ملتونه تر استعمار لاندې راوستل چې بې حرکت، شاته پاتې او بې پروا به وو، د دې ترڅنګ به یې هغه اسیایي ملتونه هم تر خپلې ولکې لاندې راوستل چې له ګډوډیو او هر و مرج به ډک وو.)) په کتاب کې د استعمار مغرورانه خصلت ته هم نغوته شوې، کله کله یو پوځ ډېر مغرور وي، خو وروسته یې بیا برخلیک بل شی شي: ((انګرېزانو چې کله له یو منظم لښکر سره د کندهار پر لوري حرکت کاوه، نو د کلات یو خان چې د دوی شان او شوکت ولید بې اختیاره یې له خولې ووتل چې: پوځ خو مو دلته دننه کړ، خو دا فکر مو کړی چې څه ډول به یې بېرته باسئ!))

کله چې دا لوی شمېر پوځ د روانېدو په حالت کې و، په دوی کې یوازې یو سړی و چې د هر څه وړاندوینه یې کړې وه. دا سړی یو پخوانی انګرېز ډګروال و چې هماغه شېبه یې وویل: ((له یوه کس پرته به بل هېڅ کس روغ راستون نه شي، هغه یو ژوندی کس به د دې لپاره ژوندی وي چې د ټولو د مرګ پیغام له ځان سره راوړي)). درې کاله وروسته، هغه وخت د ده اټکل سم وخوت چې (ډاکټر برایدن) له غرونو په یوازې ځان راکوزېده، دغه ډګروال هغه وخت په تروشه ټنډه وویل چې: ((ما درته نه ویل چې داسې به کېږي؟))

د بریتانوي او روسي استعمار ترمنځ هم ورته خصلتونه موجود وو، بریتانویانو به ویل: ((که کوم هندي ګورئ یا یې ووژنئ او یا یې هم وټړئ.))

یو روسي جنرال به ویل: ((اسیایانو ته چې څومره سختې ضربې ورکوي، په همغه اندازه چوپ پاتې کېږي.))

ډیورنډ هم ويلي وو: ((موږ لږ شمېر بهرنيان یو چې دوه سوه ملیونه
اسیایان مو په پړو تړلي دي.))

ده په دې اثر کې د نیواکگرو نورې گډې ځانگړنې هم په گوته کړې
دي.

د زبرځواکونو د برخلیک پرتلنه: په دې اثر کې په ضمني
ډول د درېو لویو امپراتوریو د واک و ځواک، تېروتنو او ښوېدنو
او په پای کې د برخلیک پرتلنه هم شوې، د انگرېزانو امپراتوري
چې په لومړۍ افغان-انگلیس جگړه کې تر ماتې وروسته ورته په
هند کې بغاوتونه پورته شول او بیا یې په ټوله کې د بخت سیوری
په راټولېدو شو، شوروي امپراتوري چې افغان-شوروي جگړې
ورته سخت زیانونه ورو رسول او گرباچوف په پای کې دېته اړ شو
چې خپلې لښکرې وباسي او ووايي: ((دا جگړه په دومره مالي او
ځاني قربانۍ نه ارزې)) یو جنرال یې ولیکل چې: ((په افغانستان
کې جگړه له ډېرې سره د سر جنگولو مانا لري.)) د دې جگړې تر
اغېز وروسته ورو ورو شوروي اتحاد ډنگ شو او د مرکزي اسیا ټولې
نیولې سیمې یې له لاسه ورکړې. تر دې دمخه انگرېزان هم له ورته
برخلیک سره مخامخ شوي وو، د افغان او انگلیس تر دریو جگړو
وروسته د انگرېزانو عزت له خاورو سره خاورې شو او د امپراتورۍ
د نږدو لړۍ یې پیل شوه.

دروېشت کلن (وینستون چرچل) چې د جگړې خبرونه به یې لندن
ته لېږل، وایي: ((د افغانستان جگړه په مالي لحاظ تباہ کوونکې، په
اخلاقي لحاظ گناه، په پوځي لحاظ یوه پرانیستې پوښتنه او په

۱۳۵ / د بېلابېلو لیکنو ټولګه

سیاسي لحاظ یوه تېروتنه وه.)) چرچل به ویل: ((دلته هر سړی یو جنگیالی دی.))

روسی جنرال (الکساندر مایاروف) بیا په خپل نوبت وایي: ((د افغانستان جګړه د شوروي اتحاد لپاره هغه ماین ته ورته وه چې یوې لویې امپراتورۍ پرې پښه کېښوده او درې ورې شوه.))

د انگلستان د پارلمان غړي (ډیزرائيلي) وړاندوینه کړې وه: ((که موږ کله هم هند له لاسه ورکوو، هغه به د افغان جګړې د بدو پایلو له امله وي.))

له نن څخه یوه نیمه پېړۍ دمخه لا انګرېزان دې ته متوجه و چې روسان به پر افغانستان یرغل کوي، نو ځکه خو د هند وایسرای (جان لاورینس) د دې شونتیا په اړه چې روسیه به پر افغانستان یرغل کوي، ځان به هند ته رسوي، ویلي وو: ((پرېږدئ چې هغوی لوی ګامونه واخلي او وړاندې ولاړ شي، د اباسین او اکسوس ترمنځ ولوبېږي، پرېږدئ چې دوی خپله لار ووهي، سختو هېوادونو پر لور، هغه هېوادونه چې متعصب او زړور نفوس لري، چېرته چې هر میل کې یوه نه ماتېدونکې ځمکه راځي، دوی مجبور دي مقاومت وکړي، هغوی به ډېر ځواک له لاسه ورکړي، بیا به له ستړیو پیاده وو، ماتو سپرو او له عیبونو ډک توپچي نظام سره څنګه هند ونیسي؟))

امریکایان چې دلته په پیل کې په ډېر غرور راغلل اوس په خټه کې نښتي دي، د پاکستان د نه مهار له امله له سختو ستونزو سره مخ دي او د ماتې امکان یې ډېر دی. لیکوال د نورو لیکوالو په شان

((افغانستان د امپراتوریو هديره)) گڼلې ده.

ډيورنډ كرنښه: ليكوال په خپل اثر كې گڼ شمېر داسې دلايل راوړي چې د هغو له هر اړخيز تحليل وروسته سړی دې نتيجې ته رسېدلای شي چې دا كرنښه په چل، مهارت او يا هم د امير د ناجورتيا په حالت كې په هغه باندې لاسليك شوې ده، لاسليك هم په بل كاغذ شوی او اصلي متن امير ته نه دی وړاندې شوی، تيمور ډيورنډ او امير عبدالرحمن خان چې دواړه په فارسي ژبه پوهېدل او له مخكني لوز سره سم متن بايد په همدې ژبه ترتيب شوی وای، خو ډيورنډ امير ته يوازې انگرېزي متن ښكاره کړی چې امير پر هغه متن نه پوهېده او نه هم پر دې وخت د امير له خوا د ژباړن او درېيمگري په توگه څوک موجود و، يوازې کس چې د پردې تر شا ناست و، يادښتونه يې اخيستل، هغه هم (مير سلطان محمد خان) و، چې په خټه پنجابى و او ويل کېږي چې د انگرېزانو جاسوس هم و. ليكوال د ډيورنډ د هوکړه ليک په برخه کې د درېو تنو رول ډېر مهم گڼي چې يو انگرېز جاسوس (سالتريپين) بل (تيمور ډيورنډ) او درېيم ډاکټر (هيملټون) چې ټول انگرېزان وو. ليكوال ډېر داسې دلايل راوړي چې امير دا مهال سخت ناروغه و، د حافظې توازن يې له لاسه ورکړی و او د هېوکو پر درد اخته و او هره دويمه خبره پرې بده لگېده. ليكوال دا پوښتنه مطرح کوي په داسې حال کې چې امير د خپل حاکميت لپاره په کور دننه وړې وړې سردارۍ ختمې کړې، د خپل حاکميت ساحه يې پراخه کړه، څنگه دېته حاضرېدلای شو چې د خپلې خاورې يوه برخه پرديو ته وبښي؟ همدغه پوښتنه يې

چې د کتاب په پیل کې مطرح کړې وه، په وروسته برخو کې یې ورته مستدلل ځوابونه ورکړي دي.

تر هوکړه لیک وروسته حالت: لیکوال پر دې ټینګار کوي چې دا هوکړه لیک هېڅکله هم د پولو د تثبیت لپاره نه و برابر شوی، نه د انګرېزانو امپراتوري دا غوښتل او نه امیر، ځکه انګرېزان پر دې پوهېدل چې د مصنوعي پولو جوړول او بیا د هغو ساتنه له حقوقي، پوځي او اقتصادي پلوه اسانه کار نه دی، په دې تړون او تر هغه وروسته اسنادو ټولو کې د نفوذ ساحه ذکر شوې ده، نه له برېتانوي هند سره د دې ځمکو د الحاق مسله. ده په دې برخه کې د انګرېزانو د هغه وخت د لومړیو وزیرانو، بهرنیو چارو وزیرانو، ځینو سفیرانو، پوځیانو او ژورنالېستانو نظرونه هم د سند په توګه راوړي دي. لیکوال وايي چې کله هم د تزاري روسیې او افغانانو ترمنځ پولې تثبیت شوې او همدې انګرېزانو په کې حضور درلود، نو بیا تر ننه پورې هېڅکله هم یو لوري د اعتراض غږ پورته نه کړ، خو د ډیورنډ کرښې په باب تر (۱۸۹۳م) کال وروسته په (۱۸۹۸، ۱۹۰۵، ۱۹۱۹، ۱۹۲۱، ۱۹۳۰م) کلونو او نورو وختونو کې څو ځله له هر افغان واکمن سره د بیا بیا تائید او تصدیق په باب خبرې شوې دي، دا د دې مانا ورکوي چې دا کرښه کومه طبیعي پوله نه وه او یوازې د برېتانوي هند او افغانستان د امیر د نفوذ یا اغېز موقته ساحه په ګوته کوي.

سر ویلیم کیر فراسر ټایټلر وايي: ((دا کرښه د قوم پېژندنې، جغرافیه او تګلارې له مخې بې منطقه ښکاري)).

لوییس دوپري وايي: ((دا د یوې مصنوعي کرښې تر ټولو ښه انځور دی چې یوه کلتوري سیمه سره بېلوي)).

د بریتانیا د کورنیو چارو پخوانی وزیر او بیا وروسته لومړی وزیر (هربرت اسکویت) وايي: ((دا قوانین ټول نړیوال اصول، ټولنیز عدالت او ټولنیز مفهوم تر پښو لاندې کوي)).

د افغانستان پر هر حکومت چې هر څومره فشار راغلی، چې دا کرښه په رسمیت وپېژني، چا ورته غاړه نه ده ایښې، ان د ډېرو کمزورو حکومتونو واکمنو هم دا کار نه دی کړی. کله چې پاکستان د یوه نوي دولت په توګه ظهور کاوه، تر هغه یوه اوونۍ دمخه افغانستان برتانوي هند ته په رسمي ډول احتیاج وکړ او په هغه کې یې وویل چې تر ډیورنډ کرښې خوا د بریتانوي هند تر کنټرول لاندې پښتنو لپاره باید د ټولپوښتنې ځانګړی صندوق کېښودل شي چې دوی مستقل هېواد غواړي او که بېرته خپل پلرني هېواد (افغانستان) سره یو ځای کېږي؟ له پاکستان او هند سره خو د یو ځای کېدو خبره هېڅ مطرح نه وه.

د پاکستان له جوړېدو سره سم افغان دیپلوماتانو اوه ورځې په متواتر ډول په لندن کې د بریتانیا له بهرنیو چارو وزارت سره خبرې وکړې او له خپلې خاورې سره یې د جلا شویو سیمو د بېرته الحاق غوښتنه وکړه. انګریزانو وویل چې پاکستان د بریتانیا ځایناستی دی، افغانانو ورته وویل چې پاکستان خو له هند څخه راجلا شوی، نه دا چې هند له پاکستانه رابلل شوی، خو که ستاسو ځایناستی وي، نو باید هغه ستاسو وارث هم وي او ستاسې پورونه هم پرې کړي، اوس خو د بریتانیا پورونه هندوستان پرې کړي، نه

پاکستان. افغانستان په ملګرو ملتونو کې د پاکستان د غړیتوب پر غوښتنه هم اعتراض وکړ، ملګرو ملتونو په پیل کې ځکه د پاکستان غړیتوب ونه مانه چې هغه د چا وارث نه و، پاکستان ته یې وویل چې تاسو د یوه نوي دولت په توګه غړیتوب ترلاسه کولای شئ، خو نه د کوم بل دولت د وارث په توګه، نو څوک چې د یو چا د وراثت دعوه له لاسه ورکړي، نو هغه سره د کوم تړون په باب ولې بحث وشي؟ لیکوال وایي چې د افغانانو له فعالې دپلوماسۍ سره سره بیا هم د پښتنو برخلیک د پاکستان لاس ته پرېوت. دی په دې برخه کې د ټولو هغو اشخاصو او حکومتونو نومونه اخلي چې په دې سلسله کې گرم دي، لکه جواهر لعل نهرو، اولف کایرو، جناح، سکندر میرزا، لیاقت علي خان، د بریتانیا حکومت او نور...

د ډیورنډ غمیزې حل لارې: لیکوال خپل اثر له یوه هدفمن مسیره پیل کړی او پر یوه هدفمن او هیله من بهیر یې پایته رسولی دی. لیکوال د یوې نتیجې په توګه وایي چې د افغان غمیزې د دومره اوږدوالي یو اساسي علت د ډیورنډ کرښه ده، که چېرې دا کرښه نه وای، افغانستان به د لویې لوبې ډګر نه وای، په افغانستان کې به جګړې نه وای، افراطیت به نه وای، د روسانو او امریکایانو یرغلونو ته به زمینه نه برابرېده او د نړۍ ګڼ شمېر هېوادونه به د افغانستان په کړکېچ کې نه راټاله کېدل، دی وایي چې په سیمه کې پاکستان هغه نوی هېواد دی چې له پیله یې د ځمکنيونې ستراتیژي درلودله، دی وایي، کوم ظلمونه چې پاکستاني پوځیانو پر پښتنو کړي، هېڅ یرغلګر نه دي ترسره کړي، لیکوال دا ادعا ثابتوي چې پاکستان د ځمکنيونې شوق لري، د هند او افغانستان

پراخې ځمکې يې لاندې کړي دي، بيا وايي: ((تر هغه پورې چې پاکستان له ځمکني پلوه مهار او راکم نه شي، په دې منطقه کې طبيعي ثبات نه راځي)) دی د پېړيو په اوږدو کې (امو) او (اباسين) د افغانانو طبيعي پولې بولي او له نړۍ څخه غوښتنه کوي چې د دې هدف لپاره له افغانانو سره ودرېږي. دی په دې برخه کې د بریتانويانو ډېر اعترافات هم يادوي، لکه د يو بریتانوي جنرال (سرجيمز کوتران) چې ويلي وو: ((زموږ د امپراتورۍ طبيعي پوله اباسين دی چې بل څوک يې د نيولو جرئت هم نه شي کولای.)) لیکوال وايي د خاورې همدې بېلتون افغانستان کمزوری ساتلی او نه شي کولای په سيمه ييزه او نړيواله کچه خپل حقوق ترلاسه کړي. دی په دې نظر دی چې نړيوال زبرځواکونه په اوسني شکل نه پاتې کېږي، امريکا ورځ تر بلې پخوانی زور و ځواک له لاسه ورکوي، چين او روسيه په سيمه ييزه او نړيواله کچه د دوو نويو زبرځواکونو په توگه راڅرگندېږي. لیکوال په دې خبره هم خواشيني ښکاره کوي چې د پښتنو په باب په خپله د دوی له خوا ډېر کم اثار ليکل شوي او هغه هم اکثره بېرته له منځه تللي او د بهرنيو له خوا چې کوم اثار ليکل شوي، اکثره يې فلتر شوي او د هغو د گټو انځورنه کوي. راجيف ډوگرا د طالبانو پر وړاندې له امريکا سره د پاکستان شرکت صادقانه نه بولي او دا د امريکا يوه غټه تېروتنه گڼي چې پاکستان ته د يو ستراتيژيک ملگري په سترگه گوري. لیکوال امريکا ته يادونه کوي چې پاکستان له امريکا سره کټ مټ همغه لوبه کوي چې له پخواني شوروي اتحاد سره يې کړې وه. د پاکستان پوځيان په دې نظر دي چې موږ د نړۍ يو

١٤١ / د بېلابېلو لیکنو ټولګه

ستر زېر ځواک دلته مات کړی او اوس د بل ستر زېرځواک نوبت دی. لیکوال د افغانستان د حقوقي داعیې لپاره ټول مستدل دلایل راوړي، د هغو په پای کې د خپلو خبرو د نچوړ په توګه د دې یادونه کوي چې د دې ټولو دلایلو بریا هله ممکنه ده چې یو قوي او غښتلی افغانستان جوړ شي او د قوي او غښتلي افغانستان جوړېدل بیا هغه وخت ممکن دي چې ډیورنډ کرښه له منځه لاړه شي او افغانستان خپلو طبیعي پولو ته ورسېږي.

درې سترې نړيوالې تېروتنې

دا ليکنه د (۲۰۱۹م) کال د فبرورۍ پر (۱۵مه)، چې د (۱۳۹۷ل) کال د سلواغې له (۲۶مې) نېټې سره برابره ده، ليکل شوې ده.

د تاريخ په بېلابېلو پړاوونو کې د نړۍ له گڼو واکمنو، پوځيانو او سياسيونو څخه سترې تېروتنې شوي چې دلته يې څېړنه نه ضروري ده او

نه هم شونې، خو غواړم په وروستيو څلورو لسيزو کې يوازې دريو هغو سترو تاريخي تېروتنو ته په ډېر لنډيز سره نغوته وکړم، چې دوه يې مستقيمي زموږ له هېواد او يوه يې له عربي نړۍ سره تړلې ده:

۱- د شوروي اتحاد ستره تېروتنه: د شوروي اتحاد او د هغه د مشر (لېونېډ برژنيف) ستره تېروتنه دا وه چې پر افغانستان يې پوځي يرغل وکړ، دا تېروتنه هغه وخت اوج ته ورسېدله چې سملاسي يې پر همغه مهال پر پاکستان بريد و نه کړ. شوروي اتحاد ته خو جگړه ورغاړې وتې وه، څه په افغانستان کې وه که په پاکستان کې، خو که دوی پر

۱۴۳ / د بېلابېلو ليکنو ټولگه

افغانستان باندې له بريد سره سم پر پاکستان يرغل کړی وای، نو پاکستان به مستقیماً له شوروي اتحاد سره په جگړه کې کېوتی و، ضایعات، تلفات او زیانونه به یې زغمل، عقبي جبهه به یې نه درلودله، افغانستان کې به امن و، پاکستان کې به جگړه روانه وه، پاکستان به یا د نړۍ له نقشبې څخه محوه کېده، یا به یې جوړ جاري او سولې ته غاړه ایښوده.

۲- د عراق ستره تېروتنه: د عراق دولت او د هغه د ولسمشر (صدام حسین) ستره تېروتنه دا وه چې پر کویت یې بريد وکړ او ورسره هممهاله یې پر سعودي عربستان بريد و نه کړ او هغه یې تر خپلې ولکې لاندې رانه وست. د صدام پوځ د دې وس درلود چې په کم وخت کې سعودي او په تېره بیا (مکه مکرمه او مدینه منوره) تر خپلې ولکې لاندې راولي، کله چې یې دا هدف ترلاسه کړی وای او بیا یې د حرمینو شریفینو شاوخوا خپل لږ واټني توغندي ځای پر ځای کړي وای او له دې مقدسو ځایونو یې د اسرائیلو پر ویشتلو پیل کړی وای، نو که امریکا او اسرائیلو پر دې سپېڅلو ځایونو بريدونه کولای، نو ټولې اسلامي نړۍ د صدام حسین جبري ملاتړ ته دانگل، دا مهال به امریکا، اسرائیلو او غربي نړۍ ته ستونزمنه وه چې د نړۍ د یو ملیارد مسلمانانو د دښمنۍ قیمت پرې کړي. د دې ترڅنګ صدام حسین به د عراق، کویت او سعودي عربستان پر تېلو هم ولکه حاصله کړې وای، په دې حالت کې د امریکا د تېلو ستراتیژیکو زېرمو تر دوو میاشتو زیات دوام نه شو کولای، نو امریکا به مجبوره شوې وای چې صدام حسین سره د سولې غاړه یوسي.

۳- د امریکا متحده ایالتونو ستره تېروتنه: د امریکا متحده ایالتونو او د هغو د جمهور رییس (جورج ډبلیو بوش) ستره تېروتنه بیا دا وه چې پر افغانستان یې يرغل وکړ او پر هماغه ورځ یې پر پاکستان

برید ونه کړ. امریکا د شوروي تېروتنه تکرار کړه او پاکستان ته یو ځل بیا د دې زمینه برابره شوه چې د طالبانو په وجود کې د مجاهدینو انځور بیا راژوندی او امریکایان د شورویانو په څېر په اوږده او رنځوونکې گوریلايي جگړه کې راگیر کړي. امریکا اوس د شوروي په څېر د افغانستان د شخړې په خړه کې نښتې، څومره زور چې وهي، په دې خړه کې ډوبېږي. که امریکا په پیل کې د کابل پر ځای خپلې لښکرې په اسلام اباد کې پلې کړې وای او د هغه ځای تر تسخیر وروسته یې کابل ته مخه کړی وای، نو نن به نه په افغانستان کې جگړه وای او نه به پاکستان په دې بڼه موجود وای. پاکستان د شوروي او امریکا په شان زبرځواکونو سره دوه ورځې هم د جگړې توان نه درلود او هېڅکله هم دېته حاضر نه و چې د خپل شتوالي په قیمت دې په افغانستان کې خپلو لاسوهنو ته دوام ورکړي. د پاکستان پوځ او استخبارات اوس فکر کوي چې د مجاهدینو په استخدام سره یې د شوروي زبرځواک مات کړ او اوس د طالبانو په گومارنې سره امریکا له ورته برخلیک سره مخامخولای شي. هغه بل ځل هم د افغانانو بشري قوه او جغرافیه وسوځېدله، خو ګټه یې پاکستان ته لاړه او دا ځل هم همغه سناریو یو ځل بیا تکرارېږي. تاریخ یو ځل بیا غبرګېږي، خو غټو طاقتونو او خپله افغانانو ته په کار دي چې د تاریخ له تکراري تجربو څخه ژور پند واخلي او دا ځل دام ایښودونکی په خپله لومه کې راگیر کړي.

د افغان ملت نوش دارو!

دا وره ليکنه د (۲۰۱۹م) کال د فبروري پر (۲۵مه)، چې د (۱۳۹۷ل) کال د کب له (۶مه) نېټې سره سمون خوري، ليکل شوې ده.

څلوېښت کاله کېږي چې افغانان د بهرنيو له خوا د اعلان شوې او نا اعلان شوې جگړې په اور کي سوځي. د جگړې کورني لوبغاړي د جگړې وسايل او افغان ولس او جغرافيه يې سونتوکي دي.

اوس چې په قطر کې د اوسنۍ جگړې دوه اساسي لوري (طالبان او امريکايان) د خبرو مېز ته ناست دي، دا د سولې لپاره يو طلايي فرصت دی، ټول نور کورني او بهرني لوري بايد د دې بهير ملاتړ وکړي او پر وړاندې يې هېڅ ډول پلمې جوړې نه کړي. سوله نن او سبا زموږ د ولس لپاره داسې يو درمل دی چې د زرو مرضونو علاج کوي؛ هېڅ بل درمل او هېڅ بله نسخه دومره ګټوره نه ده لکه سوله. سوله اوس زموږ د ملت د نري رنځ لپاره اصلي درمل دی او موږ ته د نوش دارو ارزښت لري.

جنگسالاران د چا زامن دي؟

دا ليکنه د (۲۰۱۹م) کال د مارچ پر (۱۵) نه، چې د کب له (۲۴) مې نېټې سره سمون خوري، ليکل شوې ده.

جنگسالاران نه خپل لري نه خپلوان، نه مور لري نه پلار، نه قوم لري نه عزيز، دوی له جنگه پيدا دي، په جگړه کې لوی شوي، په جنگ کې پايېږي او له جنگه تغذيه کېږي. دوی په حقيقت او واقعيت کې د جنگ زامن دي او د وخت تاليڅټي، نور د هېچا زامن نه دي، دوی نه ژمنه لري نه وفا، نه قول لري نه بقا، هر چا چې په دوی پورې ځان تړلی، ځان يې بايلولی.

څرگنده بېلگه يې ډاکتر نجيب الله دی چې پر دوستم او نورو ملېشو يې ډډه ولگوله، برخليک يې هغه شان شو. د کرزي صيب په واکمنۍ کې د جنگسالارانو مړۍ نوره هم غوړه شوه؛ څومره چې کرزي پر دوی پی پرېښودلې هماغومره کرزی پيکه کېده او د هېواد حالات ترينگلي کېدل، خبره د ډاکتر غني واکمنۍ ته را وغځېدله، اوس هم د جنگسالانو واک او راج چلېږي، خو د پخوا په انډول يې بدل يو څه کم

شوی او له تعرض څخه د دفاع حالت ته راغلي دي، چې دا یو ښه پرمختګ دی، خو نسبي دی؛ پوره او کره نه دی. اوس جنگسالاران پر حکومتي او نا حکومتي دوو برخو وېشل شوي، خو ماهیت او حقیقت کې سره یو دي؛ یوازې موقعیتونو تغیر کړی دی. زورواکي په بېلابېلو ټاکنیزو ټکټونو کې مدغم او ځای شوي، خو د اتمر، غني او عبدالله په درېیو ټاکنیزو ټکټونو کې یې حضور ډېر څرګند دی. دې نوماندانو هر یو په خپلو لستونو کې ماران ساتلي، اوس یې پلویان پر یو بل تور پورې کوي چې د مقابل لوري ماران ډېر خطرناک دي، هو همداسې به وي؛ د ځینو ماران به ډاګي وي چې زهر یې ډېر خطرناک دي او د ځینو به جبهه یي وي چې د زهرو پدل یې کم دی، خو بیا هم له اصله د مار له نسله دي. زما په نظر د اتمر صیب او غني صیب مرستیالان د جنگسالاریز خصلت له مخې همدومره توپیر سره لري. جبهه یي ماران بیا تر هغه وخته خطرناک نه وي چې خوله یې له اوبو ډکه وي، کله چې پرې اوبه او خواړه بند شي دوی هم پر خطرناکو مارانو بدلېږي او بیا هره خوا خوله اچوي. اوس چې د ملي پوځ سرتېرو په بلخ کې د یو نامتو جنگسالار (عطا محمد نور) د غوښتنو خلاف نوی امنیتي قومندان معرفي کړ او د قانون د تطبیق لپاره یې له قهریې قوې څخه قانوني ګټه پورته کړه، دا یو ښک، مثبت او قانوني کار و، افغان سرتېري باید وستایل شي او قدرونه یې وشي، خو پر سیاسيخېلو ډېر باور نه شته هسې نه چې سبا د امراالله خان صالح او نورو په وساطت داسې روغه جوړه وشي چې جنگسالاران په کې خوندي او زموږ د هېواد د ملي پوځ حیثیت په کې پیکه او روحیه یې مړاوې شي. موږ یې څرګندې بېلګې لرو، د دوستم په وساطت (قیصاري) او د دانش په وساطت (علیپور) اوس هم سرې سترګې ګرځي، خو د ملي ځواکونو کوم سرتېري چې شهیدان شول هغه یوازې د تاریخ د حافظې برخه شول. ددې خبرې واضح کول هم په

کار دي چې د غني ترڅنگ د ولاړو جمعيتي او وحدتي جنگسالارانو او د اتم تر څنگ د همدې ډلو د ولاړو جنگسالارانو تر منځ د گټو، نظر او ايډيالوژۍ هېڅ ډول اختلاف نه شته، دوی د خپلو گټو د تضمين لپاره په بېلابېل ټاکنيزو ټيمونو کې تقسيم شوي دي. د خواشينۍ بله خبره دا ده چې د مطرح ټاکنيزو ټيمونو د مشرانو ترمنځ د سترو جنگسالارانو د نمانځغونډو په برخه کې افراطي مسابقه روانه ده؛ له يوې خوا که حنيف اتمر د عبدالعلي مزاری تلين غوندې ته په ورتگ او بيا د خپلې ټاکنيزې تگلارې په توگه د هغه د تگلارې په يادولو سره په اکثريت پښتنو کې خپل ارزښت ډېر راټيټ کړ، نو له بلې خوا ډاکټر اشرف غني بيا په ارگ کې تر هغه يو گام نور هم پورته لاړ او د ملي بحثونو په توگه يې د مسعود پېژندنې او مزاری پېژندنې د نوي باب د پرانيستې وړانديز وکړ. دا په داسې حال کې ده چې د ملت اکثريت برخه مسعود او مزاری ستر جنگسالاران، د کابل او هېواد وړانوونکي او د پرديو گوډاگيان بولي. خپله مسعود او مزاری هم يو بل د ايران او روسيې د جاسوسۍ پر تور تورن کړي، خو زموږ سياستوال دومره په افراط کې غرق دي چې په دې برخه کې خپله د هغوی خبرې هم موجه نه گڼي. دلته غواړم د نتيجې په توگه څو ټکو ته نغوته وکړم:

د جنگسالارانو پر ضد جنگ او جهاد روا دی، که له هر چا سره په ليکه کې وي پروا يې نه ده په کار.

جنگسالاران تر طالبانو او داعش هم ډېر خطرناک دي، ځکه چې د دولت امکانات بېرته د دولت پر ضد کاروي.

اوس چې هم د جنگسالارانو پر ضد هر اقدام کېږي، دا هم غنيمت دی بايد تاييد يې وشي.

جنگسالاران نه منطق لري، نه روحیه؛ يوازې ډوزې ولي، دوی هغه

وخت ډېر زړور وي چې مقابل لوری ډېر کمزوری وي، خو کله چې مقابل لوری لږه زړورتیا ونیسي دوی هر ډول معاملې ته غاړه ږدي.

جنگسالاران اوس نه په کلي کې ځای لري، نه په ښار او نه په غره کې؛ په کلي کې ولس دی، په ښار کې حکومت او په غره کې طالب، نو جنگسالاران سخت راګیر دي.

له جنگسالارانو سره د کورنیو او بهرنیو عناصرو په منځګړیتوب هر ډول روغه جوړه د هغوی د عمر د غځېدا سبب ګرځي، په کار ده چې د دې ډول ناوړه مصلحتونو مخه ونیول شي.

د جنگسالارانو او ټوپکوالو پر ضد چې د ملي امنیتي ځواکونو له خوا کوم عمل تر سره کېږي، باید تایید، ملاتړ او ستاینه یې وشي.

د سیاسي مصلحتونو له مخې باید تر دې وروسته په هېڅ ډول د امنیتي ځواکونو روحیه مړاوې نه شي او د هغوی قربانۍ هېرې نه شي.

د ټوپکوالو، جنگسالارانو او نورو ناقانونه وسلوالو د مهارولو لپاره باید ځانګړې محکمه جوړه شي، چې امنیتي ځواکونه تر اقدام دمخه او وروسته قانوني مجوز ولري، د هغوی پر وړاندې په غوڅ ډول اقدام وکړي او راتلونکو سیاسي ناندريو ته مجال او فرصت پیدا نه شي.

د نوماندانو له اورپکو پلویانو څخه هم هیله کوو، چې د کاندید د ګټو پر ځای د ملت ګټې په پام کې ونیسي، ژر قضاوت و نه کړي، په تایید او رد کې لکه د اوس په شان له افراط او تفرط څخه کار و نهخلي چې بیا به یې په خپله هم ځواب ته حیران وي.

ولس باید له فرد محوره سیاست څخه فکر محوره او ملت محوره سیاست ته وهڅوو. اشخاص ښویږي را ښویږي، خو ملت ثابت وي. د یوې سوکاله، قانونپاله او پرمختللي ټولنې د جوړېدو په هیله.

له ژمني تر عمله

۱۵ ليکنه د (۲۰۱۹م) کال د مارچ پر (۱۶) مه، چې د کب له (۲۵) مې نېټې سره سمون خوري، ليکل شوې ده.

خو ورځې وړاندې کونړ ولايت ته تللی وم، له والي ښاغلي (عبدالستار ميرزکوال) سره ترکتنې او د کونړ پر پرمختياوو تر ځان خبرونې وروسته مو پسرلنۍ مشاعره وکړه چې خوږه او له اخلاصه ډکه وه. والي صيب د مشاعرې په پيل کې پر امنيتي حالت او نورو پرمختياوو رڼا واچوله، کونړ

ته يې د جمهور رييس ښاغلي غني د وروستي سفر يادونه هم وکړه او لږ شان سياسي رڼاوی يې هم وکړ، خو ويې ويل چې دا مشاعره ده زه نه غواړم ډېر سياسي مسايل مطرح کړم.

ما په خپل نوبت د مشاعرې له جوړوونکو څخه د مننې تر څنگ وويل چې مشاعره يوه فرهنگي او ادبي موضوع ده، دلته هېڅ ډول سياسي

۱۵۱ / د بېلابېلو لیکنو ټولګه

مسایل مطرح کول خوند نه کوي، خو غواړم یوه موضوع، چې همدلته
خو ورځې وړاندې د جمهور رییس له خوا د ژمنې په توګه مطرح شوې
وه او هغه یوه تعلیمي او فرهنګي موضوع وه، د هغې د تعقیب او تطبیق
یادونه وکړم. جمهور رییس یادونه کړې وه چې د سرکال په بهیر کې به
په کونړ کې (دوه سوه) ښوونځیو ته ودانۍ جوړوم. که څه هم هلته
پوره څرګنده نه شوه چې هدف یې میلادي کال و که لمریز ځکه چې
د میلادي کال نهه نیمې او د لمریز کال ایله پنځه لس ورځې وخت
پاتې و. ما وویل که له راتلونکي (۱۳۹۸ ل) کال څخه یې هم پیل کړي
دا به هم یو غنیمت وي. ما میرزکوال صیب ته وویل چې هغه به څه
بختوره ورځ وي چې موږ کال دا وخت دلته راشو او تاسو پر همدغه
مهال او همدغه دریځ موږ ته دا زېږی راکړئ چې دا دی، د (دوه
سووم) ښوونځي ودانۍ مو نن بشپړه کړه. کونړي او په ټوله کې
ختیځوال بیا دومره ناشکره او ناسپاسه نه دي چې د جمهور رییس او
ستاسو دا ښېګڼه هېره کړي. ځکه چې په تېرو دوه سوو کلونو کې په
کونړ کې دوه سوه ښوونځي نه دي جوړ شوي، نو اوس یې چې څوک
په یو کال کې جوړوي دا رښتیا هم یو فرهنګي انقلاب دی او معجزه
ده. دا خو د ژمنې لنډ شالید او زموږ احساساتي غبرګون و، خو اوس
راځو د دې ژمنې عملي او تطبیقي اړخ ته. که په کونړ کې له وقفې او
رخصتۍ پرته ټول کال هره ورځ کار وکړو، نو د یو ښوونځي ودانۍ ته
(څه کم دوه ورځې) وخت رسېږي او که چېرې د کال نږدې سل
ورځې رخصتۍ او نورې بېړني ورځې ترې وباسو، نو د یو ښوونځي
جوړونې ته نږدې یوه ورځ وخت پاتې کېږي، نو یو څوک چې په یوه
یا هم دوه ورځو کې موږ ته د یو یو ښوونځي ودانۍ جوړولای شي د
هغه ولې قدرونه ونه کړو او که څوک هسې د ژمنو د بوجیو خوله
خلاصوي او بیا بېرته ځي نو بیا باید پر خپلې سادګۍ او د بل پر

چالاکۍ اعتراف وکړو. دا هم شونې ده چې د شپږو میاشتو په بهیر کې د دې ودانیو تداراکاتي چارې بشپړې شي او په شپږو میاشتو کې یې ساختماني چارې تکمیل شي، خو دا یو ډېر کمزوری احتمال دی. ایا دا حکومت به هم د راتلونکي کال تر دې مهاله پاتې وي او که ځای به یې بل حکومت نیسي او د دې حکومت کړې ژمنې به د هوا څپو ته سپاري؟ په هر حال خدای دې وکړي چې د غني په مشرۍ دا حکومت یوازې د همدغې ژمنې د پوره کېدو لپاره هم لږ تر لږه تر دې وخته پاتې شي چې دا ژمنه خو یې معلومه شي چې څومره عملي کېږي؟ د ښاغلي غني پلویان او مخالفین دې دواړه دا خبره او ژمنه په یاد لري او بیا دې هر څوک خپل قضاوت د عدالت په تله کې واچوي. که زه ژوندی وم، زه به هم دا مسله تعقیبوم. بیا به گورو چې د چا خبره کره ده، په وچو کنځلو حکومت نه کېږي، نه کور بار تر منزله رسي، د دروغو مزل هم لنډ وي. د هر چا پلویان او کشران چې کنځلمار وي د مشرانو به یې څه حال وي؟ هوښیاران پر نیمه پوهېږي.

د سیاسي منطق په دایره کې

دا لیکنه د (۲۰۱۹)م کال د مارچ پر (۱۷)مه، چې د کب له (۲۶)مې نېټې سره سمون خوري لیکل شوې ده.

افلاتون ته یوه خبره منسوبه ده چې دوه مخالف اشخاص که په یوه درېیمه نقطه کې سره توافق ولري، دا په حقیقت کې سره مخالف نه دي. اوس چې د ښاغلي غني حکومت له امریکایانو سره په ځینو برخو کې اختلافات لري، د طالبانو امارت هم ور سره اختلاف لري، نو د دوی تر منځ لږ تر لږه یوه مشترکه وجه پیدا شوه، طالبان هم د هېواد اساسي قانون نه مني او د ښاغلي غني حکومت هم د اساسي قانون له ډېرو مادو سرغړاوی کړی او پنځوس سلنه شریکباني یې په عملي توګه د اساسي قانون خلاف خپل واک ته دوام ورکوي. طالبانو هم د ډیورنډ پر کرښه د پنجابي پوځ له خوا د اغزن تار د غزولو په باب غږ پورته نه کړ او د غني حکومت هم په نړیواله ټولنه کې خپل ګرېوان و نه شلاوه. طالبانو هم پر کونړ د پاکستان د راکټي بریدونو په غبرګون کې په اسلام اباد او لاهور کې کوم ځانمرګی برید و نه کړ او د غني حکومت هم په پټه او ښکاره د دې بریدونو غچ وانخیست. د طالبانو تر شا پاکستان، ځینې عرب شیخان او اوس اوس د سیمې د ځینو لویو او وړو هېوادونو استخباراتي شبکې او د غني د حکومت تر شا هم امریکا او جمع نهه دېرش نور هېوادونه ولاړ دي. طالبان په ښارونو او مدني مرکزونو کې انتحار او انفجار کوي او حکومت په کلیو او بانډو کې بمبار. په نتیجه کې زموږ کلي او ښارونه تباه کېږي او هېوادوال مو شهیدانېږي. هدف دا دی که د طالبانو او حکومت ترمنځ ژور اختلافات شته ځینې ظاهري او عملي مشترکات هم شته. له

امريکا څخه د غني د حکومت گيله دا ده چې له طالبانو سره يې ورته د ناستې زمينه نه ده برابره کړې او يا يې لږ تر لږه دوی د خبرو له جزياتو نه دي خبر کړي، نو ځکه دوی په حاشيه کې دي. اول خو که دا حکومت رښتيا هم د بشپړ استقلاليت ادعا لري، نو بيا ولې له امريکا څخه شکايت کوي دوی خپله ولې نوښت نه کاوه چې طالبانو سره په مستقيم ډول خبرې وکړي؟ دوی ته خو څلور کاله وخت و ايا د سولې له دې گوزنوهلې شورا څخه چې په راس کې يې هم يو جنگسالار واقع وي د داسې يو نوښت هيله کېدی شي؟ حکومت ته په کار و چې لا پخوا يې امريکا قانع کړې وای چې پر پاکستان د پاشل کېدو تر کچې فشار راوړي چې طالبان خبرو ته حاضر کړي، خو هغه حکومت چې په خپله پر داخلي اختلافاتو اخته وي او تر هر څه دمخه خپله خپلمنځي سولې ته اړتيا لري، هغه به درېيم او ځواکمن اړخ سره څنگه د سولې جوگه شي؟ هغه حکومت چې هر کال د سنبلې پر اتلسمه مړ ژواندی وي او د يو واړه جنگسالار د نيونې وس و نه لري څنگه کولای شي تر عيني واقعيتونو پورته خبرې وکړي؟ هغه حکومت چې خپله مشر يې وايي، له امريکايي مرستو پرته شپږ مياشتې هم دوام نه شي کولای، څنگه کولای شي له طالبانو سره د امريکې د مذاکراتو په برخه کې زيات حساسيت وښيي؟ طالبان هم امريکا سره جنگېري او هم حکومت سره. د غني حکومت هم په ورته ډول په نامستقيم ډول له پاکستان سره پر جگړه اخته دی او په مستقيم ډول له طالبانو سره، نو حکومت ته هم په کار وه له ټولو امکاناتو کار واخلي او پاکستان واقعي خبرو ته کېنوي، خپله همدغه ښاغلي غني يو وخت ويلي وو چې زه بين الدولتي خبرو ته سره کېنم، هغه وخت يې طالبان بايزه گڼلي وو. دې کې هېڅ شک نه شته چې د طالبانو کيلي د پاکستان په لاس کې ده. که غني غواړي طالبان مات او يا خبرو ته را مات کړي، نو پاکستان بايد له سياسي، اقتصادي او ان پوځي پلوه کمزوری

۱۵۵ / د بېلابېلو ليکنو ټولگه

شي. لکه څنگه چې پاکستان او طالبان د غني پر کمزورۍ پوهېدلي، نو ځکه خو په مستقيم ډول اصلي قوت (امريکا) سره خبرې کوي. هغوی فکر کوي که امريکا يې قانع کړه، نو هر څه يې لاس ته ورځي. که امريکايان او انډيوالان يې له کوم تدبير، تدريج او تضمين پرته په يو ناڅاپي ډول له افغانستانه ووځي، نو افغانستان کې به د نوييمو کلونو پېښې يو ځل بيا تکرار شي. پاکستان له ډېره راهيسې دا پلان لري چې امريکا ته په سيمه کې د يو رښتيني يوازي دوست په توگه ځان ثابت کړي. امريکا په سيمه کې د انگرېز په شان پخه سياسي تجربه نه لري، نو ځکه يې د بنويښتني احتمال شته. د غني حکومت ته په کار وه چې تر هر څه دمخه کورنی سمون راولي؛ حکومت اصلاح او مضبوط کړي، مدونه، دقيقه بهرنۍ پاليسي او قوي دپلوماتيک ټيم جوړ کړي، اوس چې يو حکومت د بهرنيو چارو قانوني وزير و نه لري، د هغه بهرنۍ پاليسي به څه وي؟ اوس چې غني بهرنۍ چارې او د سولې خبرې خپلو امنيتي مسوولينو ته سپارلي دا به حتمي د مفهوم په افاده کې ځينې ستونزې او ناسم پوهاوی را منځته کوي. ښاغلي محب چې تېر ځل په (مونځ) کې د خپل پاکستاني سيال پر وړاندې کومې خبرې وکړې هغه سمې او پر ځای وې ځکه چې مدعي او مدعي عليه دواړه مخامخ سره ناست وو، دا ځل يې چې په امريکا کې کومې خبرې وکړې، د يو شمېر احساساتي ځوانانو خوښې شوي او کېدې شي د ده د ملي احساس زېږنده وي، خو دا مهال دا ډول خبرې د غني د حکومت کورنيو او بهرنيو دښمنانو ته د دې زمينه برابروي چې د خپلو غوښتنو کچه نوره هم پورته کړي. ځکه هغوی فکر کاوه چې امريکايان په هر حالت کې د غني تر شا ولاړ دي، نو ځکه يې د وېرې احساس کاوه، غني چې په کور دننه هسې هم له گڼو ستونزو سره مخ دی، د يوې بلې جبهې خلاصول هغه ته په لوړ قيمت تمامېږي. تر کومه ځايه چې ما ته د ښاغلي محب د ملي احساس، پښتونولۍ او افغانيت

کچه معلومه ده هغه کېدی شي تر دې بیان هم پورته وي. محب د غني د لومړي مرستیال په توګه د امرالله صالح له راتګ څخه خوښ نه دی او فکر کوي چې رایې به پښتانه ورکوي او مرستیالي به امرالله ګټي او هم په ارګ کې د عبدالسلام رحيمي او ځينو نورو اشخاصو له رول څخه چې جمهور ریس یې له ولسه لرې ساتلی، هم خوشاله نه دی. یو شمېر تکړه ځوانان یې هم مقرر کړل. لنډه دا چې د خپل عمر او دندې مهال په انډول وړاندې روان دی، نو ګړندي مزل کې خو د دا ډول تېزو او ترخو خبرو احتمال وي، خو که دا خبرې یې له خپل امریکايي سیال او نورو مهمو امریکايي چارواکو سره په پټه او رسمي بڼه شریکې کړې وای، که نتیجه یې نه وای ور کړې بیا دې حالت ته راغلی وای، نو په ګټه به یې وای. دلته دا خبره هم یادوم چې د غني د حکومت چارواکو هم په مستقیم ډول له ځینو طالب چارواکو سره لیدلي، که ضرورت شو بله لیکنه کې به یې جزیات بیان کړم. تلو تلو کې د دې خبرې یادونه هم کوم چې ماته ملي ګټې مهمې دي، نه غني، نه اتمر نه کوم بل نوماند او ښاغلی راغلی، هغه وخت چې غني او اتمر دواړه په ګډوله حکومت کې غاړه غړۍ وو او کله چې یې دا چینجن او وروست حکومت جوړ کړ او بیا دواړو له ملي ارزښتونو او ملي هویته سرغړاوی وکړ، نو زه په تش لاس له نورو ملګرو سره د دواړو پر وړاندې ودربدلې او تر هغه پورې مو پرېښودل چې د ملت ارادې ته یې غاړه نه وه ایښې. اوس د اتمر لاره جلا ده، د غني جلا او زما جلا. زما لاره د افغانستان لاره ده او د هغوی لاره د خان د حاکمیت. زه یو شل ورځې نور هم په فرهنگي کار کې مصروف یم، منظمو سیاسي لیکنو ته ډېر وخت نه شته. دا لیکنه د وخت یو جبري ضرورت و. شل ورځې وروسته دې بیا د هر جابر، زورواکي او ظالم لاس خلاص وي، بیا که خدای کول له سیاسي پلوه به په زغرده د ولس سر خلاصوو.

نړیوال ریکارډونه

د ۱۵ لیکنه د (۲۰۱۹م) کال مارچ پر (۱۹مه)، چې د (۱۳۹۷ل) کال د کب له (۲۸)مې نېټې سره سمون خوري، لیکل شوې ده.

له څو لسیزو راهیسې چې په نړۍ کې هر داسې ستر کار، چې د انسان په تصور او فکر شونی نه ښکاري، هغه ډول کار چې څوک تر سره کړي، هغه یو نړیوال ریکارډ ګڼل کېږي، بشپړاند یې ریکارډمین یار ریکارډ جوړونکی بلل کېږي او د نړیوالو ریکارډونو په کتاب (جینیس بوک) کې د دواړو نوم ثبتېږي.

پخوا یوازې د مثبتو پېښو ریکارډونه ثبتېدل، خو اوس ویل کېږي چې مثبت او منفي دواړه ثبتېږي، کله کله یو کار یو لوري ته مثبت او بل ته منفي پایله لري، لکه د کرکټ لوبه چې منفي او مثبت دواړه ریکارډونه لري. پخوا به د ښکلا مقابله کېدله، اوس د بدرنگۍ مسابقه هم کېږي.

لنډه دا چې هر هغه څه چې د انسان په خیال او تصور کې کرځي او تر دې وخته نه وي عملي شوي، اوس پر واقعیت بدل شي او انسان له حیرانۍ سره مخامخ کړي، هغه یو ریکارډ گیل کېږي. افغانستان کې هم عجیب او غریب ریکارډونه ټینگ شوي، لکه د امپراتوریو په نړولو کې چې ریکارډ لرو، خو دې بله خوا کې بیا ستن هم نه شو جوړولای. په دې برخه کې مو هم ریکارډ ټینگ کړی دی. دلته نه غواړم د ریکارډونو پر ټولو ډولونو بحث وکړم؛ غواړم یوازې پر یو ټاکنیز ریکارډ بحث وکړم: د (۲۰۱۴م) کال تر ولسمشریزو ټاکنو وروسته د (تحول او تداوم) او (اصلاحاتو او همپالنې) دواړو ټیمونو پر ټاکنیزو کمېسیونونو د یو بل پر پلویتوب تورونه پورې کړل او بیا وروسته د گډ حکومت د هوکړه لیک له مخې دواړو ژمنه وکړه چې په ټاکنیزو ټیمونو کې به ((سمون)) راولو. د ټاکنیزو اصلاحاتو په نامه یې یو ترکیب را وړاندې کړ چې له دیارلسو غړو څخه یې یوازې دوه تنه پښتانه وو او څوارلسم تن یې یو بهرنی و، خو هغه د څارونکي رول درلود. دوی حکومت ته داسې یوه نیمگړې طرحه وړاندې کړه چې حکومت یې د تطبیق جوگه نه و. تر ډېرو ناندیریو وروسته د ټاکنیزو کمېسیونونو غړي وټاکل شول. جمهور رییس او د هغه د واک شریکبانو په خپله ورسره مرکې وکړې. خلکو فکر کاوه چې دا ځل نو د کمېسیونو غړي په مستقیم ډول د مفکراتو له خوا ټاکل شوي، هر څه به سم شي. څو موده وروسته د ټاکنو کمېسیون مشرتابه کې بدلون راغی او تر څو ځله وعده خلافيو وروسته د تلې پر اته ویستمه هغه شان ټاکنې وشوې چې څرنگوالی یې ټولو ته معلوم دی. له ټاکنو سره سم ژمنه وشوه چې نتيجه به تر یوې میاشتې په کمه موده کې اعلانېږي، ژمنې او وختونه بیا تمدید شول، خو نتیجه لا هم معلومه نه شوه. خبره میاشتو ته ووتله او د ناسالو ټاکنو په نتیجه کې دواړو کمېسیونونو هم خپل سر وخوړ. ټاکنې له ورځې بلې ته د پېچلتیا او

لاقانونيت پر لوري لاړې. په دې ډول د ولسي جرگې دې ټاکنو د نتيجو د اعلان د زماني واټن او د نورو هېوادونو له ورته ټاکنو سره د پرتلې له پلوه نړيوال ريكارډ ټينگ كړ. د اصلي نړيوال ريكارډ خبره، چې هغه بايد د نړيوالو ريكارډونو په كتاب كې ثبت شي، هغه د يو بې بديله كانديد شتوالی و. په دې ټاكنو كې د افغان سكانو په استازۍ يوازې يو تن (اوتار سنگ خالصه) هم نوماند و. كله چې هغه په ننگرهار كې د يوې خونړۍ پېښې له امله ووژل شو، نو زوی (نريندرسنگ خالصه) ته يې د هغه پر ځای د نوماندۍ حق ور كړ شو. ويل كېږي چې د افغان هندوانو او سكانو په دې ټاكنيزه حوزه كې دوه سوه شاوخوا رايې كارېدلي دي. دا په داسې حال كې ده چې نوماند بل هېڅ سيال نه درلود؛ كه يوازې خپله يوه رايه يې هم كارولې وای، دی بريالی گڼل كېده. نريندرسنگ د نړۍ په كچه هغه نوماند و چې نه يې كمپاين ته اړتيا درلودله، نه د چا رايې، نه د رشوت وركړې او نه هم چا سره ملاقات ته، خو د ټاكنو كمېسيون د ده رايه شمېرنه هم دومره سخته كړه او دومره يې و ځنډوله چې د كابل له ابتدايي نتيجو سره يې هممهاله اعلان كړه او بيا يې له اصولو (!) سره سم د لا دقت په خاطر چې سبا څوك شكايت و نه كړي (!) د شكاياتو كمېسيون ته ولېږله. هلته نو د نريندرسنگ نتيجه هم ورکه شوه او كمېسيون هم فوت شو. په دې ډول د ميزان له اته ويشتمې بيا د كب تر اته ويشتمې، د (۱۵۰) ورځو په بهير كې د مفكر اشرف غني تر مشرۍ لاندې دېرش مليونه مسلمانانو د يو افغان سك رايه و نه شمېرلې شوه. نو نور كارونه به څنگه وي؟ كه هر ورځ مو د نريندرسنگ يوه رايه شمېرلې وای. نو اوس خو به لږ تر لږه د دغه يوه بې سياله نوماند نتيجه خلاصه وای. د هغه چا چې له پيله نتيجه معلومه وه د هغه نتيجه نامعلومه شوه، د هغوی چې لا معلومه نه وه؛ مبهمه وه د هغوی به څه حال وي؟ نو اوس تاسې ووايئ چې دا نتيجه

باید د نړیوالو ریکارډونو په کتاب کې ثبت شي او کنه؟ دا په داسې حال کې ده چې جمهور رییس غني ویلي، د جمهوري ریاست او د ولایتي شوراگانو د راتلونکو ټاکنو نتیجې به په دوو ورځو کې اعلانوو. ښاغلي غني ته باید دا واقعیت په زغرده وویل شي چې ستا په حاکمیت کې او ستا په قلم مقرر شویو کمېسیونو خو دې ډېرې ژر دا نتیجې اعلان کړې چې هغه وخت به هغه نورې پر خپل وخت خپرې کړي؟ له نویو ټاکنیزو کمېسیونو څخه چې د پخوانیو په انډول په نسبي ډول ښه برېښي، هیله کوو، چې د پخوانیو کمېسیونو پر مرداریو ژر تر ژره خاورې واړوئ او د ولسي جرگې د تېرو ټاکنو نتیجې ډېرې ژر اعلان کړئ؛ د بسوگۍ د واده دا ډرامه نوره ختمه، خپلو راتلونکو ټاکنو او کارونو ته ځان وزگار کړئ او کنه له تاسو به هم ریکارډونه جوړ شي.

مننه او کور ودانی

د افغانستان ملي تحریک له گران ورور او فرهنګپال شخصیت (اتل امین) څخه ډېره مننه کوي چې تل یې له موږ سره په فرهنګي چارو کې مرسته او ملګرتیا کړې ده او دا دی د دې کتاب د چاپ لګښت په ورکولو سره یې یو ځل بیا خپله هېوادنۍ او فرهنګي مینه زیات کړه. موږ یې ملي احساس او فرهنګپالنه ستایو، کورودانی ورته وایو او د لا زیاتو بریاوو هیله ورته لرو.

درنښت

د ملي تحریک فرهنګي څانګه

د خپلواکۍ یوه پېړۍ مزل

د (۱۳۹۸ ل) کال په بهیر کې د هېواد د خپلواکۍ د پېرته کتلو یوه پېړۍ مزل بشپړ شو. سره له دې چې د خپلواکۍ د بیا گټنې سل کاله پوره شول، خو افغانان په دې پېړۍ کې ډېر خوشاله او سوکاله نه شول، په دې سل کلن واټن کې یو ځل بیا په بېلابېلو نومونو او عنوانونو د گڼو هېوادونو لښکرې افغانستان ته راغلې، د هېواد خپلواکي یې په یوه بله بڼه وګواښله او زیانمنه یې کړه. په دې بهیر کې پردې او پردیپال یو ځل بیا له ماتو او ننگونو سره مخ شول، خو زموږ هېوادوال یې هم له گڼو ستونزو او اوږدې غمیزي سره لاس او گرېوان کړل.

اوس چې د هېواد د خپلواکۍ سلمه کالیزه نمانځل کېږي، موږ دا سلیزه د هېوادوالو د ټېکمړغۍ او د هېواد د پرمختګ لپاره یو ښه فال گڼو. حکومت، ولس او فرهنګي بنسټونه هر یو د دې کالیزې په ویاړ بېلابېل پروګرامونه لري، خو د افغانستان ملي تحریک وپتېيله چې دا کالیزه په فرهنګي ولولو ونمانځي، نو ځکه خو یې د دې لپاره د کتاب خپرولو یوه لړۍ پیل کړه. دا کتاب چې اوس گوري، دا د همدې لړۍ لومړۍ کړۍ ده. موږ هیله لرو چې دا فرهنګي لړۍ لا پسې وغځوو او د هېواد د خپلواکۍ د پوره سلیزې په ویاړ گڼ شمېر علمي او ادبي اثار هېوادوالو ته وړاندې کړو.

د هېواد د پرمختګ او د هېوادوالو د سوکالۍ په هیله
د ملي تحریک فرهنګي څانګه

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library